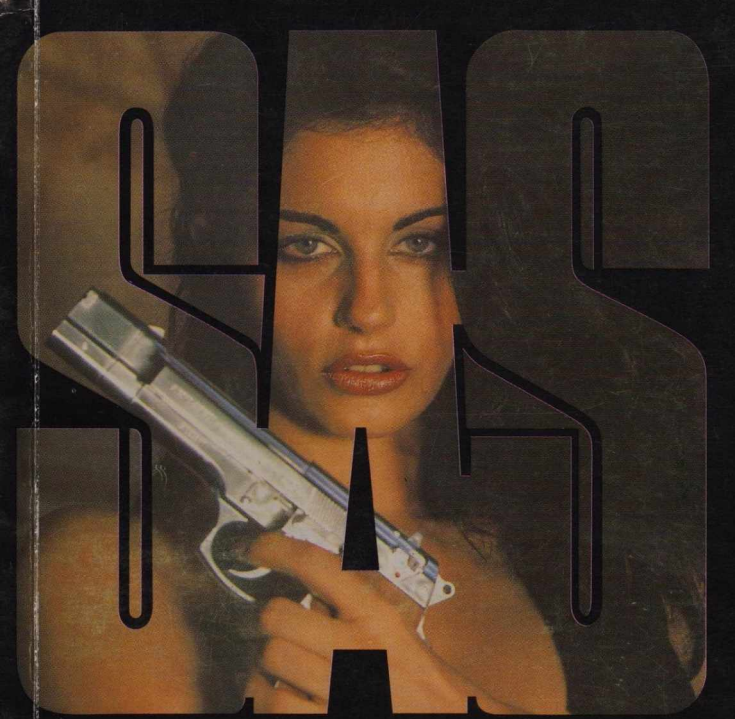

Pe urmele lui Carlos

EDITURA Tineřama

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

Pe urmele lui Carlos

ISBN: 973-95440-5-3

Gérard de Villiers
La Traque Carlos
© *Gérard de Villiers*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1996

Gérard de Villiers

SAS

Pe urmele lui Carlos

În românește de
Anca Pisică

1996

Prolog

Cele două imense sfeşnice din argint masiv, cu cinci braţe, învăluiau într-o lumină blândă lambriurile din sufrageria castelului din Liezen. Flăcăruia lumânărilor se reflecta în farfuriile din porţelan de Herrend şi în vechile tacâmuri de Dresda. Fâstâcit, Fitzroy Mac Coy, şeful Centrului din Berlin al *Central Intelligence Agency*, măsura din priviri tablourile de familie ce erau atârnate pe pereţi, reprezentându-i pe unii dintre strămoşii mai de vază ai stăpânului casei, Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, Magraf de Basse-Lusace, Cavaler al Ordinului Lâna de aur, Cavaler legitim al Vulturului Negru, Cavaler de onoare şi de devoţiune al Ordinului suveranului de Malta, ca să cităm doar pe cele mai importante titluri, nemaivorbind de cel mai recent, dar mai puţin cunoscut: acela de agent secret la CIA.

– Veniţi la dreapta mea, domnule Mac Coy, îi propuse contesa Alexandra; era îmbrăcată într-un compleu Versace compus dintr-o bluză şi pantaloni mulaţi, care trebuie să fi costat ceva parale. Decolteul oferea privirii doi sâni bronzaţi, atât de apetisanţi încât ţi se făcea poftă să-i muşti, nu alta, iar partea de sus a pantalonilor părea totuna cu fesele rotunde şi arcuite.

Fitzroy Mac Coy, care aducea puţin cu J.R. din serialul Dallas, zvelt, cu ochi albaştri, dar puţin cam bulbucaţi, nu mai pomenise în viaţa lui o cină la lumina lumânărilor decât în filme şi nu se prea pricepea nici la castele. Se aşeză în faţa lui Malko.

– Aveţi o veselă superbă, remarcă el, aţintindu-şi privirile pe decolteul Alexandrei.

Logodnica lui Malko era strălucitoare. blondă. cu părul căzându-i în cascade peste umeri, cu buze cărnoase, și cu ochii mari și verzi, alungiți până la pomeții cu iz slav. Nu-și ascundea decât foarte discret statura-i somptuoasă, și asta ca să și-o pună și mai bine în valoare. Îi adresă un surâs la fel de tulburător celui de-al patrulea invitat, un bărbat micuț de statură cu alura unui vidanjor, cu fața turtită, de unde se ivea un nas de boxer; ochii erau de un albastru spălăcit, lipsiți de strălucire, asemănători cu cei de șarpe. Absolut totul la el, în afara mâinilor care erau fine și îngrijite, vădea o forță brutală.

– *Herr* Lehr, hai, veniți!

Otto Lehr, responsabil la *Verfassungsschutz*[1] în Berlin, o lăsă mai moale cu nemțeasca lui și se așeză.

Cei doi invitați ai lui Malko fuseseră foarte mirați când s-au pomenit convocați la castelul din Liezen, dar și încântați că se găseau în compania apetisantei Alexandra. După cină, aveau tot timpul și pentru lucruri mai serioase. Malko era fericit să profite de logodnica lui și de castel, ale cărui pietre bătrâne nu se mai țineau una peste alta decât datorită sângelui vărsat în decursul numeroaselor lui misiuni. Anii petrecuți ca șef de misiune la CIA i-au permis să-l restaureze cât de cât, însă minunatul castel era ca un sac fără fund, trebuind să fie întreținut în permanență, nemaipunând la socoteală gaura provocată de Asigurările sociale care, pe lângă toate cheltuielile, nu mai reprezenta decât o modestă galerie de cârtiță.

Nu era pregătit s-o ia din nou de la capăt...

O dată cu racii, serviți de Elko Krisantem, un bărbat ușor adus de spate, dar cu o ținută impecabilă, îmbrăcat în vestă albă, a început o discuție mondenă despre mersul Europei. Racii erau însoțiți de o sticlă de Taittinger Comte, din 1968.

Fostul ucigaș plătit de la Istanbul, mereu pregătit să-și reia vechea slujbă alături de Malko, pe care de altfel îl adora, părea un șef de sală foarte potrivit la nevoie.

După raci, a fost servită o delicioasă friptură – mușchi file și pulpă – iar șampania Taittinger Comte a fost înlocuită cu un

---

[1] *Serviciul de apărare a Constituției. Echivalent cu DST*

Château-La Tour din 1978. O adevărată minunăție! Malko participa la discuție fără tragere de inimă, căci visa deja la ce va face cu Alexandra după plecarea invitaților. A fost ideea lui ca toaleta Alexandrei să fie la limita dintre pudoare și îndrăzneală. Și asta ca să nu se prelungească prea tare conversația „între bărbați" din bibliotecă. Mesajul din partea lui Malko era foarte clar. Imediat după ce și-a terminat înghețata de cafea, acesta îi făcu un semn discret, iar ea s-a și ridicat.

– *Meinen Herren,* cafeaua este servită în bibliotecă. Eu vă las.

Otto Lehr se topi din nou, Fitzroy Mac Coy îi strânse mâna zicându-și în sinea lui că nu va mai vedea curând o asemenea creatură, decât în paginile lucitoare ale revistei *Playboy,* și se așezară în jurul unei măsuțe joase în încăperea cu lambriuri întunecate. Un superb vultur din bronz susținea o grindă din sticlă – creație a celebrului arhitect Claude Dalle.

În timp ce Malko turna cafeaua, Fitzroy Mac Coy trecu direct la subiect.

– Prietenul nostru Otto lucrează la *Company* de ceva timp, explică el. Am dat multe lovituri împreună și este un tip de calitate. Un aliat sigur.

Modest, Otto își lăsă privirile de șopârlă în jos.

– N-am nici o îndoială, spuse Malko în timp ce destupa o sticlă din cristal cu coniac Gaston de Lagrange XO pentru a-l turna în paharele invitaților.

Din instinct, nu avea nici un fel de simpatie pentru Otto Lehr. Niciodată nu i-au plăcut prusacii... Acesta luă paharul pântecos și dădu pe gât conținutul cu ochii închiși.

– *Wunderbar*[1]*!* făcu el. Numai francezii știu să fabrice un coniac bun.

În timp ce Fitzroy Mac Coy își aprindea o țigară, Malko Linge, care nu avea de gând s-o lungească prea mult, întrebă:

– Acum, ați putea să-mi spuneți de ce ați bătut atâta cale de la Berlin până aici?

Otto Lehr zâmbi cu răceala unui cadavru.

– Nu ne pare rău, *Herr* Linge. A fost o cină excelentă. Și gazda... (căuta cuvântul potrivit) absolut unică!

---

[1] *Excelent (în lb. germană în original)*

– Mersi, răspunse Malko; cum vă văd nerăbdător să o revedeți, spuneți-mi repede ce secrete aveți.

Firește că oameni așa de importanți ca Otto Lehr și Fitzroy Mac Coy nu au făcut atâta drum doar de dragul ochilor frumoși ai Alexandrei și al pietrelor bătrâne de la Liezen.

– Iată, începu americanul. Amicul nostru Otto se dă peste cap să „returneze" un agent foarte important din *Moukhabaratul*[1] sirian. Un anume Nabil Tafik; el lucrează în Germania și în Ungaria de vreo doisprezece ani, sub acoperire diplomatică. A fost prim-secretar la Ambasada Siriei din Berlinul de Est. Aceasta tocmai s-a închis, însă el locuiește tot la Berlin, în Grünewald, și pregătește deschiderea viitoarei ambasade siriene care o va înlocui pe cea de la Bonn, fiindcă guvernul de la Bundesrepublik va fi transferat la Berlin.

– O veste bună. Atât putu să articuleze Malko. Trebuie să cunoască o groază de lucruri.

– Enorm de multe! se izmeni Fitzroy Mac Coy. El este cel care s-a „ocupat" de teroristul Carlos și de toată banda lui în perioada în care operau în Europa, începând cu Berlinul de Est, între 1979 și 1984.

– Stasi[2] a strâns toate aceste informații într-un dosar foarte important, cu numele de *Separat,* adăugă Otto Lehr. Din păcate însă, cei ce răspundeau de el au avut timp să distrugă cea mai mare parte din material. Ceea ce știe Nabil Tafik nu are preț.

– Nu mă-ndoiesc, replică Malko, însă cu ce vă pot ajuta eu? N-ar fi prima oară când „șifonați" un refugiat. Pe aceștia știți cum să-i tratați.

– Așa este, admise Fitzroy Mac Coy, dar acum este vorba de un caz mai special. Din motive politice foarte importante, guvernul german nu dorește să dezvăluie colaborarea dintre serviciul domnului Lehr și al nostru. Deci, îndată ce amicul nostru va încheia negocierile cu acest sirian, va lua legătura cu dumneavoastră. Veți veni la Berlin, iar el vi-l va pasa pe Nabil

---

1 *Serviciile secrete*

2 *Serviciile speciale din Germania răsăriteană (Staatssichereit)*

Tafik. Acesta nici nu va ști cine l-a „răscumpărat". Otto a făcut tot ce i-a stat în putință ca el să creadă că la mijloc e mâna Mossadului. Cum în mod oficial nu faceți parte din *Company*, dacă sirienii vor crâcni cumva, guvernul Kohl va susține că nu este implicat.

– Dacă înțeleg eu bine, se lumină Malko, rolul domnului Lehr în afacere este oficial.

– Absolut! zise tăios Mac Coy. Este un prieten vechi și ne-a făcut servicii întotdeauna.

Otto Lehr nu era deloc altruist, dar nu constituia problema lui Malko. Intrigat totuși, se întoarse spre neamțul care se extazia în fața paharului cu coniac.

– Ce argumente i-ați fluturat pe la nas acestui Nabil Tafik de a trecut așa ușor în altă tabără? întrebă el.

Zeflemitor, Otto Lehr își frecă arătătorul de degetul mare de la mâna dreaptă.

– Dolarul, *Herr* Linge, un argument cât se poate de puternic.

– Este o răsturnare de situație „soft", se linguși deodată Fitzroy Mac Coy. O simplă negociere de afaceri. Nabil Tafik vorbește germana la perfecție. Cunoașteți bine aceste probleme. Odată contactul stabilit, misiunea dumneavoastră constă în a-l aduce.

– Unde?

– Aici. Mi se pare foarte corect.

N-ar fi fost prima dată când Malko primea agenți secreți în castel, dar în nici o împrejurare n-o făcuse cu tragere de inimă. Alexandra va face din nou o criză de isterie.

– De ce nu-l duceți direct la Fermă? sugeră el, gândindu-se la proprietatea din Virginia, unde CIA își „trata" refugiații de zeci de ani.

– Din discreție! îi aruncă Fitzroy Mac Coy. Doar v-am spus că această *Company* trebuie să rămână oficial departe de afacere.

– Bine, replică Malko, mă duc să pregătesc colivia. Dar spuneți-le contabililor voștri că pensiunea va costa foarte mult. Eu primesc foarte rar *playing guests*.

Cei doi bărbați se prăpădiră de râs, apoi se înapoiară la

paharele lor de Gaston de Lagrange XO. Și pentru că nu se dădeau duși, Malko puse în mod ostentativ sticla în bar. Așteptă până își goliră paharele, apoi spuse:

– Aștept vești de la dumneavoastră, *Herr* Lehr.

Neamțul se ridică cu rigiditatea subofițerului prusac, iar Fitzroy Mac Coy făcu la fel.

– Nu veți aștepta prea mult, *Herr* Linge.

Malko își conduse oaspeții până în holul ce dădea în curtea pavată a castelului, unde era parcat un Mercedes 560, negru cu geamurile colorate. Otto Lehr își ceru scuze și se duse să se spele pe mâini, timp în care Fitzroy Mac Coy profită de ocazie și-i strecură lui Malko:

– Este o afacere foarte importantă pentru *Company.* Nu i-am spus chiar totul lui Otto. Cum vi se pare?

– Cam verde! răspunse Malko în clipa în care îl văzu pe neamț întorcându-se de la toaletă.

După repetate și călduroase strângeri de mâini, îi privi pe cei doi bărbați urcându-se în mașină și îndreptându-se în direcția Vienei...

Alexandra îl aștepta în patul lor mare cu baldachin – creație specială a lui Claude Dalle – care l-a înlocuit pe cel original, acum plin de praf, victimă a timpului nemilos și a îmbrățișărilor pasionate la care a fost părtaș.

Alexandra se îndeletnicea cu cititul unei opere galante din secolul al XVIII-lea, ilustrată cu scene pornografice, și savura Cointreau Caïpirinha, un amestec de Cointreau cu lămâie verde cu coajă cu tot și cu gheață.

– Au plecat?

– Pentru moment, spuse Malko. Cum ți s-au părut?

– Despre american n-am nici o părere deoarece n-am reușit nici măcar o clipă să-i surprind privirea. Tot timpul s-a uitat la sânii mei. Celălalt îmi inspiră teamă. Aș putea spune că este o corcitură între o reptilă și un crocodil.

Otto Lehr era omul cu mai multe fețe... Părerea lui Malko nu era departe de cea a Alexandrei. Se gândi că această misiune de toată încrederea la Berlin nu era chiar atât de nevinovată precum dădea impresia.

Capitolul I

Helmut Weiss împinse poarta din fier pe rotile care se urni cu un scârţâit strident şi intră pe aleea îngustă ce ducea la pavilionul cu toate obloanele închise. Grădina care îl înconjura era năpădită de buruieni înalte. De vreo două luni, alternanţa ploii cu căldura apăsătoare a făcut un Berlin mai plin de verdeaţă decât de obicei. În contrast cu majoritatea clădirilor din ex-Berlinul răsăritean, înnegrite din cauza poluării, micuţul pavilion avea faţada de un alb imaculat. Obloanele, trase deocamdată, aveau urme de vopsea, iar acoperişul, într-o stare jalnică, avea mai multe ţigle lipsă. Casa părea părăsită. Fără să ezite, Helmut Weiss urcă cele două trepte ale terasei şi apăsă pe butonul soneriei. De trei ori, apoi încă o dată, şi încă de două ori.

După aceea, se dădu puţin înapoi, pentru ca ocupantul casei din Majakowskiring numărul 8 să-l poată vedea prin vizorul montat în uşă. Pe aleea circulară, ce dădea în Grabbeallee, chiar în inima cartierului Pankow, domnea o linişte ciudată. Odinioară, înainte de prăbuşirea Zidului, pe această străduţă liniştită, mărginită cu vile şi copaci, locuiau numai cei favorizaţi de regim: *aparatciki* din RDG care nu aveau chef să se amestece cu cei din Wandlitz, o suburbie aflată la vreo cincisprezece kilometri mai la nord, supranumită şi „Volvograd", datorită faptului că mai toţi locuitorii deţineau câte un Volvo; acest lucru reprezenta *status symbol* ce se remarca dintre Trabanturile şi Warburgurile ca nişte petarde urât mirositoare.

Începând cu noiembrie 1989, unii locuitori din Majakowskiring au intrat într-un con de umbră, aşa cum s-a

întâmplat şi cu Misha Wolf, şeful spionilor din Stasi, alţii au ajuns la închisoare, iar cei din urmă făcându-se mici de tot.

Helmut Weiss aştepta mângâindu-şi cu un gest maşinal barba neagră, impecabil aranjată, ce contrasta cu paloarea feţei.

Se scurse aproape un minut până ce auzi zăvorul răsucindu-se cu un zgomot sec, iar uşa se deschise. Helmut Weiss se strecură în penumbra unui mic antreu care duhnea a şoareci. Era imposibil să-ţi dai seama dacă această duhoare venea din încăperea slab luminată de un bec gălbui – care, în zilele de glorie, se poate să fi avut vreo douăzeci şi cinci de waţi – sau de la bărbatul care tocmai a deschis.

Proprietarul pavilionului, Gunther Frölich, deşi nu-i păsa de propria locuinţă, făcea mare economie.

– *Herr Oberst-lieutenant!* strigă el. Ce surpriză extraordinară. Nu mă aşteptam să vă revăd după atâta timp! *Komme! Komme!*

Oberst-lieutenant Helmut Weiss a fost condamnat acum şase luni la opt ani de închisoare, din pricina activităţilor lui în sânul MFS[1]. În cadrul acestei instituţii, conducea secţia a 8-a din departamentul XX, însărcinată oficial cu lupta antiteroristă. Toată presa a vuit atunci de comentariile acestui proces şi de faptul că a fost întemniţat la Moabit.

Gunther Frölich îşi pofti oaspetele în salonul puţin mai bine luminat, ale cărui ferestre dădeau în spatele grădinii. Obloanele fuseseră date la o parte, însă duhoarea tot mai stăruia... Helmut Weiss îşi examină gazda cu coada ochiului. Rămăsese tot la fel de respingător.

Avea un cap de pasăre de pradă, cu tenul ca ceara, acoperit cu păr rar şi cărunt, iar alura era ca a unui piciorong de baltă, adus de spate, cu pieptul scobit. În zdrenţele lui cernite, lucioase din cauza rapănului şi peticite ca vai de lume, semăna cu o sperietoare mergătoare. Şi mai cumplite erau bubuliţele ca nişte năsturei roşiatici, care parcă stăteau să se spargă şi să-şi împrăştie puroiul pe tot corpul. Cauza o constituia un stafilococ persistent împotriva căruia renunţase de mult să mai lupte. Din când în când, şi le scărpina mecanic, apoi se uita curios sub unghii să constate ce-a adunat.

---

[1] *Ministrum für Staatssichereit*

Gunther Frölich se prăvăli într-un fotoliu a cărui tapiserie data de pe vremea kaiserului Wilhelm, își suflecă pantalonul și își pipăi cu blândețe pulpa plină de varice. Ochii duși în fundul capului îi dădeau un aer cadaveric; dar un cadavru cu pupilele înviorate de răutate, de viciu și de cinism. Își frecă din nou piciorul bolnav și se strâmbă.

– Ah! Cum a dat căldura, s-a și umflat...

Helmut Weiss se așeză dezgustat pe marginea unui scaun desfundat. Își ascunse repulsia în spatele unui surâs abia ivit pe buzele-i subțiri. Frölich era unul dintre personajele cele mai abjecte de care se apropiase cât timp a lucrat pentru MFS. Evident, mai avea și unele scuze; comunist fiind, a stat închis prin diverse lagăre, inclusiv la Auschwitz, unde a petrecut doi ani. A fost torturat, iar câinii SS-iștilor i-au făcut pulpele ferfeniță. Vlăguit, s-a spânzurat într-o ocnă de sare; dar, un SS-ist, sadic sau milos, l-a salvat.

După opt zile, armata sovietică a eliberat prizonierii din lagăr, pe Frölich scoțându-l mai mult mort decât viu.

Helmut Weiss l-a cunoscut în 1985, prin intermediul unui coleg din secția a 12-a, însărcinat cu „schimbarea fundamentală", altfel spus, cu „tratarea" oamenilor politici sau a oamenilor de afaceri care tranzitau Germania răsăriteană. După o masă stropită din belșug cu *sekt*[1], la *Brecht Keller*, acesta din urmă i-a făcut o propunere bizară.

– Dacă îți face plăcere, te voi prezenta celui mai straniu colaborator al meu de la secția a 12-a. Îi spunem „Degetul Domnului".

– De ce „Degetul Domnului"? îl întrebă Helmut Weiss.

– Fiindcă este un bătrânel cam scârbos, îi răspunse colegul de la secția a 12-a. Un comunist de încredere sută la sută. Timp de mai mulți ani a lucrat pentru Markus Wolf, scoțându-i din bârlog pe dușmanii regimului. De curând însă, și-a descoperit o nouă vocație: „testează" fetele pe care le folosim în misiunile noastre de recuperare a „țintelor". Trebuie să fie foarte convingătoare și să nu se dea în lături de la nimic. Prin urmare, pentru pregătire le aducem în pensiune la Frölich

---

1 *Vin spumos infect, după care nemții se dau în vânt*

câteva luni. El are misiunea să scoată din ele adevărate târfuliţe, foarte dulci şi extraordinar de supuse, gata să îndure orice moft din partea acelora care ne interesează. Frölich are toată libertatea în privinţa formării lor. Le supune la tot felul de perversiuni sexuale de neimaginat. Unele dintre ele o şterg după câteva ore. Alta a încercat să-l împungă cu foarfecele... Cele care acceptă să rămână sunt „rândunici" de cursă lungă. Nimic nu le mai poate opri.

După ce prânzul a luat sfârşit, colegul l-a condus pe Helmut Weiss la vila albă din Majakowskiring. De-abia când s-a aflat în faţa lui Gunther Frölich – „Degetul Domnului"– a înţeles. Nici o femeie normală nu l-ar fi putut lăsa să se apropie fără să înnebunească...

MFS a făcut o alegere pe cinste...

A curs multă apă pe râul Spree până când aceşti doi bărbaţi s-au revăzut. Universul lui Helmut Weiss şi al lui Gunther Frölich s-a năruit. Cei doi nu s-au văzut de vreo doi ani.

După ce şi-a lăsat pantalonul în jos peste piciorul bolnav, Gunther Frölich întrebă:

– V-au iertat, nemernicii? V-au eliberat? Nu v-a fost greu?

– A fost greu, zise Weiss. Foarte greu. Am stat la un loc cu criminalii.

– Dezgustător! continuă Gunther Frölich.

Ca toţi membrii defunctului MFS, ei considerau că şi-au făcut datoria, că au servit statul în normele legalităţii, chiar dacă activitatea lor se asemăna întru câtva cu aceea a Gestapoului.

Helmut Weiss n-a ucis niciodată pe nimeni cu mâinile lui, dar a organizat asasinate, a arestat oameni nevinovaţi, şi asta numai ca să arate că nu era de acord cu regimul lui Honecker. După prăbuşirea Zidului, în noiembrie 1989, şi după reunificare, a început să-şi pună întrebări în legătură cu viitorul lui, fără să-şi facă prea mari griji însă, deoarece continua să primească salariu.

Într-o zi, patru inspectori de la BKA[1] au descins în modestul lui apartament din Lichtenberger Strasse, pentru care nu plătea

---

1 Bundes Kriminal Amt.

decât douăzeci de mărci pe lună. L-au ridicat, l-au interogat cu privire la activitatea anterioară, iar în final, procurorul din landul Berlinului l-a acuzat de complicitate la acte teroriste care s-au soldat cu moartea mai multor persoane.

Tocmai lui i s-a întâmplat, el care a ascultat mereu numai de alții! Un an mai târziu, a fost condamnat la opt ani de închisoare, la Moabit, în plin centru al Berlinului.

Împărțea celula cu un turc ce își exterminase familia cu lovituri de ciocan și cu un traficant de droguri polonez. După șase luni, ar fi făcut orice ca să scape de la Moabit, și de un astfel de tratament...

– Acum că sunteți liber, ce aveți de gând să faceți?

Helmut Weiss surâse trist.

– Am o pensie de 880 de mărci pe lună! Atât cât să mănânc prin *Imbiss*-uri[1]. Poate chiar mai mult. Când statul îmi va lua și apartamentul, n-o să-mi rămână decât să trăiesc într-un WG[2], împreună cu *„Alternativii"*[3]

– *Herr Oberst-lieutenant,* întotdeauna veți găsi o cameră la mine! zise Gunther Frölich într-un elan de compasiune, nu se știe dacă adevărată sau prefăcută. Și în plus, am două *Sonderzimmer*[4] libere.

– *Danke schön, Herr* Frölich, îi răspunse Helmut Weiss, sperând să nu ajungă niciodată la o astfel de alternativă.

Chiar de la începutul colaborării lui Gunther Frölich cu MFS, Serviciul amenajase la primul etaj al vilei albe „o cameră a dragostei", cu un pat larg cu baldachin, cu draperii din catifea roșie, o combină Akai-Samsung cu telemagnetoscop, permițând astfel proiecția filmelor X pe un ecran ce cobora din tavan, o valiză cu accesorii pentru sadomasochiști și, în special, multe camere de luat vederi și microfoane care înregistrau zbenguielile protagoniștilor.

O oglindă imensă, fără amalgamul de cositor și argint viu,

---

1 Snack-baruri
2 Wohngenunschaft: comunitate, falanster
3 Marginalizații care aparțin extremei-drepte
4 Cameră specială

plasată față în față cu patul. completa dispozitivul, permițându-i persoanei aflate într-o cămăruță ascunsă în spatele oglinzii să observe totul pe viu. Acolo era locul în care „rândunicile" alese de MFS își ademeneau prăzile care cădeau de acord. După fiecare ședință de acest gen, venea un curier de la secția a 12-a care lua caseta video. Șantajul putea începe.

În paralel, în afara colaborării cu MFS, Gunther Frölich și-a făcut propria clientelă ce obișnuia să vină să se distreze cu o „rândunică" aleasă din poze. Acest lucru îi dădea posibilitatea bătrânului să procure o apreciabilă sumă de bani în afara pensiei... Bineînțeles, după căderea Zidului, totul s-a schimbat. MFS-ul s-a desființat, iar Gunther Frölich n-a mai putut conta pe clientela sa particulară. Înspăimântat, timp de un an, „s-a dat la fund", temându-se de ce-i mai rău.

Se pare că a scăpat, din greșeală, neobservat. Nici BND[1], nici BKA, nici *Verfassungsschutz* nu s-au interesat de el. Nefigurând în organigrama MFS-ului, nu a atras atenția. Se gândea de altfel că, dacă BND îi dădea de urmă, în definitiv ar putea să-i facă aceleași servicii ca și MFS-ului. În fond, toate aceste servicii sunt mușteie aceluiași borcan cu miere... Ca un dar de bun venit, el va oferi copiile tuturor casetelor înregistrate pentru MFS. Niște documente extrem de interesante despre oameni, în general, sus-puși, dar atât de vulnerabili...

Așteptând să se întâmple acest lucru, solicitat de vechii lui clienți, și-a reluat activitatea. „Rândunicile" sale erau flămânde, iar el trebuia să-și câștige într-un fel existența. A reluat chiar și munca „de formare", datorită tinerelor emigrante rusoaice, poloneze sau ucrainene, însă numai în scopuri comerciale. Chiar dacă această activitate nu-i aducea mari foloase, cel puțin îi permitea să îmbătrânească mai lent. Preschimbarea unei tinere fermecătoare într-o sclavă supusă îi aducea o mare satisfacție.

– Vizita dumneavoastră este pur amicală, *Herr Oberstlieutenant,* conchise Gunther Frölich. Sunt flatat.

– Nu chiar, *Herr* Frölich, nu chiar, îi răspunse Helmut Weiss. Mă tem că am o mică operațiune specială pentru dumneavoastră.

---

1 Bundes Nachrichten Dienst
Serviciul de Informații, echivalent cu DGSE

Un licăr de interes se ivi în ochii urduroşi ai lui Gunther Frölich. În jargonul lor, termenul de „operaţiune specială" acoperea odinioară prestaţiile lui pentru MFS. În general, era la fel de scârbos, pe cât de sucit. Salivând de pe acum, răspunse cu un ton servil:

– *Immer zu befehl, Herr Oberst-lieutenant* [1].

Deşi Germania răsăriteană a distrus toate bunurile şi întreg corpul de acţiune, reţelele fostei Stasi nu au dispărut cu totul. Au mai rămas încă anumite ascunzători răspândite în fostul Berlin de Est, controlate neîncetat tot de foştii membri. Ruşii au reangajat cele mai bune elemente, iar alte servicii puteau să se hrănească din acest heleşteu plin cu agenţi secreţi ce mai deţineau încă unele secrete zdrobitoare. Toţi dinozaurii din era comunistă erau legaţi printr-o solidaritate amară care îi determina să se ajute reciproc. Mulţi dintre ei nu şi-au renegat convingerile, deşi au asistat la propriul lor eşec. Helmut Weiss făcea parte dintre aceştia. Ura Germania de Vest şi Statele Unite. Înainte de a fi arestat, se ducea rareori în partea occidentală a metropolei, pe care o considera alterată din cauza luxului exorbitant şi a locuitorilor; pe „Wessies" îi califica drept nişte porci prea graşi în comparaţie cu hemesiţii de „Ossies". De altminteri, după aproape cinci ani de la prăbuşirea Zidului, „Wessies" şi „Ossies" nu se amestecă nici în prezent unii cu alţii.

– Iată despre ce este vorba, începu el...

Se opri dintr-o dată când auzi un zgomot ce venea dinspre bucătăria a cărei uşă era închisă. Îl întrebă din priviri pe Frölich care îşi arătă dinţii stricaţi într-un rânjet radios.

– *Kein problem, Herr Oberst-lieutenant.* E Aldona. Un cadou de la Vladimir Polski, vă amintiţi de el, „Rezidentul" de la SB[2]. Mi l-a oferit înainte de plecare. *Ein kleines Wunder!* Dar să vedeţi cum am format-o...

O strigă cu voce stridentă:

– Aldona! *Komme, bitte. Sofort*[3].

O fată blondă de vreo şaisprezece ani intră în odaie. O

---

1 Sunt întotdeauna la ordinele dvs., locotenent-colonele
2 Serviciul de Informaţii polonez din perioada comunistă
3 Vino imediat, te rog

frumusețe cu ochi albaștri, ca de porțelan, puțin cam mari, îi dădeau un aer curios și candid; avea pomeții înalți, de tip slav, iar buza inferioară era puțin răsfrântă. Apariția ei era extraordinară. Era îmbrăcată cu o bluză neagră cu decolteu pătrat care lăsa să i se vadă pieptul alb ca laptele și cu o fustă foarte scurtă, dintr-o țesătură rigidă, care îi descoperea picioarele lungi și fine. Părea o Lolita deghizată în târfă. De curea îi atârna un Walkman, iar căștile erau fixate pe urechi. Își aținti privirile pierdute asupra lui Helmut Weiss. Părul, împletit în două codițe blonde, îi accentua aspectul juvenil.

– Uitați-o pe Aldona, *Herr Oberst-lieutenant!* i-o arătă Gunther Frölich cu mândria profesorului care își prezintă proaspăta câștigătoare a marelui premiu. Polski a adus-o aici ca să învețe germana înainte de a se înapoia la Varșovia. Este un subiect excepțional.

– N-am nici o îndoială, aprobă cu politețe locotenent-colonelul de la MFS.

O lucire perversă îi străbătu pentru o clipă privirea chiorâșă.

– Nimic nu valorează mai mult decât o demonstrație, *Herr Oberst-lieutenant.* Aldona, *komme hier, bitte!*

O striga ca pe un câine. Tânăra poloneză înaintă până ajunse în dreptul fotoliului în care era instalat bătrânul. Se aplecă și, fără cea mai mică șovăială, îl sărută! Helmut Weiss îi zări limba roz jucându-se cu cioturile stricate ale bătrânului, în timp ce acesta își strecură mâna în decolteul fetei, jucându-se cu mugurii sânilor. Cealaltă mână dispăru sub fustiță. Cum stătea jos, Helmut Weiss zări arătătorul descărnat și lung al lui Frölich pipăind, apoi afundându-se dintr-o dată în sexul Lolitei! Ea nici măcar nu se clinti, preocupată de muzica ei.

Satisfăcut de demonstrația lui, Gunther Frölich o împinse, își șterse gura cu dosul palmei și îi făcu semn Aldonei autoritar să îngenuncheze. Supusă, execută ordinul. Cu toate că Helmut Weiss cunoștea efectele dresajului practicat de „Degetul Domnului", a rămas stupefiat când o văzu pe Aldona cum îi descheie cu calm nasturii pantalonilor pătați, dând la iveală un mădular lung și livid, punctat la rândul lui de pustule roșiatice și de urme de incizii, terminându-se cu un soi de ciupercuță movulie. Gunther Frölich slobozi un suspin de mulțumire, atunci

când membrul flasc dispăru în gura cărnoasă a Aldonei. Fără să-şi scoată căştile de pe urechi, şi fără să arate cel mai mic dezgust, începu o lentă şi meticuloasă felaţie, păstrând uneori doar ciupercuţa movulie în gură, apoi o mușca cu pricepere, masturbând întruna sexul.

În ciuda scârbei, Helmut Weiss era fascinat de această demonstraţie. Adolescenta îşi continua felaţia, făcând abstracţie de prezenţa lui. A trebuit să depună un efort de câteva minute bune pentru ca sexul bătrânului să se întărească, la început, abia sesizabil, apoi din ce în ce mai tare. Aldona îl îndesa cu mai mare dificultate în frumoasa-i guriţă roşie. Pantalonii căzuţi în vine îi dezvăluiau picioarele acoperite cu păr sur, pline de varice şi pustule, iar Gunther Frölich îşi contempla cu satisfacţie vestala. Deodată, Helmut Weiss realiză cu stupoare că şi mădularul lui începu să se învioreze. Amănunt ce nu-i scăpă gazdei. Apucând-o pe Aldona de codiţe, o îndepărtă şi îi zise:

– *Unserer Freund, bitte!*[1]

Ascultătoare, tânăra poloneză se ridică. Cu privirea la fel de goală, îngenunche pe parchetul prăfuit, alături de Helmut Weiss, şi-l descheie la pantaloni, apoi îi îndepărtă slipul. Sexul, până atunci înghesuit, se destinse într-o clipită. Slobozi un suspin de uşurare, când gura Aldonei i-l înfulecă. La Moabit, viaţa amoroasă fusese redusă la cea mai simplă expresie a ei. Închise ochii. Limba executa un balet drăcesc şi delicat în jurul mădularului. Aldona îşi înfunda membrul tocmai în gât. Helmut Weiss încerca o senzaţie grozavă şi explodă fără să se mai poată abţine.

Cu mişcări lente, Gunther Frölich îşi aranja îmbrăcămintea.

– *Prima! Nicht war, Herr Oberst-lieutenant?*[2]

Helmut Weiss, gata să se afunde din nou în gura îmbietoare a tinerei poloneze, sub privirile desfrânate ale bătrânului, nu fu în stare să răspundă. Încă ameţit, o văzu pe adolescentă ridicându-se, la fel de detaşată, cu privirea stinsă. Nu numai că era de o obedienţă de toată isprava, dar şi

---

1 Prietenul nostru, te rog
2 Super, nu-i aşa?

bătrânul ăsta mârşav o formase după cele mai desăvârşite tehnici. Dacă MFS ar mai fi existat încă, ea ar fi realizat adevărate minuni.

Ruşinat, locotenent-colonelul îşi potrivi îmbrăcămintea, întrebându-se ce fel de tehnică folosea Gunther Frölich. Cum ajungea el să anihileze voinţa unei femei? Cu înfăţişarea ei, Aldona ar fi reuşit cu brio la Berlin să devină o *call-girl* de lux şi cu siguranţă ar fi îndurat mult mai puţine umilinţe.

– Nu mai avem nevoie de tine, îi aruncă Frölich.

Fără un cuvânt, Aldona ieşi din încăpere.

Gunther Frölich zâmbi triumfător ca proprietarul unui pursânge care tocmai a câştigat cursa. Helmut Weiss, buimăcit încă de plăcere, îşi recăpătă în fine sângele rece. Nu se dădea în vânt după amor, însă un răsfăţ de o asemenea calitate nu putea să-l lase nepăsător...

– Aldona nu-şi doreşte decât casete, îi explică Frölich. Adoră muzica pop. Cară toată ziua Walkmanul după ea. Câteodată dansează de una singură. Dar v-am întrerupt tocmai când începuseţi să-mi explicaţi ceva, *Herr Oberst-lieutenant...*

– *Herr* Frölich, clientela v-a rămas fidelă?

Bătrânul arboră un aer nefericit.

– Ah, nu mai e ca-nainte... Însă unii dintre clienţii cei vechi mi-au rămas fideli. În Est nu se găsesc multe locuri de calitate ca ăsta...

– Mă interesează unul dintre clienţii dumneavoastră cei mai buni, spuse Helmut Weiss. (Îi rosti numele.) Mai vine pe aici?

Gunther Frölich consideră că, dacă pusese întrebarea, ştia cu siguranţă şi răspunsul.

– Din când în când. *Warum?*

– Are aceleaşi gusturi ca pe vremuri? se interesă calm Helmut Weiss.

Bătrânul ştia cu certitudine că interlocutorul său posedă fişele cu *toţi* clienţii săi vechi. Presimţea la orizont o afacere pe cinste.

– *Jawohl!* făcu el, înmuindu-se de tot.

Ce bine era să-ţi reiei vechile îndeletniciri!

– Vine des?

– Cel puţin o dată pe lună.
– Când a fost ultima oară?
– Acum vreo trei săptămâni.
– Bănuiesc că o foloseşte pe Aldona, nu?
– Fireşte, răspunse Gunther Frölich, radiind de mândrie.
– *Sehr gut!* Mi-ar plăcea să văd caseta cu ultima şedinţă.
Gunther Frölich căpătă dintr-o dată aerul unui elev prins cu mâna în chiloţii colegei sale.
– Dar, *Herr Oberst-lieutenant,* eu nu...
Vocea seacă a fostului ofiţer de la MFS îi curmă tirada.
– *Herr* Frölich, *bitte!*
Bătrânul pufăi şi se ridică.
– Am să-ncerc s-o găsesc.
După cinci minute viziona caseta într-o cămăruţă ticsită. Îndată ce filmul se termină, Helmut Weiss se întoarse către bătrân.
– Cred că asta merge perfect, spuse el. Vă explic imediat ce doresc de la dumneavoastră.

* * *

Gunther Frölich îşi scărpină cu furie pustulele de pe bărbie. De fiecare dată când întrezărea posibilitatea de a câştiga bani mulţi, beţia lui atingea paroxismul. Aprecia bucuriile pe care i le provoca amorul făcut cu dibăcie, însă nimic nu se compara cu satisfacţiile pe care i le aducea zgârcenia. Fura bucăţelele de zahăr aduse la cafea, lua sulurile întregi de la toaletele publice, subtiliza cutiile de chibrituri uitate pe mese, nemaipunând la socoteală micile pungăşii din băcăniile turcilor, care nu erau prevăzute cu sisteme de alarmă... Dar acum era o sumă imensă în joc.
– Două sute de mii de mărci, se auzi el rostind această cifră. Nu pot să las mai jos.
– O sută de mii, repetă pentru a cincisprezecea oară Helmut Weiss. Şefii mei nu vor accepta mai mult.
– Cine sunt şefii dumneavoastră? îl întrebă mieros Frölich.
Helmut Weiss îi aruncă o privire de gheaţă.
– Nu puneţi întrebări prosteşti, *Herr* Frölich. Da sau nu?

Se ridică în picioare ca să dea și mai multă greutate cuvintelor sale. Gunther Frölich intră în panică. Degeaba știa el că era singurul din tot Berlinul la care Weiss putea să apeleze, însă gândul că îi va scăpa printre degete o sumă frumușică îi fierbea creierii.

– Cincizeci de mii înainte, cedă el. Restul, după.

– Bine, aprobă Helmut Weiss. Imediat ce clientul dumneavoastră vă telefonează, mă anunțați. Vă dau numărul meu de telefon. Dacă nu răspund eu, lăsați mesajul altcuiva. Voi veni cu cele cincizeci de mii de mărci. Dar aș avea nevoie de o chitanță...

– *Sehr gut, sehr gut,* făcu Frölich mecanic.

Văzând că musafirul se ridică să plece, strigă:

– *Mein Gott!* Nu v-am servit cu nimic!

– Data viitoare, *Herr* Frölich, zise Helmut Weiss.

Bătrânul frige-linte era mereu la fel de avar. Auzi zăvorul trăgându-se în urma lui. Frölich se baricadă ca și cum avea deja cele o sută de mii de mărci.

* * *

Fostul ofițer de la MFS se îndepărta pe Grabbeallee cu pas egal, cotind apoi la stânga, pe Heinrich-Mann-Strasse. De îndată ce dădu colțul, se opri și așteptă lipit de zid. Asta în cazul în care bătrânul Frölich ar fi avut de gând să-l urmărească... Rămase nemișcat preț de cinci minute, dar nimeni nu apăru și el plecă mai departe. La treizeci de metri mai încolo, îl aștepta un Audi 80 gri, parcat pe platforma unui service Minol. În față se aflau doi bărbați. Aveau figuri obosite, erau îmbrăcați fără rafinament, amândoi la fel de lați în umeri, cu degete butucănoase, cu fețe puțin cam buhăite și ochi foarte mobili. Helmut Weiss deschise portiera din spate și urcă. Mașina demară imediat. Cel de lângă șofer se întoarse și-l întrebă:

– A mers, *Herr* Weiss?

– De minune, făcu el, fără alte comentarii.

N-o să dea el socoteală unor subalterni.

După douăzeci de minute, vehiculul se opri pe Alt-Moabit

Strasse, în fața ușii glisante din sticlă incasabilă a închisorii Moabit. Însoțit de unul dintre bărbați, Helmut Weiss pătrunse înăuntru. Dar ieși numai cel care îl însoțise.

Capitolul II

Gunther Frölich avea mâinile jilave. Cu urechile ciulite. pândea sunetul soneriei. „Clientul" său întârziase aproape o oră. Dacă acesta nu mai venea, se vedea obligat să înapoieze cele cincizeci de mii de mărci. Așa frumusețe de bancnote albastre... Fiindcă nu mai avea răbdare, se duse în capul scărilor și o strigă pe Aldona.

– Ești gata, *Katzie* ?

– *Jawohl, Herr* Frölich, răspunse sec adolescenta care, în mod excepțional, își lepădă Walkmanul.

Nu-i spunea niciodată alt fel. Se întoarse la locul lui și aprinse o țigară furată dintr-o scrumieră de la *Maritim*, noul hotel de lux de pe Friedrichstrasse. De acolo strângea toate chiștoacele de țigări bune...

Soneria stridentă făcu să-i inunde arterele bătrâne cu un val de adrenalină, de să-i crape nu alta... Se strecură până în antreul îngust și își lipi ochiul de vizor. El era !

Deschise cu mare băgare de seamă, iar musafirul se strecură prin crăpătura ușii. Statura măruntă îi dădea aerul unui copil. Părul negru, ondulat și turtit de atâta pomadă, încerca să se ridice ca niște corniițe, lucru ce-l mâhnea profund căci, altminteri, era un tip care ținea la felul cum arată. Așa slăbuț cum era, semăna cu un playboy italian în miniatură, îmbrăcat într-un costum strâns pe talie. Numai nasul proeminent îi urâțea chipul, în realitate nelipsit de farmec. Ridică niște ochi miopi spre Frölich care era mai înalt cu un cap decât el.

– Merge, *Herr* Frölich ? îl întrebă el plictisit.

– În regulă, îl asigură bătrânul, înfoiat precum frișca bătută. *Fräulein* Aldona vă așteaptă.

A intervenit un moment de stânjeneală. Gunther Frölich îi bară accesul pe scară. Nabil Tafik își dădu seama la timp că nu-i dăduse nimic. Scoase un plic din buzunarul interior al hainei și i-l întinse.

– Două mii, îl avertiză el.

Frölich înșfăcă plicul și-l deschise. Nu din neîncredere, firește, dar nu se putu abține. După ce numără bancnotele, îi făcu semn musafirului spre scara îngustă.

Nabil Tafik se grăbea. Sus, în capul scărilor care se hâțânau îl aștepta năluca: Aldona, seducătoare și somptuoasă, ca o creatură ivită din infern. Părul blond, adunat la ceafă, îi dădea un aer dur, accentuat și de machiajul strident al ochilor și al gurii. Era îmbrăcată de sus până jos în piele, cu un sutien jumătate de cupă dintr-o piele foarte fină ce-i dezvăluia sânii: avea un slip asortat, bătut cu ținte argintii și cizme cu toc foarte înalt ce-i ajungeau până la jumătatea coapselor. Brațele îi erau pline de brățări. Proțăpită cu picioarele depărtate, îi aruncă o privire disprețuitoare lui Nabil Tafik și ridică deasupra capului cravașa din piele neagră țipând la el:

– *Halt, Schweinhund !*

Nedezlipindu-și privirile de la frumosul decolteu, sirianul se simțea deja în al nouălea cer. Întotdeauna i-au plăcut sânii debordanți. Ai Aldonei, tari și albi ca laptele, îl copleșeau de-a dreptul. Sângele îi alerga prin artere. Înaintă un pas, însă cravașa îl șfichiui imediat.

– *Moment !*

Aldona se răsuci pe călcâie, oferindu-i spectacolul unor fese „protejate" numai de un șnur din piele neagră ce dispărea între ele. Nabil Tafik era la capătul răbdării. Bătrânul Frölich îi oferea o distracție pe cinste ! Întinse mâna și-i cuprinse fesa rotundă și arcuită. Aldona se răsuci ca un șarpe și-i biciui degetele cu cravașa.

– *Nein !*

Îl străfulgeră plină de mânie cu ochii ei albaștri. Acum nu mai visa decât la a doua parte a spectacolului, când se va îmblânzi, va fi supusă și obligată să suporte toate umilințele posibile. Dar mai întâi, trebuia să fie atent la ritual.

Își dezbrăcă haina, o așeză cu grijă pe un scaun și se grăbi

să scape de toate lucrurile de pe el, sub privirea rece și dominatoare. Când fu gol din cap până-n picioare, Aldona se apropie de el cu o strâmbătură care-i răsfrângea buzele și atinse cu capătul cravașei membrul ce-i atârna cu modestie.

– Ești un porc neputincios ! șuieră ea printre dinți și-l șfichiui puternic cu cravașa.

Nabil Tafik slobozi un strigăt de durere, însă aproape imediat avu loc erecția. Înaintă un pas. Aldona se dădu înapoi cu cravașa ridicată.

– În genunchi, Aşchiuță !

Vocea îi era înăbușită de catifeaua roșie cu care erau tapisați pereții și de mocheta groasă de aceeași culoare. Luxul acestei încăperi contrasta cu paragina ce domnea în restul pavilionului. Aici, lumina venea de la niște lampadare cu abajururi din stofă, iar patul cu baldachin era acoperit cu o cuvertură din blană de lama veritabilă: bolta baldachinului a fost înlocuită cu oglinzi, ca și peretele din fața patului care era plin cu tot felul de postere. Mobilierul era completat de niște fotolii și o sofa stricată, dar care permitea încercarea unor figuri interesante, la fel ca și taburetul înalt pe care putea fi sodomizată orice femeie care ședea acolo.

Nabil Tafik se târî pe mochetă până la picioarele stăpânei sale. Se holbă la peticul din piele care se zărea între coapsele fetei, visând să-și afunde mădularul extrem de excitat, încât îi producea durere. Mimă gestul că dorește să se ridice, însă imediat simți cravașa biciuindu-i ceafa. Cu voce blajină, Aldona îl întrebă:

– Ai chef s-o faci?

– Da, răspunse Nabil sufocat.

– *Komme !*

Dintr-o săritură, fu în picioare, cu nasul înfundat în decolteul parfumat. Nu vedea nimic altceva decât sânii bombați, de o albeață extraordinară, pe sub a căror piele se zăreau ca desenate câteva vinișoare albăstrui. Aldona se lipi de el și începu să-și frece pubisul încorsetat în piele de sexul lui în erecție. Încet, aproape cu sadism. Atingerea pielii artificiale cu cea adevărată, fierbinte, era un supliciu delicios. Nabil Tafik se gândea la culcușul jilav care-l aștepta. Avu intenția să-și

strecoare degetul pe sub slip, însă Aldona îl împinse cu brutalitate, strângându-i sexul cu mâna înmănuşată.

– Nu, nu...

– *Maulen zu !*[1] scrâşni adolescenta.

Numai cu câteva mişcări ale mâinii, ea îl goli de sămânţa albă care se împrăştie pe cizme. Înnebunit, Nabil privi tâmp la mădularul lui nevrednic ce se înmuia. Ochii albaştri ca de porţelan ai fetei se umplură de dispreţ.

– Nu eşti în stare să te abţii, porcule ! Acum curăţă !

Cu gesturi lente, Nabil Tafik îngenunche pe mocheta roşie şi începu să-i şteargă cizmele.

* * *

Gunther Frölich, aşezat pe un taburet în cămăruţa ascunsă sub scară, contempla pe ecran zbenguielile celor doi. Nu din viciu, ci să se asigure că lucrurile merg bine. Se va alege cu o sută de mii de mărci. Aldona era perfectă, deşi n-a jucat prea des rolul de femeie dominatoare. Frölich era mândru de dresajul lui. „Degetul Domnului" o învăţa pe fiecare dintre elevele sale gama completă a deviaţiilor sexuale ca să nu aibă surprize pe parcurs. Câteodată ademeneau oameni foarte importanţi ca să le ofere din proprie iniţiativă ceea ce ei nu îndrăzneau să ceară... Într-o zi, atotputernicul Markus Wolf, regele spionilor din Stasi, îi spuse lui Frölich că era un geniu... În vorbele lui se găsea un pic de adevăr.

Bătrânul îşi scărpină distrat o bubuliţă, în timp ce Aldona îl făcea pe clientul său să suporte o nouă insultă. Prima parte a spectacolului s-a terminat. În curând, Nabil Tafik îşi va lua revanşa. Şi-l va face pe Gunther Frölich să câştige o sută de mii de mărci.

* * *

Nabil Tafik o contempla pe Aldona care stătea întinsă pe burtă învăluită în cearceafurile negre din mătase. Îi îndepărtă

---

[1] *Tacă-ţi fleanca !*

sumara îmbrăcăminte din piele, nelăsându-i decât cizmele. Mâinile adolescentei erau prinse de tăblia patului, iar profilul i se odihnea pe cearceaf. cu gura întredeschisă.

– Depărtează picioarele, îi ordonă Nabil Tafik.

Ascultătoare, Aldona își depărtă mult coapsele, dezvăluind mai bine partea cea mai intimă. Nabil nu-și dezlipea privirea de pe fesele rotunde, tari și arcuite. Murea de poftă s-o pătrundă. Sexul pompat cu sânge din abundență, ușor curbat în sus, drept ca un catarg, aproape că-i atingea abdomenul. Și-a revenit de mult după prima ejaculare.

– Mai mult! îi porunci el.

Aldona îl ascultă, etalându-și ostentativ colina blondă a sexului ei bombat. Imediat, Nabil Tafik plesni cu cravașa pe deasupra ei. Aldona tresări, slobozind un geamăt. Sirianul era gata să plesnească de plăcere. Începu s-o lovească nebunește, atingându-i fesele cu cravașa îngustă și neagră, lăsându-i urme roșiatice. Apoi trecu la coapse, făcând în așa fel încât să-i atingă și sexul. Aldona se zbătea sub lovituri, striga, implora. În orice caz, asta făcea parte din jocul dragostei. Pentru asta Nabil plătise deja în avans.

Se învârti în jurul patului, căutând cele mai convenabile unghiuri pentru ca loviturile să aibă efectul scontat. Deodată, îndesă mânerul cravașei în sexul înflorit și începu să-l împingă cât putu de adânc, până când Aldona scoase un țipăt ascuțit, amintindu-i că mai are puțin și-i perforează abdomenul. Manevra asta nu intra în preț. Se pare că simte mai multă plăcere când o chinuie decât atunci când o face în mod firesc. În sfârșit, scoase mânerul cravașei și o biciui încă puțin pe tânăra femeie. Pulsul era acclerat. Ajunsese aproape de capătul călătoriei. Încă o mică fantezie, apoi își va sodomiza victima, vârându-se între coapsele ei. La acest gând, sângele îi pulsă în tâmple. Se aplecă și-i șopti în germană:

– Ești o ticăloasă și te voi pedepsi!

– *Nein, nein*, gemu Aldona.

– Ba da.

Aruncă pe jos cravașa și întinse mâna spre o etajeră ce se afla lângă pat. Imediat, degetele simțiră mânerul unui revolver. Era un Colt cu țeava de patru degete, care făcuse treabă bună

până acum. Respirând sacadat, îl lua, se aplecă peste fesele rotunde ale Aldonei și-i gâfâi în ureche:

– O s-o faci cum n-ai făcut-o niciodată!

– *Nein!* îl imploră ea.

Strângând bine arma, așeză capătul țevii în deschizătura dintre coapsele fetei.

– Uite, cu asta! făcu el.

Apăsă cu toată puterea. Aldona țipă, iar țeava dispăru între coapse. Gunther Frölich șlefuise mai devreme înălțătorul armei ca să evite rănirea victimei, iar țeava era unsă cu un strat gros de vaselină pe din afară. El îi dădu arma, dar nu cu gândul să piardă o colaboratoare atât de prețioasă...

Cu ochii ieșiți din orbite, Nabil apăsa neîncetat, uitându-se la țeava revolverului care viola intimitatea Aldonei. Simțea același lucru ca atunci când ar fi făcut-o el însuși. Acesta din urmă, drept, lipit de burtă, bătea ca o pendulă. Acum arma era înfundată până la încărcător... Aldona nu mai scotea nici un sunet.

Cu respirația sacadată, Nabil Tafik își prinse membrul în mâna dreaptă și începu să se masturbeze cu privirile ațintite pe fesele arcuite ale Aldonei. În același timp executa manevra de du-te-vino cu revolverul între coapsele fetei, imitând un membru adevărat. Cele două mișcări erau perfect sincronizate. În încăpere nu se auzea decât bâzâitul unei lămpi și gâfâitul celor doi. Șoldurile Aldonei se unduiau ușor, iar Nabil Tafik avu chiar impresia că îi plăcea puțin această împreunare împotriva firii. Ce știa el ce se ascundea îndărătul ochilor albaștri?

Își strânse și mai viguros mădularul, simțind cum urcă seva. De fiecare dată era la fel: își promitea să nu ajungă la capăt, să se excite foarte tare, iar în final *el* să se afunde adânc între coapsele „victimei" sale. Exaltarea era atât de puternică, încât dinlăuntrul ei emana o forță necunoscută până atunci, nemaiputându-se controla și mormăi:

– Nemernico! O să te împroșc!

Degetul era înțepenit pe trăgaci. Gemu ușor, tot trupul îi fu zguduit de un spasm, și se bucură de o imensă plăcere care

venea de foarte departe. o căldură imensă care-i urca dinspre coapse și îi învăluia sexul, materializându-se prin jetul albicios care țâșni răspândindu-se peste fese.

Cu aceeași mișcare relaxată își strânse și mai tare sexul, apăsând în același timp pe trăgaci.

Zgomotul abia atenuat în anusul fetei îl făcu să tresară. O clipă, Nabil Tafik se simți extraordinar, stare ce se transformă pe loc în apatie. Trecură câteva secunde până să-și dea seama ce s-a întâmplat. Capul îi vâjâia. Aldona țipa, gemea, se zbuciuma. Se rostogoli pe o parte, iar Nabil zări o pată care se întindea pe cearceaf. Sângele țâșnea dintr-o rană de sub abdomen, cu zvâcnituri puternice, înspăimântătoare.

Năucit, sirianul a înțeles că revolverul care trebuia să fie încărcat cu gloanțe oarbe se descărcă cu un proiectil adevărat! Îngrozit, Nabil Tafik alergă gol-pușcă până pe palier, se aplecă peste balustradă și urlă:

– Gunther! Gunther! *Komme sofort!*

– *Ich komme*, răspunse bătrânul cu voce glacială. *Was ist los?*

Nabil se întoarse în cameră. Era inutil să se mai grăbească. Aldona era țeapănă ca un cadavru. Privirea era sticloasă. A ucis-o.

Capitolul III

O furtună puternică făcu să se abată asupra Berlinului o ploaie torențială nemaipomenită. Cartierul Pankow părea și mai sinistru. Helmut Weiss venea iute pe Grabbeallee, cu mâinile în buzunarele impermeabilului și fața biciuită de ploaie. Era aproape opt, dar circulația, cu tramvaiele vechi ce te hurducau, specifice Berlinului răsăritean, era în toi. Pe vreme ploioasă, Majakowskiring părea și mai lugubru.

Nu se zărea nici măcar o pisică. Pavilionul alb al lui Gunther Frölich avea pete de umezeală și grădina mustea de apă. Știind că „Degetul Domnului" îl aștepta, ciocăni în ușă de trei ori, dislocând câteva aschii de vopsea. Gunther Frölich deschise imediat, încât s-ar putea crede că pândea la ușă.

Era îmbrăcat în aceleași haine ponosite ca și data trecută, din care se degaja un miros înfiorător. Helmut Weiss îl urmă până în salonul cu obloanele trase. Fără să-și dezbrace impermeabilul, se așeză pe marginea fotoliului în care mai stătuse și întrebă cu voce monotonă:

– *Alles gut ?*[1]

– *Alles gut ! Sehr gut !* croncăni bătrânul.

Lui Gunther Frölich îi tremura puțin vocea. Își scărpină bubulița cea mai respingătoare de pe mână și întrebă aproape cu sfială:

– Ați adus banii, *Herr Oberst–lieutenant* ?

Privirea fostului ofițer de la MFS țâșni ca un laser și pironi ochii lui Gunther Frölich.

---

[1] *Totul e bine ?*

– *Ein moment, bitte !* făcu Weiss. Totul a mers bine ?

Imediat, firea perversă a bătrânului Frölich ieşi la iveală. Îşi frecă mâinile zbârcite, cu un licăr în priviri.

– *Ja !* Aşa cum aţi cerut, *Herr Oberst–lieutenant.*

– Subiectul a reacţionat cum am prevăzut ?

– *Jawohl.*

După o clipă de tăcere, Helmut Weiss întrebă cu voce neutră:

– Fata a...

– *Tot*[1], *Herr Oberst–lieutenant.*

Din cauza duhorii care domnea în pavilionul alb, se putea conserva un cadavru timp de câteva săptămâni.

– O să vă dăm unele instrucţiuni, *Herr* Frölich, dar mai întâi povestiţi-mi cum a reacţionat subiectul.

Trăsăturile zbârcite ale lui Gunther Frölich se luminară de un zâmbet mârşav. S-ar părea că-i place mai mult să facă rău semenilor decât să câştige sume importante.

– Credeam c-o să mă omoare şi pe mine! Din fericire, nu avea decât un singur glonţ în revolver... I-am jurat că nu ştiu ce s-a întâmplat, că Aldona a încărcat arma; că a făcut o greşeală înfiorătoare. Şi că sunt gata să-i înapoiez cele două mii de mărci...

– Şi aţi făcut-o ?

– Nu, mărturisi Gunther Frölich.

– V-a crezut ?

– Nu ştiu, spuse bătrânul... Era înnebunit. A fugit ca un dement.

– N-a mai dat nici un telefon ?

Accidentul s-a produs în seara precedentă. Dacă sirianul n-a dat nici un semn de viaţă, înseamnă că a adulmecat el că la mijloc e ceva necurat... Lucru ce nu avea prea mare însemnătate.

– Nu, cu toate că nu m-am mişcat de-aici.

Helmut Weiss se uita la duşumeaua prăfuită. Se simţi dintr-o dată obosit. Văzuse atâtea în lunga sa carieră, încât asta nu-l impresiona deloc. Se uită la Frölich.

---

[1] *Murit*

– Și caseta ?
– O am, *Herr Oberst–lieutenant.*
– A ieșit bine ?
– N-am văzut-o, însă aparatul funcționează perfect.
– Dați-mi-o!
– Banii...
Helmut Weiss se răsti puțin:
– *Herr* Frölich, nu-mi arde de glume. *Schnell, bitte !*
Înmuiat, Gunther Frölich se desprinse din fotoliul său și se târî până la scară. Deschise cele două uși ale cămăruței ascunse sub trepte. Un video Samsung era așezat pe televizorul cu aceeași marcă. Frölich apăsă pe niște butoane și împinse caseta în aparat. Primele imagini apărură aproape imediat. Erau excelente!
Două camere de luat vederi filmau alternativ, sub lumina puternică a lămpilor. Nu era mai proastă decât filmele porno turnate ilegal. Trăsăturile lui Nabil Tafik se vedeau foarte clar.
Fostul ofițer de la MFS privi cu răbdare toată ședința sadomasochistă, spunându-și că Aldona fusese într-adevăr foarte frumoasă. Sunetul era perfect, iar dialogul vesel. În fine, au ajuns și la sfârșit.
Un prim-plan, luat cu încetinitorul: o mână care masturba un sex încordat, cealaltă care era înțepenită pe trăgaciul revolverului. Apoi indexul care trăgea piedica. Arma descărcată... Aldona zvârcolindu-se și expresia de pe chipul lui Nabil Tafik, mai întâi uluită, apoi îngrozită, iar, la sfârșit, turbată de furie. Helmut Weiss se gândi că ar fi bine să suprime partea cu figura îngrozită. Restul era perfect. Orice instanță judecătorească din lume l-ar condamna pe sirian pentru săvârșirea de omor sadic. Ultima imagine îl arăta pe Nabil Tafik îmbrăcându-se cu nervozitate.
– Sunteți mulțumit, *Herr Oberst–lieutenant?* îl întrebă servil Gunther Frölich.
– Unde este arma?
– A rămas sus în...
Tăcu, dar Helmut Weiss înțelesese.
– Du-te și adu-o ! Nu-i atinge mânerul.
Avea pe ea amprentele lui Nabil Tafik. Gunther Frölich

dispăru pe scări în sus, și reveni după câteva momente cu revolverul pe care-l ținea de țeavă. Helmut Weiss îl înveli într-o batistă și-l vârî în buzunar, apoi scoase un plic gros maroniu, pe care îl puse lângă video.

– Derulează caseta, *bitte*, îi ordonă el.

Gunther Frölich tocmai se uita în plic. Când văzu bancnotele albastre de o sută de mărci, tristețea se risipi pe dată. Crezu totuși de cuviință să se smiorcăie puțin:

– Asta n-o va înlocui pe Aldona, făcu el. Ce-o să mă fac acum?

– Fă-o în continuare cu altele, îi răspunse rece Helmut Weiss.

Gunther Frölich nu mai insistă.

– Și cu Aldona ce fac?

– Nimic. După ce plec eu, telefonează la Kripo[1]. Le spui că ai închiriat casa unui prieten și că, la întoarcere, ai descoperit cadavrul fetei.

– Nu risc nimic? îl întrebă neliniștit Gunther Frölich.

– Nimic.

– Și dacă mă vor întreba cui am închiriat casa?

– Trebuie să le spui, *Herr* Frölich. Întotdeauna trebuie să ajuți poliția.

Figura boțită a bătrânului se lumină de un zâmbet pervers. Acesta era umorul pe care-l aprecia el.

– Firește, *Herr Oberst–lieutenant.*

– Nu numărați banii, *Herr* Frölich?

– Am încredere, *Herr Oberst–lieutenant.*

– Nu se știe niciodată, uneori contabilii sunt necinstiți, spuse Helmut Weiss...

Gunther Frölich scoase din plic teancurile de câte o sută de mărci și își înmuie degetul mare în gură. Apucase să numere treizeci și nouă de bancnote, când Helmut Weiss îi apăsă în ceafă pistolul, un Walther PPK cu amortizor, și-l împușcă.

---

[1] *Kriminal Polizei*

* * *

Percheziția făcută la Frölich a dat la iveală un lucru interesant: trei sute cincizeci de mii de mărci în bancnote, ascunse în vechiul lui frigider, și sute de casete etichetate cu grijă, cu data și numele protagoniștilor; în plus, o agendă cu adrese. Helmut Weiss puse agenda în buzunar și lăsă casetele. Cu părere de rău însă, fiindcă valorau o avere, cu-atât mai mult cu cât era convins că nu găsise chiar totul. Gunther Frölich era o vulpe bătrână care locuia în această casă de treizeci de ani. Trebuia să aibă ascunzători peste tot, dar acum nu mai era timp să caute. Împărți banii prin toate buzunarele și ieși.

Străbătu grădina și ajunse în Majakowskiring. O limuzină Mercedes 560 neagră, cu geamurile atât de închise la culoare că se confundau cu caroseria, era parcată în colț cu Grabbeallee. Ajunse în dreptul ei și deschise portiera din față. Înăuntru stătea un bărbat singur. Avea în jur de cincizeci de ani, figura turtită, părul tuns foarte scurt, nas de boxer, iar statura deborda din locul pe care-l ocupa. Își întoarse ochii spălăciți spre fostul ofițer de la MFS. Acesta se așeză lângă el.

– *Alles gut, Oberst–lieutenant?*

– *Jawohl, Herr Doktor* Lehr, răspunse Helmut Weiss cu respect.

Respectase întotdeauna ierarhia, oricare ar fi fost ea. Or, bărbatul de lângă el ocupa un post important. Întinse mâna dreaptă.

– Caseta.

Helmut Weiss o scoase din buzunarul impermeabilului și i-o dădu. Otto Lehr o puse pe brațul scaunului și ceru cu aceeași voce rece:

– Și pistolul, *Herr* Weiss.

Era arma care o ucisese pe Aldona. Helmut Weiss o luă din același buzunar și i-o întinse lui Otto Lehr. Acesta îndepărtă batista, se uită la ea și o puse pe brațul scaunului lângă casetă.

– Și pistolul pe care vi l-am împrumutat, *Herr* Weiss, *bitte.*

Helmul Weiss scoase cu regret dintr-un alt buzunar, ținându-l de țeavă, Waltherul PPK cu care l-a expediat pe

Gunther Frölich într-o lume mai bună. După ce l-a executat pe bătrân, a șters cu mare grijă mânerul. Era inutil să se caute dovezi împotriva lui. Otto Lehr încuie arma în torpedou.

– *Sehr gut*... O să ne uităm la casetă încheie el.

Întoarse și se îndreptă spre sud, pe Grabbeallee. După patruzeci și cinci de minute, intra în curtea unui imobil cu patru etaje, amplasat discret pe Aufdem Grant, o străduță liniștită care ieșea în Clayallee, la sud-vest de Berlin. Era sediul *Landverfassungsschutz* din Berlin. Civilii de pază îi salutară cu respect pe cei doi bărbați. Otto Lehr deschise ușa unei săli de proiecție de la parter, apoi răsuci cheia în broască și împinse caseta în aparatul video cuplat la un televizor cu ecran mare, marca Akai. Într-o tăcere care îți dădea fiori, cei doi bărbați văzură apărând silueta încorsetată în piele neagră a Aldonei care-l primea pe Nabil Tafik. Otto Lehr se uită la toată caseta fără să-și exprime nici un sentiment. Și Helmut Weiss era la fel de netulburat.

Cei doi bărbați fuseseră părtași la prea multe orori ca să-i mai miște ceva. Aldona nu era decât o victimă în plus a războiului nemilos ce se dădea între cele mai importante servicii...

După ce s-a terminat filmul, Otto Lehr se întoarse spre Helmut Weiss cu un surâs de satisfacție.

– *Sehr gut.* V-ați îndeplinit obligațiile din contract. Și eu la fel.

Scoase din buzunar documentul împăturit în patru și i-l întinse fostului ofițer de la MFS. Era o hotărâre a Parchetului din Berlin ce conținea ordinul de punere în libertate a lui Helmut Weiss. Otto Lehr, care, înainte de a fi ocupat postul actual, fusese magistrat, își păstrase încă mulți prieteni în magistratură.

Helmut Weiss băgă în buzunar prețiosul document cu ușurare în suflet. Nu se va mai întoarce la Moabit. Otto Lehr opri aparatul video, luă caseta și îi strânse mâna.

– Mergeți acasă, *Oberst–lieutenant*, și profitați de vacanță. *Auf wiedersehen.*

– *Auf wiedersehen, Herr Doktor* Lehr, răspunse Helmut Weiss.

Ajuns în stradă, în timp ce se îndrepta spre stația de autobuz, se simți puțin amețit. Era liber și, în același timp, posesorul unei mici averi: patru sute cincizeci de mii de mărci, sumă neimpozabilă. Asta îi rotunjea într-adevăr pensia... Imediat ce zări cabina galbenă de telefon, intră și formă numărul vechii sale amante, Hildegarde Dietrich, o blondă înaltă, cu piept generos, care locuia într-o căsuță la Rudow. Înainte fusese prezentatoare la televiziunea est-germană, în prezent lucrând pentru CNN, la montaj...

– Eu sunt, am ieșit! o anunță Helmut Weiss.

Hildegarde strigă de bucurie.

– *Das ist wunderbar !* Ce s-a întâmplat ?

– Am fost grațiat, spuse Helmut Weiss. Te invit la cină în seara asta. Fă-te frumoasă fiindcă te duc la *Koenig Frederikus.*

– Ești nebun! strigă ea, e groaznic de scump acolo.

– Am chef să sărbătoresc evenimentul, zise Helmut Weiss și închise.

* * *

Pe Lichtenbergstrasse numărul 15, nimic nu se schimbase: o clădire modestă din cărămidă roșie, cu șase etaje, fără lift. Weiss locuia la trei. Ajuns pe palier, ezită puțin înainte de a introduce cheia în broască. Doar nu degeaba lucrase atâția ani în Serviciul de Informații. Brusc, îi veni în minte fraza rostită de *Doktor* Lehr: „Mergeți acasă și profitați de vacanță". O frază absolut nevinovată... Cu toate astea, cel de-al șaselea simț al lui Weiss îl făcu să intre în panică. Examină ușa cu atenție și descoperi mai multe zgârieturi în jurul încuietorii. Se vedea că fusese forțată, dar cu atenție. După câteva clipe de gândire, răsuci cu mare grijă cheia în broască. Funcționa foarte bine. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, reuși să deschidă ușa milimetru cu milimetru. Când reuși s-o deschidă suficient, se opri, examinând tot ce se afla în raza lui vizuală.

Imediat, firul îi sări în ochi!

Era o ață de undiță din nailon incolor, întinsă la douăzeci de centimetri de la sol. Helmut Weiss o urmă încetișor cu mâna

până la unul din capete. Acesta era legat de partea cealaltă a uşii, înfăşurat în jurul unui cui.

– *Schweinhund!* [1], murmură doar pentru sine.

Închise uşa la loc şi coborî să cumpere nişte foarfece de la magazinul de alături. Revenit acasă, întredeschise uşa şi tăie firul.

Când dădu uşa la perete, descoperi capcana: trei grenade M 26, de fabricaţie americană fixate toate cu o bandă adezivă care ar fi explodat doar la un metru de el.

Una singură ar fi fost mai mult decât suficientă ca să-l pulverizeze, încărcătura ei distrugând totul pe o distanţă de cincisprezece metri.

Înmărmurit, se aşeză şi îşi aprinse o ţigară. Nu-l aştepta o viaţă prea uşoară... Fusese nebun să creadă că-l vor lăsa în viaţă cu tot ce ştia el. Fireşte, în mod oficial era liber, dispunea de bani, dar *Herr Doktor* Lehr făcea tot ce putea ca să-l lichideze. N-avea decât puţin timp la dispoziţie.

Într-o jumătate de oră, îşi strânse tot ce trebuia ca să ia cu el, plus cele trei grenade. Ieşi cu valijoara în mână şi se îndreptă spre S–Bahn.[2]

Primul impuls a fost să se ducă la vechea lui amantă, Hildegarde Dietrich. Bineînţeles că ar fi acceptat să-l ascundă, iar el avea încredere absolută în ea. Însă BND şi *Verfassungsschutz* ştiau de existenţa ei. Era prima pistă pe care aveau s-o verifice.

Hărţuit în acelaşi timp şi de panică şi de furie, îi cedă în final celei din urmă. Cumpără mai multe cartele magnetice de douăsprezece mărci şi se instală într-o cabină telefonică mai ferită. De acasă îşi luase şi carneţelul ascuns până atunci sub o scândură din duşumea. Numerele de telefon pe care le conţinea erau foarte, foarte importante...

Formă unul dintre ele, dădu numărul codului şi aşteptă. I se comunică altul, apoi îl formă imediat. În cazul acestui număr, lucrurile se complicaseră. Codul nu mai era valabil. A trebuit să insiste, să comunice numărul cabinei unde se afla pentru ca

---

[1] *Porc de câine !*
[2] *Metroul aerian*

interlocutorul să-l poată suna. Aşteptă vreo patruzeci şi cinci de minute. În fine, Helmut Weiss auzi vocea unui bărbat pe care-l cunoştea bine şi care, la rândul lui, îl cunoştea pe el. Lui putea să-i spună adevărul. Ceea ce şi făcu.

După ce închise, se simţi uşurat. Acest porc de *Doktor* Lehr nu-l va trimite în paradis. După ce-şi pregăti răzbunarea, Weiss plecă. Voia cu tot dinadinsul să rămână în viaţă. Dar nu era uşor.

Capitolul IV

Nabil Tafik se trezi cu o tresărire, lac de sudoare, cu inima bătându-i puternic în piept. Ciuli urechile, dar nu auzi decât ciripitul păsărelelor. Vila lui din Koenigsallee, situată chiar în inima Grünewaldului, cartierul rezidențial, era scăldată în verdeață. Ca să se mai liniștească, luă pachetul de Lucky Strike de pe noptieră și își aprinse o țigară. De când fugise de la Majakowskiring, parcă nici nu trăia aievea.

Atunci, în mai puțin de zece minute, își dădu seama că era ceva necurat în spatele acelui pretins „accident". Gunther Frölich nu era decât un figurant. Trebuia să găsească răspuns la două întrebări: cine a organizat manevra și de ce?

Răspunsul la a doua întrebare era simplu. Voiau să-i atingă punctul sensibil pentru a-l determina să ciripească. Cu siguranță că uciderea involuntară a Aldonei fusese filmată. Era abc-ul meseriei, iar cele două oi de la care sugea Serviciul de Informații se numeau șantajul și mirajul câștigului.

Dar cine să fie în spatele acestei mașinații?

Evident, cunoștea legătura lui Gunther Frölich cu MFS-ul. Dar acesta s-a desființat. Probabil că bătrânul a fost racolat de un alt serviciu important: BND, CIA sau Mossad.

Chiar dacă-și frământa mintea, tot nu-și închipuia de ce BND-ul i-ar pregăti o lovitură. Între Bonn și Damasc nu mai avusese loc de mult nici un fel de conflict. Altminteri, de doi ani de zile, Nabil Tafik n-a mai făcut afaceri cu-adevărat „sensibile". Înainte era altceva... Chiar din acea clipă, i-a trecut prin minte ideea că ar putea fi Mossadul. Dar numai în felul lui de a acționa. Serviciul israelian întreținea relații excelente cu omologii din BND. În plus, ghicea el cam ce dorea Mossadul...

Ajuns acasă, nu-și pierduse timpul de pomană. Deschise seiful care se găsea în camera lui și luă din el șapte plicuri galbene, lipite cu scotch, returnate când s-a închis Ambasada Siriei în Germania Democrată la adresa Otto-Grotewohl-Strasse, revenită apoi la numele de dinainte de război, Wilhelmstrasse. Pe urmă, se sui în mașină și se opri la prima cabină telefonică întâlnită în drum.

De îndată ce-i auzea vocea, indiferent ce oră era, Lydia Voigt – interpretă la contrabas într-o orchestră simfonică – mârâia de fericire. Era înnebunită după el – n-a reușit niciodată să afle din ce motiv – de când îl cunoscuse, odată, la sfârșitul unui concert. Ahtiată după amor, își împărțea viața între concerte și magazinele de lenjerie, plus scurtele ședințe de sărutări cu amantul ei. Avea o figură comună, dar știa să-și pună în evidență trupul încântător prin hainele provocatoare.

Deși era unu dimineața, îl întrebă fără șovăială:

– Vii la mine?

– Dacă vrei...

– Bineînțeles că vreau, spuse ea. Înainte să adorm mă gândesc la tine și mă simt consolată. Ești departe de aici?

– Nu chiar.

– Perfect, atunci am timp. Mă fac frumoasă imediat.

Închise. Lydia locuia în Rudow, un cartier rezidențial din Est. Era persoana ideală căreia putea să-i încredințeze documentele secrete. Nu-i cunoștea adevărata meserie, credea că este diplomat, dar avea totală încredere în el. În cazul în care era Mossadul, atunci acestea erau documentele pe care le căutau.

Lydia îl întâmpină cu o sticlă de Taittinger Comtes, o șampanie rosé din 1968. În jurul taliei era încinsă cu un corset negru, cu un șorțuleț alb de subretă pe deasupra. În ciuda serii obositoare, când o văzu, Nabil Tafik nu mai putu rezista. Plecă după o oră, lăsându-i plicurile galbene. Își simțea sufletul ușurat.

S-au scurs două zile. În ziua următoare, se năpusti asupra publicației *Berliner Zeitung*. Nimic. De-abia a treia zi, afacerea a ieșit la suprafață. „Dublu omor la Pankow". Lichidarea bătrânului nu făcu decât să-i întărească convingerile lui Nabil

Tafik... În spatele acestei afaceri. se afla un serviciu important, dar nu BND: erau prea formaliști ca să se preteze la o astfel de glumă...

Firește, ziarele emiteau o grămadă de supoziții, unele mai neadevărate decât altele. Cât despre Kripo, aceasta era complet redusă la tăcere. Acest lucru era foarte suspect...

Preț de câteva ore, Nabil Tafik s-a tot gândit dacă nu era mai bine să încerce cumva să-și ia tălpășița. Era ușor să părăsească Germania cu pașaportul diplomatic pe care-l avea. Dar unde să fugă? Dacă se întorcea la Damasc, trebuia să dea explicații plauzibile la *Moukhabarat Al Quuwa,* serviciul de informații al armatei siriene de care depindea el. Imposibil. Iar cei care doreau să-l facă să ciripească l-ar fi găsit la Damasc. Putea să fugă în Columbia, unde se instalase unul dintre verii lui. În acest caz, toate serviciile siriene ar fi pe urmele lui. Nu era o soluție de viitor. Chiar el hăituise atâția refugiați, încât nu-și putea face iluzii. Până la urmă ar sfârși cu beregata tăiată.

Situația cea mai puțin rea era să aștepte ca înșiși autorii acestei mașinații să acționeze primii. Și, cine știe, poate că va reuși să trateze cu ei. Tatăl lui îi repetase de atâtea ori că un câine viu face mai mult decât un leu mort...

Dându-și seama că nu era decât șase dimineața, Nabil Tafik încercă să adoarmă. Se dezmetici abia când menajera cehoaică strigă la el ca să-l smulgă din somnul adânc. Era aproape ora prânzului.

– Vă caută doi domni, îl anunță ea. N-au vrut să spună cum îi cheamă. Cred că sunt de la poliție...

Nabil Tafik se îmbrăcă, cu stomacul ghem de spaimă, nefiind în stare să înghită nici măcar un strop de cafea. Doi bărbați așteptau în salon. Unul dintre ei înaintă și îi surâse politicos.

– *Guten Tag, Herr* Tafik. Suntem de la *Verfassungsschutz. Herr Doktor* Lehr care conduce *Landverfassungsschutz* din Berlin ar avea plăcerea să discute cu dumneavoastră.

– Acum?

– Dacă s-ar putea, *Herr* Tafik. Cred că este vorba de o afacere urgentă.

Ar fi trebuit ca Nabil Tafik să le fluture pe sub nas imunitatea diplomatică pe care o avea, dar își spuse că era mai bine să tragă de timp ca să vadă ce se întâmplă.

– Foarte bine, spuse, așteptați-mă câteva minute, mă întorc.

* * *

În timp ce urma mașina celor doi îngeri păzitori, Nabil Tafik își punea o grămadă de întrebări. Ce avea să facă *Verfassungsschutz* dacă era vorba despre o crimă? Kripo trebuia tras la răspundere. Dar foarte bine ar putea risca să se afle chiar în fața autorilor acestei manevre.

Parcă în curtea de pe strada Auf dem Grat, la numărul doi și îi urmă pe cei doi polițiști. Aceștia îl poftiră într-o încăpere în care unul dintre pereți era acoperit cu un ecran mare pentru proiecție; aici îl întâmpină un bărbat scund și îndesat, cu o figură plată, cu ochi de un albastru foarte deschis și cu alură de luptător. Îi strânse mâna și se strădui să-i vorbească în germană lui Nabil Tafik.

– Mă bucur că ați putut veni, *Herr* Tafik. Este o vizită neoficială, *nicht war?* Dar extrem de importantă. Eu sunt *Doktor* Otto Lehr, responsabil la *Landverfassungsschutz,* în Berlin.

– Încântat, zise diplomatul sirian cu voce monotonă.

Otto Lehr le făcu semn celor doi subalterni să plece și se întoarse zâmbind glacial către Nabil Tafik.

– Înainte să discutăm, *Herr* Tafik, mi-ar face plăcere să vă proiectez un film. Luați loc.

Nabil Tafik ascultă, dar i se înmuiară genunchii. De-abia acum începeau *cu-adevărat* grijile.

* * *

Nabil Tafik închise ochii în momentul în care, pe ecran, apăsa cu degetul pe trăgaciul revolverului introdus în anusul Aldonei. Părea că explozia s-a produs în încăperea unde se afla acum. După câteva secunde, filmul se sfârși...

Otto Lehr opri aparatul, trase cu atenție caseta și se întoarse spre diplomatul sirian.

– V-ați recunoscut, *Herr* Tafik?

Sirianul rămase tăcut. simțind un nod în gât. Otto Lehr îi propuse pe același ton rece:

– Să mergem în biroul meu.

Nabil Tafik îl urmă ca o umbră, și ajunseră într-un birou răcoros și confortabil de la etajul patru. Otto Lehr se așeză într-unul din cele două fotolii din piele și își pofti musafirul să șadă în celălalt. Aprinse o țigară ce părea minusculă între degetele sale mari și dădu fumul afară ca și cum ar fi putut să alunge viziunea ororii de dinainte, după care întrebă cu voce dulceagă:

– *Herr* Tafik, ne puteți spune ce v-a determinat s-o omorâți pe această adolescentă – judecând după pașaport, tocmai împlinise șaptesprezece ani – în acest mod absolut *ungemutlich?*[1] Kripo v-a trecut deja în fișe cu calificativul de pervers, însă nimeni nu s-a gândit că veți ajunge la asasinat! Mai sunteți și sub protecție diplomatică.

– Da, sunt încă, afirmă sirianul.

Otto Lehr îi surâse glacial.

– Mă gândesc că pentru o asemenea poveste, guvernul din țara dumneavoastră nu va pregeta să vă ridice imunitatea diplomatică. Sunt oameni civilizați, *nicht war?*

Nabil Tafik aștepta urmarea. Căci trebuia neapărat să existe și o urmare. După douăzeci de ani petrecuți la *Moukhabarat,* putea să recunoască o mașinație dintr-o singură privire. De obicei însă, el le organiza. Cu țigara tot între degete, Otto Lehr repetă întrebarea:

– De ce ați omorât-o pe tânăra aceea? Nu v-a trecut prin cap că sunteți filmat, *nicht war?*

Nabil Tafik deschise gura să răspundă, dar în același moment se și răzgândi. La ce bun să-și strige nevinovăția? Bărbatul care-l interoga știa foarte bine cu cine are de-a face. Doar se găsea între profesioniști. În fața juraților, ar fi fost altceva, dar oameni ca Nabil Tafik se aflau rareori la Curtea de Apel.

Fiindcă sirianul continua să tacă, Otto Lehr scoase din birou

---

[1] *Dezgustător*

o sticlă cu scotch *Defender Succes.* un pahar și turnă o cantitate apreciabilă.

– E scotch-ul meu preferat, comentă Otto Lehr, eu sunt un tip cam sucit.

Nabil Tafik înșfăcă paharul și-l goli dintr-o sorbitură. Asta îi dădu curaj să răspundă:

– *Das ist richtig.* N-am știut că sunt filmat. Dar n-am ucis-o cu bună-știință pe Aldona. Pot să iau o țigară?

Otto Lehr îi întinse pachetul de Lucky Strike.

Un lucru îl intriga pe Nabil Tafik. Pentru cine organizase *Verfassungsschutz* această mașinație?

Otto Lehr reluă cu voce gravă:

– Nu uitați, *Herr* Tafik, că la noi, în Germania, acest gen de crimă este pedepsit cu foarte mare severitate. Sunteți pasibil cu o pedeapsă însumând douăzeci de ani de închisoare.

Nabil Tafik făcu un gest de neputință. Doar nu avea să-i citească acum din Codul Penal și celălalt neghiob... Avea un chef nebun să termine odată și contraatacă:

– De ce nu sunt luat în primire de Kripo? sugeră el. Serviciul dumneavoastră nu se ocupă de crime... deocheate.

Îndrăzneala lui îl prinse pe Otto Lehr nepregătit. Se aștepta probabil să-l vadă pe sirian cum se pierde, uitând că în fața lui se afla un adevărat profesionist. Nabil Tafik simți că această schimbare în atitudinea lui îl descumpăni pe Otto Lehr și răsuci și mai tare cuțitul în rană. În timp ce se ridica spuse:

– Mă duc acasă.

Otto Lehr se ridică și el. Cu statura-i impresionantă, îi bară drumul, împungându-l în stomac cu arătătorul, exact ca o țeavă de pistol. De data asta spuse cu răutate în glas:

– *Herr* Tafik, nu fiți prost. Este de-ajuns să dau un ordin oamenilor mei. Deschid fereastra, și hârști... Nu sunteți pasăre, *Herr* Tafik.

Amenințarea îl lăsă pe sirian complet rece. Dintr-o dată explodă:

– *Maulen zu!* [1] Spuneți-mi ce doriți *cu-adevărat!* Mă luați drept un imbecil.

---

[1] *Închideți pliscul!*

Otto Lehr citi în ochii lui negri că nu era cazul să facă fițe. Se așeză la loc și zise calm:

– *Herr* Tafik, Kripo a deschis o anchetă în legătură cu moartea Aldonei Rivenko. Deocamdată, există numai un dosar din care lipsește vinovatul. Proprietarul pavilionului, Gunther Frölich, a fost găsit împușcat în cap. E posibil să fiți dumneavoastră autorul, dar nu avem dovezi. Deci nu vă mai întreb nimic. Este suficient să trimit caseta la Kripo, și arma crimei cu amprentele dumneavoastră pe ea, pentru ca ancheta lor să înainteze cu pași de uriaș! Mai cu seamă, dacă apăreți dumneavoastră în ea, îi va ajuta enorm. Oamenii de la Kripo nu sunt întotdeauna niște rafinați, dar când li se aduce un vinovat și o probă covârșitoare, atunci nu mai încape nici un dubiu. Sunteți de acord?

– Întru totul, admise Nabil Tafik.

Până acum celălalt nu-l „abordă" deloc. Doar în privința morții lui Frölich. Autorii acestei glume sunt fără-ndoială implicați, oricine-ar fi aceștia, însă nu-i credea în stare pe polițiștii de la *Verfassungsschutz,* apărători ai legii, pricepuți și timizi, să organizeze o astfel de lovitură, incluzând și moartea unei fete nevinovate. Sau, înseamnă că Germania Democrată avea influență și asupra Bundesrepublik. Curios. Îi mai lipsea o singură piesă din jocul de puzzle... Otto Lehr îl observa în timp ce trăgea tacticos din țigară.

– Există totuși un mijloc de a evita o soluție la fel de neplăcută pentru dumneavoastră, îi sugeră el.

Nabil Tafik își reținu zâmbetul. Au ajuns, în sfârșit, și la probleme serioase. Întinse mâna spre pachetul cu țigări.

– Pot să mai iau una, *Herr Doktor?*

Își aprinse țigara, apoi se interesă:

– Și ce-mi propuneți?

– Anumiți oameni importanți se interesează de dumneavoastră, îl anunță Otto Lehr solemn.

Nabil Tafik avu chef să-i râdă în nas.

– Ah da! Cine mă rog?

– Veți afla cât de curând, dacă acceptați propunerea pe care sunt însărcinat să v-o transmit.

Sirianul scoase tot aerul din plămâni. Oare ce-i vor cere?

Toate reţelele siriene din Germania? Ar fi o ocazie să-şi aranjeze nişte socoteli fără să lezeze pe cineva.

– Vă ascult, *Herr Doktor,* făcu el ironic.

Neamţului nu-i ardea de ironii.

– Fără casetă şi fără revolver, sublinie el, Kripo va fi nevoită să-şi claseze cazul de asasinat al prostituatei poloneze din lipsă de probe. În concluzie, dacă vi le dăm, veţi sta liniştit.

Nabil Tafik zâmbi.

– Fireşte, împreună cu unele garanţii, cum ar fi clasarea definitivă a dosarului. Continuaţi. Ce doriţi?

– Toate documentele pe care le aveţi în legătură cu activitatea grupului terorist condus de Carlos între 1980 şi 1986. Aţi fost ofiţerul care ridica fondurile de la Carlos şi le depunea în contul guvernului sirian.

Nabil Tafik, uluit, răspunse imediat:

– Dar, *Herr Doktor,* pe atunci MFS a verificat totul. Ascultări, filaje, mărturii. Nu-l lăsa pe Carlos să facă nici măcar un pas. Ştiu bine acest lucru fiindcă omologul meu, *Oberst-lieutenant* Helmut Weiss, mi-a vorbit deseori despre el. E vorba de secţia a 8-a din departamentul XX, care se ocupa de problemă, fireşte că ştiţi acest lucru. Toate documentele erau trecute într-un repertoar cu numele de cod *Separat.* Cu certitudine că serviciile dumneavoastră au pus mâna pe aceste arhive. Iar responsabilul Helmut Weiss a fost condamnat de curând la opt ani de închisoare. Se află la Moabit. Pentru dumneavoastră este un fleac să-l interogaţi.

– Totul este exact, admise Otto Lehr. Mai întâi că nu am intrat în posesia tuturor dosarelor *Separat.* MFS a sustras o parte din ele. Pe urmă, *Separat* mai conţinea şi mărturii despre activitatea lui Carlos în Europa, datorate investigaţiilor întreprinse de serviciile maghiare sau române. Este instructiv, desigur, dar depăşit. Oamenii care se interesează de dumneavoastră vor altceva.

Nabil Tafik începu să se simtă mai în largul lui. Putea să furnizeze o parte din *Separat* fără să facă rău nimănui.

– Mai exact, ce doriţi? întrebă el.

Răspunsul lui Otto Lehr veni ca un jet de apă rece:

– Deţineţi probele implicării sigure şi la cel mai înalt nivel a

guvernului sirian în activitatea criminală a grupului condus de Carlos. Pe de o parte, prin mărturia lui personală, pe de alta, prin documentele pe care le-ați păstrat. Acest lucru vi „se" cere.

Sirianul rămase fără glas. Interlocutorul lui făcea aluzie la o realitate cunoscută de serviciile occidentale, dar fără să dețină dovezi. Illitch Ramirez Sancez, mai cunoscut sub numele de Carlos, și-a început activitatea de terorist lucrând pentru Wadi Haddad, numărul doi în FPEP[1]. Din 1982, s-a supus ordinelor Siriei și a comis diferite atentate în numeroase țări, în numele lui Hafez el-Assad. Când a fost întemnițat, Carlos s-a retras la Damasc, unde s-a bucurat de un statut aparte datorită protecției președintelui sirian. Or, timp de mai mulți ani, Nabil Tafik a fost omul de legătură dintre Hafez el-Assad și Carlos. Prin el erau transmise ordine, arme, documente false și bani. Toate dovezile care se refereau la aceste operațiuni ultrasecrete se găseau în șapte plicuri galbene, încredințate acum Lydiei Voigt. Câte unul pentru fiecare operațiune.

Nabil Tafik își simțea tot sângele în obraji. Într-o fracțiune de secundă întrevăzu capcana mortală strângându-se împrejurul lui. Dacă-l trimitea la plimbare pe interlocutorul lui, acesta ar fi avut satisfacția să-l expedieze la închisoare pentru multă vreme. Odată începută procedura judiciară, nimic nu l-ar mai putea opri. Ceea ce i se cerea să facă era echivalent cu sinuciderea. Pentru că ocupase timp îndelungat un loc important în serviciile siriene, nu ignora faptul că însuși președintele Hafez el-Assad își dădea avizul în privința pedepsirii trădătorilor. Și urmărea până când aceasta era înfăptuită.

Nimeni și nimic nu l-ar mai putea salva. Ca și Mossad, *Moukhabaratul* sirian avea un braț foarte lung. Tafik își înghiți anevoie saliva.

Bundesrepublik nu făcea nici un fel de politică în Orientul Mijlociu, iar statul sirian nu avea nimic de oferit în schimbul tăcerii lui. Deci, Mossadul a fost!

Otto Lehr se uită la ceas.

---

[1] *Frontul Popular de Eliberare a Palestinei, condus de Georges Habbache*

– *Herr* Tafik, spuse el, am nevoie de un răspuns în seara asta la ora șase. Dacă va fi negativ, mă văd obligat să trimit caseta la Kripo.

Nabil Tafik știa că era inutil să facă pe șmecherul. Chinuit, spuse cu glas monoton:

– *Herr Doktor,* în principiu, eu sunt de acord. Însă documentele nu sunt la mine. Am nevoie de un răgaz ca să le recuperez. În plus, mi-ar face plăcere să încheiem acordul nostru într-un mod puțin mai clar.

Otto Lehr, ca un mare senior, avu un gest liniștitor.

– *Sehr gut, Herr* Tafik. Vă puteți întoarce acasă. Păstrez caseta și revolverul; încercați să nu părăsiți teritoriul german. În două, trei zile, veți fi contactat din nou în vederea unei întâlniri cu o anumită persoană. Îi veți da ceea ce vă cere, neieșind din cuvântul lui. Dacă vă întreabă de ce ați preferat să schimbați tabăra, spuneți-i că vă este teamă să vă întoarceți în Siria din cauza schimbărilor produse în rândurile *Moukhabaratului.* Mulțumiți-vă cu această explicație.

– Bine, *Herr Doktor,* spuse liniștit Nabil Tafik.

Evident, nu aduse vorba despre casetă.

– Dacă totul merge bine, atunci pentru noi afacerea va fi încheiată, reluă Otto Lehr. După cum ați subliniat și dumneavoastră, aceste informații nu ne interesează.

Nabil Tafik îi strânse mâna în mod automat. Tocmai și-a vândut sufletul diavolului care, mai devreme sau mai târziu, îi va prezenta nota de plată.

Capitolul V

Biblioteca din castelul Liezen era învăluită într-o penumbră agreabilă. Elko Krisantem se retrăgea după ce închise cu grijă cei doi batanţi ai uşii masive din stejar. Strălucirea flăcărilor din cămin se reflecta în lambriuri şi în oglinda mare veneţiană agăţată în faţa canapelei. Imaginea Alexandrei dansa parcă şi ea în oglindă, iar Malko se distra contemplându-şi logodnica înconjurată de flăcări semănând cu o fiinţă coborâtă din infern.

Jezabel! Privirea îi stărui pe cuta adâncă dintre sânii dezvăluiţi de taiorul foarte strâmt, iar fusta scurtă, la fel de mulată pe trup, îi dezgolea picioarele până la jumătatea coapselor. Neştiind că este studiată, ea îşi descrucişă picioarele, lăsând vederii umbra îmbietoare ivită mai sus de coapse, lăsând senzaţia că este un voyorist.

Adora acest moment al serii, după ce plecaseră toţi invitaţii. Castelul din Liezen nu mai avusese parte de linişte, auzindu-se din când în când doar câteva trosnituri datorate vechimii. Şampania rosé Taittinger Comtes din 1968 îi dădea o senzaţie de plutire, după ce toată seara strânsese în el atâta dorinţă, bucurându-se de frumuseţea amantei sale şi a logodnicei pe vecie...

Alexandra termină de băut Cointreau Caïpirinha, nelăsând pe fundul paharului decât câteva rondele de lămâie verde şi câteva cuburi de gheaţă.

Îndată ce-şi lăsă paharul, Malko îi atinse coapsa, iar degetele alunecau uşor în sus, făcând să-i foşnească ciorapul, atingându-i carnea dezgolită de deasupra ciorapului. Deşi era luna iunie, ea purta ciorapi lungi, de culoare gri, poate şi din cauza răcoarei permanente din castel. Urmărea în oglindă

înaintarea degetelor, ca și cum ar fi fost mâna unui străin, și nu a lui. Alexandra depărtă ușor coapsele, atât cât îi permitea fusta strâmtă și scurtă, el atingându-i cu blândețe pielea eliberată din ciorap. Tânăra se trase înapoi și ceru cu o voce domoală, ca și cum cineva i-ar fi putut auzi:

– Mângâie-mi sânii!

Malko își dădu seama că și ea se privea în oglindă. Din proprie inițiativă Alexandra își ridică fusta mai sus, pe pulpe, înălțându-se ușor, eliberând jartierele – șerpișori albaștri – și triunghiul din dantelă subțire ca pânza de păianjen, atât de minuscul, încât părea înghițit de sexul blond. Văzut în oglindă, spectacolul părea și mai lipsit de pudoare... Malko atinse pântecele bombat, strecurându-și mâna pe sub dantelă, apoi mai sus, afundându-și cu fermitate degetul în culcușul călduț, cât putu de adânc, cu senzația că aluneca într-un pocal plin cu miere.

Alexandra se cambră, eliberându-și brusc pieptul din strânsoare. Malko prinse între degete mugurele prelung al unui sân, răsucindu-l și strângându-l cu putere. Tânăra gemea de fericire, cu privirea rătăcită. Mâna ei începu să alunece, pipăind pantalonul smochingului, poposind pe relieful membrului rigid. Cu o singură mână, făcu să alunece în jos fermoarul și îi prinse sexul, manevrându-l cu mișcări ample ale palmei.

În oglinda venețiană, scena părea de un erotism extraordinar. Nu scoteau un cuvânt, fiind foarte preocupați să-și dăruiască plăcere unul celuilalt. Malko îi smulse slipul minuscul din dantelă care-i atârna pe pulpe și se prăbușiră pe mochetă. Acum, mâinile îi alergau încoace și-ncolo, de pe sânii care se eliberaseră din decolteu, pe abdomenul inundat de plăcere, în timp ce Alexandra îi oferea plăcere mângâindu-l.

Sunetul telefonului îi făcu să tresară. Era insistent. Pe Malko îl inhiba. La ora asta târzie, prietenii bine crescuți nu sunau niciodată... Putea fi altceva... Cineva a încercat să ia legătura cu el și în timpul zilei, fără să lase vreun mesaj. Schiță gestul că vrea să ridice receptorul aparatului ascuns într-un fel de bar negru, lăcuit, special proiectat pentru el de arhitectul Claude Dalle. Dar numai ca să-l oprească din sunat. În acest timp, Alexandra dădu drumul membrului gata să explodeze și

se târî până ajunse cu blănița-i blondă pe marginea canapelei. Ceru cu glas răgușit:

– Sărută-mă!

În clipa în care Malko se afunda în ea, soneria se opri în sfârșit. Ca și cum ar fi atins un buton secret ascuns în pântecele ei. De regulă, Elko Krisantem ar fi trebuit să răspundă. Îngenuncheat în fața canapelei, îmbrăcat până la brâu, o prinse pe Alexandra de încheietura genunchilor și îi ridică picioarele, îndoindu-le. În acest mod putea s-o pătrundă mai adânc. Ea își întinse picioarele drept în sus, putându-se uita peste umărul lui Malko. Sexul îi era atât de alunecos, încât executa mișcarea de du-te-vino fără nici o greutate. Deodată, Alexandra fu zguduită de un orgasm puternic, iar picioarele reveniră la locul lor. Malko se retrase, împinse puțin mai în față bazinul amantei sale, astfel încât sexul lui să fie exact la deschizătura dintre coapse. Era rigid ca o bară din oțel, umedă. De obicei, o așeza pe Alexandra în altă poziție, ca să se bucure de spectacolul pe care-l oferea crupa ei somptuoasă. De data asta însă, îi vedea figura exact în momentul în care împinse cu putere, forțând inelul foarte rigid. Alexandra scoase un strigăt scurt, apoi, de îndată ce el se cuibări în ea, începu să gâfâie.

– Doamne, ce excitant este așa! șopti ea. Mă doare puțin, dar e așa bine...

El îi cuprinse coapsele fusiforme cu brațele, sprijinindu-se de ea și o posedă din ce în ce mai repede. Unghiile roșii ale Alexandrei se agitau la intrarea grotei sale, cu toată viteza, dispărând uneori cu totul în interior. Fixa tot timpul imaginea ei în oglindă cu o privire răvășită. Imediat ce simți seva pornind din străfundurile lui Malko, își ciupi clitorisul și explodă cu câteva fracțiuni de secundă înaintea lui.

Se opriră, scăldați în sudoare și uluiți în același timp. După atâția ani, era minunat să simți din nou senzații atât de puternice. Alexandra își trecu mâna prin părul lui Malko ce rămăsese încă adânc afundat în ea.

– *Es war wunderbar,* spuse ea cu voce răgușită, voce cu care îi dădea gata pe toți bărbații.

Nu avea chef să se retragă. Cunoscuse multe alte femei în viața lui, și ea îl înșelase la rândul ei, totuși, rămăsese între ei aceeași vrajă fără sfârșit, ceva de neînțeles care se năștea din propria cenușă ca pasărea Phoenix.

După ce se îmbrăcă și se puse la punct, Malko deschise ușa bibliotecii. Imediat se ivi silueta costelivă și încovoiată a lui Elko Krisantem. Încercă să nu se uite la Alexandra care se duse direct la etaj, fiind îmbrăcată numai cu partea de sus a taiorului, fusta și câteva fâșii de dantelă ținându-le în mână. Văzând-o astfel, pe Malko îl apucă din nou pofta s-o posede îngenuncheată pe trepte. Din păcate, Elko Krisantem îl readuse la realitate:

– Mi-am permis să răspund eu, *Sie Hoheit*, zise el. Era tot domnul care a mai sunat de trei ori astăzi, când erați în vizită la contele Sieburg.

– Ce voia?

– Nu mi-a spus, dar trebuie să sune din nou.

Când Malko s-a întors în dormitorul cu pat mare cu baldachin, în care o posedase de atâtea ori pe Alexandra, aceasta adormise deja de-a curmezișul, îmbrăcată cu taiorul și încălțată cu ciorapii. Orgasmele o istoveau întotdeauna... Nu trecură nici cinci minute de când stinse lumina, că telefonul începu să sune. Ridică repede receptorul ca să n-o trezească pe Alexandra.

– *Herr* Malko Linge?

Recunoscu îndată vocea glacială a lui Otto Lehr.

– Da, eu sunt, *Herr* Lehr, spuse Malko.

Neamțul făcu o mică pauză, surprins că Malko l-a recunoscut atât de repede și reluă imediat:

– Regret că vă deranjez atât de târziu, spuse el, dar aș dori să vă spun că afacerea noastră a avansat enorm.

– Excelent, replică Malko.

– De fapt, vă aștept mâine la Berlin. V-am și rezervat un apartament la Hotelul *Kempinski*. Îl știți, cu siguranță...

– Bineînțeles, confirmă Malko.

Era hotelul cel mai cunoscut din Berlin de câteva secole încoace, amplasat pe Kurfürstendamm.

– Mâine dimineață o să văd ce avion o să prind, zise Malko.

– Ar fi de preferat să veniți cu mașina, *Herr* Linge. Cu mașina *personală*. Să zicem că așa nu va bate la ochi...

Pe Malko îl contrarie puțin ideea, fiindcă Berlinul era totuși la o distanță destul de mare de Viena. În definitiv, de ce nu? Elko va fi de-a dreptul încântat să conducă Rolls-ul și să iasă puțin din Liezen.

– De acord, spuse el, voi ajunge după-amiază.

– *Danke schön, Herr* Linge, prietenul nostru comun a fost deja înștiințat. Este inutil s-o mai faceți și dumneavoastră.

Închise. Malko se gândi câteva clipe stând pe întuneric. Bineînțeles că era mai simplu să folosească mașina lui pentru a-l aduce pe refugiatul sirian la Liezen. Nu-i rămânea decât s-o anunțe pe Alexandra, iar ea va înnebuni de furie. Și ei care se pregăteau să petreacă trei zile la Paris, pe banii câștigați de Malko la *miles*[1] grație programului „Frequence Plus", ce permite legătura cu optzeci de țări. Biletele erau deja cumpărate, rezervările și înregistrarea fuseseră făcute, la fel și cursa de înapoiere datorită noului sistem adoptat de compania Air France... Ea care îi detesta pur și simplu pe agenții secreți și pe arabi era nevoită să fie o gazdă amabilă. Malko nu era tocmai nemulțumit că se duce la Berlin. De când s-a prăbușit Zidul, n-a mai fost decât o singură dată, și era curios să vadă cum au evoluat lucrurile. Berlinul se numără printre așa-numitele metropole „cu suflet", iar el se bucura la gândul că-i va lua din nou pulsul.

***

Lui Nabil Tafik, năucit de atâtea somnifere, îi trebuiră mai multe secunde ca să-și dea seama că sună telefonul. Avea impresia că se află încă în toiul nopții, însă, când deschise ochii, fu orbit de imaginea violentă a cerului extrem de albastru. Soarele a răsărit din nou la Berlin. Ridică receptorul.

– *Herr* Tafik.

---

1 Cursa de 1 500 m (sport)

Vocea lui Otto Lehr îl făcu să simtă un fior rece pe șira spinării. De când se întâlniseră, în permanență staționa în Koenigsallee, la câțiva metri de casa lui, o mașină obișnuită având la bord doi bărbați. Asta pentru a-i aminti că își vânduse sufletul diavolului...

– Eu sunt, răspunse sirianul.

– Am o veste bună, îl anunță șeful de la *Verfassungsschutz.* Persoanele interesate vor sosi astăzi la Berlin. Vă întâlniți la Hotelul *Kempinski,* la ora opt.

– Cum îi voi recunoaște?

Otto Lehr ezită puțin.

– *Ei* vă vor recunoaște. Dacă nu vă întâlniți, sunați la 430 și spuneți cine sunteți.

– Și pe urmă?

Neamțul râse cu răceală.

– Pe urmă,... asta depinde numai de dumneavoastră, *Herr* Tafik. Dacă totul merge bine, nu veți mai auzi niciodată de mine. Nici de necazurile dumneavoastră. Caseta va fi distrusă. În afară de cazul în care veți dori să păstrați copia ca amintire.

Nabil Tafik nu reacționa în nici un fel în fața acestui stil de a glumi în maniera unui pachiderm. După ce închise, intră direct sub duș, încercând să se autoconvingă că se putea ajunge întotdeauna la o înțelegere cu Mossadul. Nu participase niciodată la un atentat antiisraelian, în concluzie, nu-i vânau pielea. Ceea ce-l neliniștea mai tare erau punțile secrete de legătură aruncate între serviciul israelian și *Moukhabaratul* sirian. Doar dacă Mossadul, după ce l-a stors ca pe o lămâie, n-o să-l predea șefilor de la Damasc prin intermediul unei manevre încâlcite.

Generalul Hafez el-Assad, conducătorul Siriei, nu tolera trădarea. Or, îndată ce a acceptat propunerea lui Otto Lehr, Nabil Tafik a și început să alunece pe panta trădării.

***

Pe aeroportul Viena-Swchechat, polițistul de la imigrări verifica distrat pașaportul pe care i-l întinse o tânără înaltă, cu părul blond, tuns cu breton, cu ochi de un albastru foarte intens, care tocmai a ajuns cu zborul Air France, cursă sosită

de la Paris plină cu turiști amatori de „chilipirurile" oferite de compania franceză. Din document reieșea că se numește Margot Zimmerman, de naționalitate germană, născută pe trei iulie 1958, la Hamburg. Decoratoare, de profesie. În timp ce posesoarea îl fixa în ochii reci și absenți, polițistul aruncă o privire rapidă și pe paginile goale ale pașaportului, îi zâmbi, după care închise documentul și i-l înapoie:

– Ședere plăcută în Austria.

Îi zâmbi la rândul ei, puse pașaportul în geantă și se îndepărtă. Polițistul o urmări cu privirea, admirându-i silueta. Era o femeie înaltă și frumoasă, îmbrăcată cu un pulover strâmt, negru, și colanți strânși pe picior, încălțată cu bascheți. Apoi, absorbit de valul de turiști, își văzu de treabă în continuare.

Margot Zimmerman își recuperă geanta de voiaj și luă autobuzul care o lăsă chiar în centrul Vienei, aproape de Opera Platz. Se opri într-o cafenea și comandă un capucino. Nu-i era foame fiindcă se îndopase cu sandviciuri de toate felurile în avion, la clasa Turiști. Privi în jurul ei, cercetându-și vecinii. Când fuse aproape sigură că nu o urmărise nimeni de la aeroport până aici, plăti și merse pe jos, îndreptându-se spre parcarea subterană de lângă operă. Înainte să coboare scările, deschise agenda și consultă notița de sus de pe prima filă: nivel 3, loc C 24.

Coborî la nivelul 3. Parcarea era pe jumătate goală. La locul C 24, se afla un Ford Escort albastru, cu număr de München. Margot Zimmerman se învârti puțin prin jur, se asigură că nu o vede nimeni și se ghemui după mașină. Introduse două degete în țeava de eșapament și imediat simți un obiect metalic. Trăgând cu foarte mare grijă, descoperi două chei de mașină. Cu una dintre ele deschise portiera. Margot Zimmerman se instală la volan și porni motorul. Tichetul de parcare era lângă parbriz. Mașina staționa acolo din ajun.

Margot ieși din mașină, lăsând motorul să meargă, și deschise portbagajul cu cea de-a doua cheie. Înăuntru era o valiză metalică, asemănătoare cu acelea ale fotografilor. O deschise. În ea, în locașurile din burete, confecționate special, se găseau două arme. Un Browning automat de 9 milimetri, cu

15 focuri și un pistol automat Glock, tot de 9 milimetri, scurt și pătrat, echipat cu laser; un tub subțire cât un creion, lung cam de zece centimetri, și fixat sub țeavă. După ce verifică dacă este singură în parcare, ochi un punct fix pe un zid, la cincizeci de metri depărtare, și activă dispozitivul. O dâră roșiatică țâșni din laser, transformându-se într-un punct strălucitor chiar pe zid. Dacă ar fi apăsat pe trăgaci, proiectilul ar fi lovit punctul luminos. Cu o armă ca asta, să ai și boala lui Parkinson că tot n-ai rata ținta...

Nemțoaica puse arma la loc, lângă cutiile cu muniție. Tot acolo mai era și un sac din pânză cu patru kilograme de C 4, un explozibil militar foarte puternic, și dispozitive de detonare, dintre care unul cu telecomandă.

Lăsând portbagajul deschis, scoase din geanta de voiaj o fustă plisată lungă pe care și-o trase peste colanții de care mai apoi reuși să scape. Pe urmă, își puse la centură, un toc din piele, astfel încât să-i atârne pe coapsa dreaptă. Luă pistolul Glock și-l strecură înăuntru. Datorită unei fante într-o parte a fustei, arma putea fi ascunsă între faldurile ei.

După ce și-a pus geanta de voiaj în portbagaj, se așeză la volan, scoase pașaportul cu care a intrat în Austria, îl ascunse în trusa de machiaj și îl luă pe celălalt de pe torpedoul Fordului. Acesta era pe numele de Magrit Staedelman, profesoară în München.

În sfârșit, părăsi parcarea și se îndreptă spre ieșire. Organizația teroristă din care făcea parte – gruparea Carlos – mai deținea încă o rețea logistică în Europa, după cum aveau s-o dovedească. Timp de mai mulți ani, Carlos întreținuse raporturi strânse cu terorești din extrema-stângă din Germania: Bande à Baader, apoi Rote Armee Fraktion. Chiar ea provenea din această mișcare. Membrii cei mai periculoși fuseseră anihilați, însă o bună parte din rețeaua logistică a supraviețuit.

Se îndepărtă în grabă de centrul Vienei, mergând pe *autobahn,* spre Linz, în direcția Nürnberg, apoi drept către nord, spre Berlin. Acolo se va întâlni cu cel de-al doilea membru al echipei sale, ajuns în capitala Germaniei pe căi mai ocolite, prin România. Ar fi putut să scurteze ruta prin Praga, dar ar fi trebuit să treacă două frontiere, una între Austria și

Cehoslovacia, alta, între Cehoslovacia și Germania. Or, persoana care se numea Margot Zimmerman sau Magrit Staedelman avea oroare să treacă prea multe granițe. Era momentul cel mai dificil din activitatea ei de teroristă...

Odată ajunsă pe *autobahn,* se destinse și aprinse o țigară. Cu ajutorul unui strop de cocaină, reuși să nu mai simtă oboseala lungului drum care se va termina la Berlin.

Drumul de întoarcere îl va parcurge pe alt itinerar. Și bineînțeles, cu alt nume. Dar nu se va simți în siguranță decât atunci când se va întoarce la Damasc sub protecția amantului și a șefului ei, teroristul Carlos. Lucrau împreună de doisprezece ani. Ea a fost cea care a condus, până la Paris, Opelul acela portocaliu burdușit cu explozibil, ce a sărit în aer în fața redacției ziarului antisirian *Al Watan Al Arabi.* De atunci, a mai comis și alte numeroase nelegiuiri, însă serviciile de informații germane, americane, franceze sau italiene nu auziseră de toate. Nu-i știau nici măcar adevărata identitate.

A petrecut patru ani într-o închisoare din Roma, după ce a fost prinsă cu explozibil la graniță, dar niciodată nu și-a descleștat buzele în timpul interogatoriului, nespunându-și nici măcar numele adevărat. Cât a stat la închisoare, n-a primit nici scrisori, nici pachete și nu discuta cu ceilalți deținuți.

Eliberată înainte de terminarea pedepsei, a părăsit Roma îndreptându-se spre Cipru, unde i s-a pierdut urma. Mai târziu, un agent din Occident, a avut impresia că o recunoaște în Damasc, într-un restaurant. Era în compania lui Carlos și a unei tinere iordaniene.

Carlos, unul dintre cei mai periculoși teroriști din lume, teoretic se retrăsese, trăind din milioanele de dolari smulși de la comanditarii săi și sub protecția serviciilor speciale siriene. Având interese în mai multe rețele ale traficanților de droguri, putea trăi mult și bine din rezervele acumulate. Însă lipsa activității devenise apăsătoare, începând să bea din ce în ce mai mult, făcând din noapte zi și hibernând toată ziua, canalizându-și în final energia într-o singură direcție, aceea a numeroaselor cuceriri. Margot Zimmerman a fost obligată să uite că mai există pe lume și gelozia...

Viața în Damasc era destul de monotonă, dar Carlos și

prietenii lui intimi n-aveau de ales. În afara unor scurte escapade în Yemen, în Iordania și mai rar în Libia, restul lumii le era interzis. Chiar dacă mai pusese câteva kilograme în plus, iar părul se mai rărise, toate serviciile din Occident deţineau semnalmentele și amprentele lui . Acela care a făcut odinioară să tremure o Europă întreagă era constrâns acum să trăiască la fel ca un pensionar liniștit, cu toate că deţinea pașapoarte diplomatice pentru mai multe ţări arabe.

Telefonul lui Helmut Weiss primit de un prieten intim al lui Carlos, rezident în câmpia Bekaa, aflată sub control sirian, a avut efectul unei lovituri de trăsnet.

Dacă Nabil Tafik nu era eliminat numaidecât, liniștea lui Carlos și a complicilor lui era puternic amenințată. Și asta pentru că Hafez el-Assad era omul care nu ţinea cont de sentimente, dacă se aflau în joc propriile interese. Chiar dacă era vorba de un mercenar fidel ca Illich Sanchez Ramirez. Acesta a convocat imediat consiliul de război. Pentru el, plecarea la Berlin reprezenta un adevărat pericol. Atunci, s-a oferit Margot Zimmerman. Nemţoaică fiind, putea să se descurce fără probleme. Dacă dădea greș, era compromisă soarta tuturor...

După ce a trecut de Linz, se simţi brusc obosită. Căutând pe drum un refugiu, se opri. După ce făcu câţiva pași, se urcă din nou la volan. Automobiliștii încetineau la vederea acestei încântătoare blonde, confundând-o cu o târfă. Margot Zimmerman nu dorea să aibă nici un fel de incident. Încuie bine portierele, se asigură că pistolul este încărcat, lăsă spătarul scaunului pe spate și aţipi. Cândva, Berlinul reprezentase un portuleţ al păcii, mai puţin însă jumătatea lui răsăriteană... Din păcate, această perioadă a trecut, iar MFS nu mai există. Totuși, câteva reţele clandestine de pe vremuri mai continuau să funcţioneze. Acum avea nevoie de ele.

Bărbatul pe care trebuia să-l lichideze era protejat de unul dintre serviciile cele mai de „vârf" din Bundesrepublik.

Capitolul VI

Într-un colț al barului din *Kempinski*, pianistul, instalat pe o estradă, reușea să creeze o atmosferă retro prin alegerea pieselor pe care le interpreta. Malko intră pe ușa dinspre salonul de lectură ce se găsea în prelungirea holului. Era ora șase fix. Cei doi barmani, îmbrăcați în veste albe, stăteau în spatele tejghelei din lemn de mahon, mare cât lungimea încăperii, și priveau prostește în gol. Numai două mese erau ocupate. Una găzduia o pereche ce nu contenea să se privească în ochi, iar la cealaltă ședea Fitzroy Mac Coy, șeful Centralei CIA din Berlin.

Malko de-abia avu timp să-și tragă sufletul, că americanul îl și chemă, fixându-i o întâlnire la ora șase, la bar într-unul dintre localurile cele mai agreabile din Berlin; pereții erau lambrisați, măsuțele rotunde, așezate la o oarecare distanță unele de altele, toate acesta creând o ambianță foarte intimă. Eh, dar mai era și pianistul care contribuia probabil la înmulțirea zerourilor din nota de plată...

– Ați călătorit bine ? îl întrebă Fitzroy Mac Coy de îndată ce-l zări pe Malko.

– Fără probleme.

Sosise cu două ore mai devreme de la Liezen și avusese timp să se instaleze în apartamentul rezervat de Otto Lehr ce se compunea din două camere și un salon. Dusese Rolls-ul într-un garaj, iar Krisantem închiriase o mașină mai puțin bătătoare la ochi de la *Rent a Car*, o agenție nouă cu „discount".

Acesta observă că Mac Coy semăna mai mult ca niciodată cu J.R., din cauza părului grizonat, tuns scurt, și a figurii dure, puțin umflată, dar și din cauza ochilor un pic bulbucați. Expresia feței era nedefinită. În ciuda înfățișării sale de bonom, era dur ca tungstenul și viclean ca un iranian. Malko îi observă gura mică, cu buze subțiri, care contrasta cu statura lui masivă. Impresiona cu înălțimea lui de un metru nouăzeci. Îl strigă pe barman care veni imediat.

– Stolicinaia cu gheață pentru prietenul meu, comandă el. Și un Gaston de Lagrange XO dublu, pentru mine.

Barmanul reveni după trei minute cu votca lui Malko și cu un superb recipient de cristal, din care turnă coniacul. Acum puteau trece la lucrurile serioase. Mac Coy ridică paharul:

– Succes !

– Nu credeam că o să vă văd, remarcă Malko.

Americanul surâse discret.

– Aș dori să fac o afacere cu dumneavoastră. Deunăzi am vorbit prea succint. Să începem cu începutul. Știți cine este Illich Ramirez Sanchez, născut la Caracas, pe 12 octombrie 1949 ?

– Teroristul Carlos.

– Exact.

– Ce legătură are Nabil Tafik cu refugiatul nostru ?

– Foarte strânsă. Carlos a venit foarte des în Berlinul de Est, pe vremea MFS-ului. Era chiar una dintre bazele lui preferate din Europa, din cauza protecției oferite de serviciile est-germane.

Malko știa că, din 1975 până în 1986, Carlos și-a înmulțit acțiunile teroriste. De la răpirea membrilor OPEP la Viena, până la asasinatul din strada Toullier de la Paris: trei polițiști uciși dintr-o lovitură în momentul în care se întâlneau cu informatorul lor. Pe urmă, Carlos a șantajat guvernul francez, cerând eliberarea soției lui, Magdalena Kopp, apoi a mai comis un atentat la Centrul cultural francez din Berlin, a aruncat o grenadă într-o farmacie din Saint-Germain-des-Pres și a participat la alte numeroase acțiuni teroriste. Fără să fie prins

niciodată şi cu un curaj extraordinar. Nu s-a mai auzit nimic de el de mulţi ani.

Înainte de prăbuşirea comunismului, a stat adesea în ţările din Est, în Ungaria şi în România, unde era mai mult decât tolerat de conducătorii de atunci. Le-a adus servicii remarcabile, ca de exemplu punerea unei bombe la Radio Europa Liberă, din ordinul lui Ceauşescu, dictatorul comunist din România.

În mod oficial, numai KGB-ul a rămas departe de acţiunile sale. Bunăoară, sovieticilor nu le-au plăcut niciodată teroriştii. S-au folosit de ei pentru a slăbi puterea ţărilor occidentale, ajutându-i, formându-i, dar neamestecându-se niciodată în mod direct în operaţiunile lor.

– Este o epocă apusă, zise Malko.

– Adevărat, însă au rămas urme, îl corectă americanul. Toate operaţiunile teroriste ale lui Carlos în Europa au fost urmărite la timpul respectiv de MFS. Mai precis de departamentul XX, însărcinat oficial cu lupta împotriva terorismului.

În realitate, acesta asigura legătura cu diferite reţele teroriste arabe care operau în Europa, printre care şi grupul lui Carlos. Datorită legăturilor MFS-ului cu alte servicii de informaţii din Europa răsăriteană, cu cele maghiare, poloneze şi române, germanii din Est ştiau totul despre Carlos, care era urmărit, ascultat, supravegheat în permanenţă. Dosarele din toate ţările ajungeau pe urmă la MFS, în Berlinul răsăritean, în Normannenstrasse. Şi asta din ordinul sovieticilor care aveau autoritate asupra serviciilor din Est. De altminteri, MFS trimitea copiile dosarelor la Moscova, unde se mai găsesc şi acum. Când Zidul s-a prăbuşit, în noiembrie 1989, BND s-a grăbit să recupereze toate dosarele „sensibile". Cel al lui Carlos ne interesa în cel mai înalt grad. Nu atât pentru persoana lui, cât pentru comanditarii lui. Căci n-a acţionat nici măcar o dată fără ordine precise.

– De la cine ?

Înainte de a răspunde, Fitzroy Mac Coy luă o înghiţitură de Gaston de Lagrange XO:

– De la sirieni. Știau de mult acest lucru, dar nu existau probe. Numai ce numim noi *dovezi de circumstanță*, indicii. BND a descoperit dosarul cu operațiunile lui Carlos, cu numele de cod *Separat*. Numai că oamenii de la MFS au avut timp să curețe esențialul. Dosarul nu mai este acum decât o cochilie goală, fără importanță. Din clipa asta intră în scenă amicul nostru Otto Lehr.

– Se pare că îl stimați mult, observă Malko.

Fitzroy Mac Coy îi aruncă o privire complice.

– Este unul dintre cei mai buni *assets*[1] pe care îi are *Company*. Este trecut în *pay-roll*[2] de mai mulți ani. Iar ăștia nu au fost bani risipiți. L-am recrutat de pe vremea când era magistrat, dinainte să intre în *Verfassungsschutz*.

Este un agent dublu. După toate astea, sovieticii au infiltrat cu mare eficiență toată administrația de vârf de la Bundesrepublik... Așa se explică relațiile apropiate vizibile dintre cei doi.

– Acum înțeleg mai bine de ce vi l-a adus pe Nabil Tafik pe tavă, conchise Malko.

Americanul clătină din cap.

– A avut un merit. A trebuit să extragă tone de documente găsite în cele douăzeci și șase de clădiri din Normannenstrasse, centrul MFS-ului. Acolo se află și ce-a mai rămas din dosarul *Separat*. Plus legătura dintre Carlos și Nabil Tafik. De altfel, în această scormoneală a găsit indiciul uneia dintre primele acțiuni teroriste întreprinse de Carlos. În septembrie 1973, un grup palestinian, care s-a autointitulat „Comandoul Revoluției Palestiniene", a răpit un grup de evrei ruși aflați în tranzit în Austria, cerând în schimb închiderea taberei de tranzit din castelul Schonau. A fost mâna lui Carlos.

– Este o afacere veche, remarcă Malko.

– Exact, recunoscu Mac Coy, însă ceea ce nu constituie o

---

[1] *Ofițer activ.*
[2] *Stat de plată.*

afacere veche este prezența lui Nabil Tafik la Berlin. Fapt ce i-a permis lui Otto Lehr să-l „cerceteze" pe nesimțite. Când Siria și-a închis ambasada din RDG, cu sediul în Otto-Grotewohl-Strasse, acum un an, Nabil Tafik s-a mutat în vila din Grünewald, la capătul lui Kurfürstendamm. Fireşte, în aşteptarea deschiderii viitoarei ambasade, fiindcă Berlinul a redevenit capitala Germaniei.

– Ce aşteptaţi de la acest refugiat? întrebă Malko, după ce luă un gât de Stolicinaia cu gheaţă. Toată lumea ştie că Siria a adăpostit şi a încurajat organizaţiile teroriste, de la Georges Habbache, până la Ahmed Jibril – vinovat de sabotarea cursei 107 a companiei Panam – apoi fraţii Abdallah, până la Abu Daoud şi mulţi alţii.

– Nu sunt un naiv, reluă americanul. Sirienii s-au apărat întotdeauna, pretinzând că nu au avut nimic în comun cu acţiunile „protejaţilor" lor. În acest moment, nu suntem în posesia unor dovezi precise care să ateste implicarea directă a autorităţilor siriene într-un act terorist. Cu toate că ştim la ce să ne aşteptăm.

– Dacă veţi obţine aceste probe, obiectă Malko, nu va fi decât propria dumneavoastră satisfacţie că aţi dat dovadă de inteligenţă. Conducătorilor sirieni le pasă prea puţin că sunt arătaţi cu degetul.

Ochii bulbucaţi ai lui Fitzroy Mac Coy fură străbătuţi de o undă de şiretenie.

– Puţin le pasă, dragă Malko. Când Siria avea un aliat precum Uniunea Sovietică, se simţea foarte puternică. Pe când acum, Rusiei de azi îi pasă mult prea puţin de Siria. O dată ce s-au sfârşit livrările de arme pe credit, s-au dus şi ajutorul economic şi micile drăgălăşenii. Cât timp a durat Războiul din Golf, Hafez el-Assad a acţionat după ce a avut garanţia noastră ca să obţină ilegal câţiva dolari. Ca să rămână o forţă în zonă, înaintea Irakului pe care-l urăşte, are nevoie de sprijinul unei mari puteri. Alegerea este însă limitată...

– Dumneavoastră, adică Statele Unite, conchise Malko.

– Ei da ! În plus, comiteţi o greşeală crezând că unor ţări

precum Iran, Siria sau Libia, înfundate până-n gât în terorism, nu le pasă de imaginea lor. De fiecare dată când s-a întâmplat să le înghesuim la colţ, cu documente solide şi pe baze juridice, cum s-a întâmplat cu afacerea avionului DC 10 al UTA sau cu asasinarea lui Sapur Bahtiar, au fost pur şi simplu distruse. La fel se întâmplă şi cu căpeteniile Mafiei care jură pe patul de moarte, cu mâna pe inimă, că sunt nevinovaţi ca nişte îngeraşi.

– Bine, răspunse Malko, să admitem că, datorită lui Nabil Tafik, veţi reuşi să-l puneţi pe Hafez el-Assad la stâlpul infamiei. Este o intenţie demnă de toată lauda, dar nu va schimba lumea...

Fitzroy Mac Coy clătină din cap.

– Aş putea să vă răspund că acest fapt îi bagă în sperieţi şi pe alţii, obţinând deja rezultate satisfăcătoare. Dar avem un motiv special să-l apucăm pe Hafez el-Assad de testicule şi să i le strângem până cedează...

– Ce motiv ? întrebă Malko.

– Începând din 1986, Carlos s-a refugiat în Siria, la Damasc. Locuieşte în cartierul rezidenţial – îi cunoaştem adresa – chiar şi numărul de telefon. Dar nu ne ajută cu nimic, e ca şi cum s-ar afla pe altă planetă... Este de neatins, fiindcă îl protejează Hafez el-Assad, drept mulţumire pentru serviciile aduse de Calos. Atunci când, *în mod oficial*, cerem informaţii despre el, sirienii ne răspund că nu ştiu unde se află.

– Aşa se întâmplă şi cu un fost criminal de război, Alois Brunner, observă Malko. Toată lumea ştie că trăieşte la Damasc, dar sirienii pretind că n-a călcat niciodată pe acolo...

– Exact, confirmă Mac Coy. Şi noi am renunţat să-l mai căutăm pe Carlos. Până când l-a descoperit Otto Lehr pe Nabil Tafik. Acum, poate că avem o pârghie care ne permite să facem presiuni asupra lui Hafez el-Assad. Imediat ce vom fi în posesia lui Nabil Tafik şi a documentelor ce conţin perioada „Carlos", îi vom face pe sirieni să ciripească.

– În schimbul lor, ni-l vor da pe Carlos ? întrebă Malko cu scepticism.

– Nu, nu vor face asta niciodată. Doar dacă nu-l vor expulza într-o țară de unde să-l putem culege. Așa ar mai merge.

– De ce-ar ceda sirienii ? ripostă Malko. O lume întreagă știe că îi protejează și îi susțin material pe teroriști.

– Așa este, recunoscu Fitzroy Mac Coy. Dar avându-l pe Tafik, putem să arătăm în fața tribunalului un dosar *oficial* împotriva Siriei, cu dovezi concludente. Imaginați-vă că Hafez el-Assad ori fratele lui, Rifaat, sau alți sirieni sus-puși s-ar pomeni cu mandate de arestare internaționale și în imposibilitate de a-și părăsi țara. La fel ca și cumnatul lui Geddafi, amestecat în afacerea cu avionul DC 10 al UTA...

În plus, aceste țări sunt foarte atente în privința imaginii lor în afară. În fața unor probe de netăgăduit, Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite ar putea emite sancțiuni împotriva Siriei. Pentru a evita această situație, sunt aproape sigur că sirienii vor accepta să scape de Carlos... Nu rămâne decât să încheiem operațiunea Nabil Tafik. Să-l facem dispărut și să obținem documentele pe care le deține. Asta este treaba dumneavoastră. În plus, veți face omenirii un mare serviciu scăpând-o de Carlos.

Lumea nu s-a schimbat deloc din epoca peșterilor încoace... Un dictator cu mâinile mânjite de sânge era gata să trădeze un om care l-a slujit cu fidelitate, ca să-și salveze reputația...

În mintea lui Malko, problema rămânea obscură.

– Acest Nabil Tafik este membru al serviciilor secrete siriene de multă vreme, remarcă el. S-a lăsat prins atât de ușor ?

Fitzroy Mac Coy strâmbă ușor buzele cărnoase.

– Dacă numiți „ușor" zece milioane de dolari, atunci da. Prietenul nostru Otto v-a spus-o în Liezen. L-am răscumpărat. Încet, dar sigur. De altfel, este și motivul prezenței mele aici.

Scoase din buzunar un plic nesigilat pe care i-l întinse lui Malko, cerându-i să-l deschidă. Descoperi în interior o dispoziție de plată cu virament de cinci milioane de dolari în contul unei anumite *Anstalt* din Lichtenstein, Globus Trust.

– Imediat ce îl veţi avea pe Nabil Tafik, veţi trimite dispoziţia de plată. Globus Trust este al lui, îi explică Fitzroy Mac Coy. Când vom obţine tot ce dorim, îşi va primi şi el partea. Otto Lehr a aranjat toate mărunţişurile astea financiare.

– Şi el ?

– Va obţine şi el o primă considerabilă, îl asigură americanul. După cum v-am spus, cel puţin îl plătim. Ar fi de preferat să plecaţi mâine dimineaţă la Liezen împreună cu Tafik. Acolo vă voi aştepta eu. Nu uitaţi că BND nu ştie nimic despre asta. Imediat ce îşi vor da seama de dispariţia lui Tafik, sirienii vor începe să se agite. Omologii noştri nemţi vor jura cu mâna pe inimă că n-au nici un amestec în toate astea. Faţă de Tafik, lăsaţi să se înţeleagă că lucraţi pentru Mossad.

– Perfect, spuse Malko.

– Avem nevoie de toate documentele care-l implică în mod direct pe Hafez el-Assad, insistă Mac Coy.

Era timpul să-şi termine coniacul; se ridică în picioare. S-a făcut aproape şapte. Malko se gândea. CIA, care de regulă ţinea cu dinţii şi de ultimul dolar, a devenit dintr-o dată foarte generoasă. Cu cele zece milioane de dolari ar putea termina de renovat castelul, şi ar mai da şi iama în cele mai frumoase mobile realizate de Claude Dalle, plus că ar trăi cu Alexandra numai din dobânzi, fără să-şi mai rişte viaţa de nenumărate ori într-un an.

* * *

Margot Zimmerman aştepta în faţa Hotelului *Metropole*, pe Mittelstrasse, o străduţă paralelă cu Unter den Linden. Hotelul, cândva unul dintre locurile preferate ale lui Carlos, acum era închis. Îi dăduse întâlnire bărbatului cu care trebuia să îndeplinească misiunea, în hol: Adolf Weimar, venit din Liban prin Bucureşti.

A întârziat douăzeci şi cinci de minute! Scruta străduţa îngustă, mărginită cu clădiri în construcţie, până-i ieşiră ochii

din orbite. Era din ce în ce mai neliniștită. Deodată, în spatele ei se opri o mașină din care coborî Adolf Weimar. Era o namilă cu mustață de dansator monden. Era cât pe ce să depășească mașina ei, când Margot îl strigă.

Se întoarse brusc cu o figură rigidă. Când își recunoscu partenera, pe față îi apăru un zâmbet. Într-o clipă ajunse în dreptul ei.

– Iartă-mă, zise el. Am avut de pus la punct o grămadă de treburi. Mergem?

– Ai adresa?

– Da, Koenigallee, în Grünewald. Îmi face plăcere să mai vin pe-aici...

– Totul s-a schimbat, observă cu tristețe Margot.

Nu mai exista nici Zidul care să-i apere, nici MFS-ul, nici comunismul. Erau ultimii copii rătăciți ai terorismului, fără speranțe, fără viitor. Niște mașini instruite să omoare pentru o cauză ce nu mai exista. Până la Unter den Linden merseră cu amândouă mașinile, iar acolo Adolf Weimar o parcă pe a lui pe platforma din față de la *Opern Café*.

* * *

Era opt fără cinci minute. Așezat nu departe de pianist, Malko supraveghea cele două intrări ale barului *Kempinski*: cea de pe culoar, și a doua care ducea spre salonul pentru ceai. Ca din întâmplare, Elko Krisantem se așezase în capătul barului, foarte aproape de intrarea ce dădea spre culoar.

Un bărbat mic de statură, cu părul negru și pomădat, strâns într-un costum deșucheat, de culoare deschisă, ca de playboy italian, apăru în cadrul ușii dinspre culoar. Mustața era ca o linie dreaptă, încât părea desenată. Stătea foarte țeapăn, iar Malko observă că purta pantofi cu toc ca să pară mai înalt.

Își roti privirile de jur-împrejur, apoi se așeză la o masă, aproape de Malko. După fotografii și după descrierea făcută, era chiar Nabil Tafik. Sirianul părea încordat și nervos. Comandă, iar chelnerul îi aduse un scotch *Defender* cu gheață.

În urma lui au mai intrat doi bărbați în impermeabile, pe fruntea cărora se putea citi cuvântul „copoi". Zdrahoni, cu aerul unor măcelari, era lesne de imaginat cum le-ar fi stat în hainele negre ale Gestapoului. Se așezară la trei mese distanță față de cea a sirianului și comandară bere. Malko credea că probabil erau niște „baby-sitters" de la *Verfassungsschutz*. Aveau ordin să rămână cu Tafik atât timp cât Malko nu făcea livrarea.

Sirianul își aprinse o țigară. Malko așteptă puțin, apoi, văzând că bărbatul nu se clintește, se ridică de la masă și se îndreptă către Nabil. Sirianul avea o privire neagră și îngrozită. Celălalt era alb ca varul.

– *Herr* Tafik ?

– *Jawohl*.

Malko își trase un scaun și se așeză în fața sirianului. Cu zâmbetul pe buze, vorbind tare ca să acopere sunetul pianului, îl anunță:

– Cu mine aveați întâlnire.

– Cine sunteți ?

Malko se abținu să nu surâdă.

– Spune-mi Moshe... consimți el.

I se păru că o umbră de ușurare destinse trăsăturile interlocutorului său. Acesta bău dintr-o sorbitură jumătate din paharul cu scotch și lăsă paharul pe marginea mesei.

– Cred că avem multe de discutat, observă Malko. Mă gândesc să plecăm din Berlin mâine dimineață.

– Cum ? zise imediat Tafik.

– Cu mașina. Cu a mea. Vă duc într-un loc absolut sigur. Dar, am certitudinea că mai întâi aveți de recuperat unele lucruri... sau hârtii. Nu cred că veți mai reveni la Berlin.

– Nici nu mai am de gând, făcu Nabil Tafik.

Se simțea la fel de bine ca o vulpe prinsă în capcană. Mereu se întâmplă la fel cu fugarii ăștia. Mirajul câștigului îi orbea, dar când să treacă Rubiconul, parcă se evaporau. Nici Tafik nu făcea excepție de la regulă. Se apleacă spre el aproape strigând ca să acopere *Boleroul* lui Ravel, interpretat în mersul TGV-ului, și întrebă:

– Credeți că voi fi obligat să-mi petrec restul vieții în Israel ?

Hotărât lucru, întrebarea-capcană a prins. Ca să se amuze, Malko se hotărî să-l bage și mai mult în ceață.

– Patria noastră nu-i mai rea decât asta, spuse el. Nu va fi veșnic în război, în plus mai e și însorită și cu plaje îmbietoare...

Din partea lui Nabil Tafik, putea să aibă, că lui nu-i păsa de plaje. Malko realiză cu stupoare că acesta nu-l mai asculta. Privirea i se opri la o tânără brunetă ce se postase la intrarea în ceainărie. Era tunsă cu breton, avea o gură cu buze groase și foarte roșii, un pulover strâns peste pieptul îngust, iar fusta multicoloră îi ajungea până la glezne.

Semăna mai mult cu tipul de intelectuale ce frecventau *Café Einstein*, decât cu figurile elegante, bătătoare la ochi de la *Kempinski*. Nabil Tafik nu-și putea lua ochii de la ea. Malko se aplecă spre el.

– O cunoașteți ?

– Nu, răspunse sirianul.

Dar din atitudinea lui reieșea contrariul.

Necunoscuta se duse la bar și se cocoță pe scaunul înalt. Comandă, apoi se întoarse să examineze mesele, ca și cum ar aștepta pe cineva. Ce doi „baby-sitters" de la *Verfassungsschuts* părură interesați câteva clipe, apoi își văzură în continuare de berile lor, cu aerul că se plictiseau de moarte.

S-au scurs câteva minute. Liniștea era întreruptă doar de pianistul care-și termină în fine *Boleroul* într-un timp record. Apoi bruneta se dădu jos de pe scaunul înalt, lăsându-și poșeta pe tejghea, și se îndreptă spre ieșirea care dădea pe culoar. Trecu prin fața celor doi „baby-sitters". Malko crezu că se duce la toaletă. Femeia asta îl intriga. Se aplecă din nou spre Nabil Tafik.

– Sunteți sigur că nu o cunoașteți ? Nu vă luați ochii de la ea...

Sirianul păru dintr-o dată mai puțin sigur pe el. În mod vizibil era nehotărât dacă să-i mărturisească lui Malko sau să tacă.

– Nu știu. nu cred...

Bruneta dispăruse. După câteva minute, se reîntoarse la bar. Roti scaunul până coborî la nivelul celor doi polițiști germani, pe urmă se opri. Malko observă mâna dreaptă care dispăru în pliul fustei. Apoi, o scoase din ascunzătoare, în timp ce strângea mânerul unui pistol automat, foarte mic, cu amortizor. Femeia întinse brațul țintind chelia polițistului din apropierea ei, aflat cam la douăzeci de centimetri distanță.

Se auzi un „puf" care se confundă cu ultimele acorduri ale *Boleroului* lui Ravel. Pe ceafa polițistului apăru o dâră de sânge, capul fiind proiectat înainte de impactul cu glonțul. Ca trăsnit, încercă să se ridice, dar căzu imediat la loc.

Colegul lui nici nu avu timp să reacționeze. Cu același sânge rece, bruneta îi trase și acestuia un glonț în ureche. Nimeni n-a observat nimic. Cei doi barmani amestecau în continuare băuturile. Practic neobservată în penumbra barului, femeia înainta cu arma în mână și cu pași rari spre masa la care stăteau Nabil Tafik și Malko. Acesta din urmă își dădu seama că era neînarmat.

Capitolul VII

•

Nabil Tafik își încrucișă privirile cu bruneta, simțind un ghem în stomac. Ea se opri la doi metri, cu ochii ațintiți asupra pieptului lui, acolo unde avea să tragă. Mai rămăseseră doar doi pași: alunecă fără zgomot ca o nălucă pe mocheta pufoasă, cu arma în mână. Afundat în fotoliul lui, sirianul se uita cum înaintează spre el, paralizat ca un iepure în fața unei cobre. În spatele lui, unul dintre barmani – un bărbat vânjos și rumen la față care, de obicei, era rece precum marmura – își dădu în sfârșit seama ce se întâmplă și se aruncă în spatele tejghelei slobozind un strigăt înăbușit.

Pianistul nu mai cânta. Ocupanții celorlalte mese din acest local select – unul dintre cele mai elegante din Berlin – rămăseseră consternați și nu avură nici măcar reflexul de a fugi. Cadavrele celor doi polițiști, prăbușite de pe scaune, păreau ireale.

Deodată, Margot Zimmerman își încordă brațul, indexul apăsă declanșatorul laserului minuscul, ascuns în chiulasa armei Glock, și un fascicul îngust luminos țâșni nimerindu-i pieptul lui Tafik. Acesta scoase un țipăt ascuțit ca de nevăstuică și se prăbuși la pământ, târându-se în patru labe până la o coloană dreptunghiulară ce împărțea barul în două. Fasciculul luminos îl urmări și se ciocni de coloană. Margot Zimmerman fu obligată să se miște din loc. Înaintă spre intrarea în salonul în care se servește ceaiul, nebăgându-l în seamă pe Malko, rămas neclintit la masa lui.

Hărțuit între neputință și furie, acesta înnebuni că nu avea nici un fel de armă la el. Iar pe masă nu găsi nici un obiect mai greu pe care să-l folosească drept proiectil. Ca să facă rost de

o sticlă. trebuia să se deplaseze până la bar. Ucigașa brunetă îl observă și trase în el imediat. Îl căută din priviri pe Elko Krisantem, iar când îl zări, răsuflă ușurat. Turcul se ridică. În ciuda semiîntunericului, Malko zări în mâna acestuia vechiul pistol Astra, pe care tocmai îl arma. Revenind la locul ei, chiulasa făcu un zgomot sec.

Ucigașa brunetă întoarse brusc privirea și zări arma îndreptată spre ea. Fără să ezite, se răsuci și fixă raza laserului pe Elko Krisantem exact în momentul în care apăsa pe trăgaciul vechiului său pistol automat. Detunătura asurzitoare se auzi în tot barul.

Bruneta sări într-o parte. Glonțul nu a atins-o.

Nabil Tafik făcu un salt ascunzând-se în spatele unui stâlp, propulsat parcă de un arc și, fără să atingă solul, se strecură până la ieșirea ce dădea pe culoar. Margot Zimmerman trase, dar, împiedicată de prezența lui Elko Krisantem, rată ținta. Zgomotul scurt al pistolului Astra îi sperie pe clienții barului. Unii se aruncară la pământ, iar o femeie începu să țipe isteric.

Elko se adăposti cu prudență în spatele unui stâlp, într-un colț al barului, și o somă pe Margot Zimmerman. O ochi încă o dată și trase fără succes. La mai mult de cinci metri, bătrânul lui pistol Astra nu mai avea nici un fel de precizie. Dar intervenția lui i-a permis lui Nabil Tafik să se facă nevăzut.

Ucigașa se retrase atunci în ceainărie. Fasciculul laserului ținti barul în spatele căruia se adăpostise Elko Krisantem, iar din Glock țâșni un glonț ce făcu un „puf" surd.

În timp ce turcul stătea la adăpost, ucigașa își luă tălpășița dispărând în salonul pentru ceai.

Malko se furișă pe urmele ei. Avu destul timp s-o vadă ieșind pe Fasanenstrasse. În timp ce se strecura pe ușa turnantă, ea dispăruse deja. La fel ca și Nabil Tafik... Misiunea lui „fără probleme" începea bine...

* * *

Nebună de furie, Margot Zimmerman se prăbuși pe scaunul din față al Fordului Escort și își smulse peruca.

– L-am scăpat pe fiul ăsta de câțea!

Adolf Weimar. care parcase pe locul rezervat taxiurilor. demară imediat.

– Cum așa? Avea armă? întrebă el. Ajunsese deja pe Kurfürstendamm și viră la dreapta.

– Nu, dar era însoțit nu numai de porcii ăia doi pe care i-am văzut. Mai era un tip. Nemernicul ăla m-a făcut să ratez.

Ajuns la Berlin înaintea ei, Adolf Weimar organiză un filaj discret în preajma vilei sirianului și remarcase numaidecât că era deja o ascunzătoare. Polițiști, ghicise el. Se schimbau din șase în șase ore și îl urmau pe Nabil Tafik în scurtele lui ieșiri.

De îndată ce se întâlni cu Margot Zimmerman, o conduse la vila sirianului. Exact la timp ca să-l vadă cum pleacă cu Mercedesul, urmat de polițiști în Golful lor.

S-au întâlnit cu toții la *Kempinski.*

În timp ce o luară pe Kurfürstendamm, Margot Zimmerman își aprinse o țigară ca să se calmeze. Până acum nu i se întâmplase să rateze vreo misiune. Privea distrată magazinele de lux care se înșirau pe marele bulevard, considerat Champs-Elysée-ul Berlinului occidental.

– Unde s-a ascuns nemernicul ăla? întrebă Adolf Weimar.

– N-am nici cea mai vagă idee, a șters-o iepurește.

– Să se fi dus acasă? îi sugeră Adolf Weimar.

Margot Zimmerman negă din cap.

– M-ar mira, dar putem să încercăm. Nu este departe de aici.

Grünewald – un fel de Bois de Boulogne – începea mai sus de Kurfürstendamm. Se aflau în apropiere. Adolf îi adresă un surâs liniștitor complicei lui.

– O să-l găsim, îi promise el. Berlinul este un oraș *atât de mic...*

Berlinul este o așezare de șase ori mai mare decât Parisul. Dacă s-ar fi aflat în Belgia, metropola s-ar fi întins până la Anvers! Însă pentru un fugar precum Nabil Tafik, este adevărat că se găseau puține ascunzători.

Sirena unei mașini de poliție care era în spatele lor le acceleră pulsul. Era un Golf verde cu alb pe care scria Polizei, ce venea dinspre Ku'Damm, cu girofarul și sirena mergând, folosind o arteră rezervată numai autobuzelor. Mașina de

poliție îi depăși și viră pe altă stradă. Alarmă falsă. La Berlin, cetățenii chemau poliția pentru nimica toată.

Zece minute mai târziu, Fordul Escort ajunse la capătul lui Koenigallee. Cei doi ocupanți observară imediat forfota din jurul vilei lui Nabil Tafik: trei mașini ale poliției! Adolf Weimar înjură printre dinți:

– *Scheiss!*[1]

Se întoarse brusc pe Herbertstrasse. Era o prostie să se vâre direct în gura lupului.

* * *

La *Kempinski*, polițiștii colcăiau. Unii purtau uniforme, vestă albă și pantaloni verzi, mulți însă erau în civil, fiind dotați cu telefoane celulare. Cadavrele celor doi polițiști asasinați au rămas pe locurile lor, iar fețele le-au fost acoperite cu șervete.

Toți clienții barului s-au înghesuit în partea din spate a încăperii, în jurul pianului, iar polițiștii adunau mărturiile. Doi comisari de la Kripo i-au pus cătușele lui Elko Krisantem, fiindcă unul dintre martori l-a recunoscut că trăsese. Malko a început să-și facă griji în momentul în care, în ușă, apăru silueta masivă a lui Otto Lehr. Fără să piardă timpul, se năpusti asupra lui Malko.

– Am aflat că oamenii însărcinați cu paza lui Nabil Tafik au fost omorâți. Ce s-a întâmplat?

Malko îi relată pe scurt.

– Fără Elko Krisantem, Tafik ar fi fost mort, conchise el. Puteți vorbi să-i dea drumul?

Otto Lehr se năpusti ca un buldozer spre comisarii de la Kripo aflați la fața locului. După o discuție scurtă, polițistul îi scoase cătușele turcului. A fost nevoie să mai vorbească puțin, pentru a recupera arma Astra golită de cartușe. Otto Lehr reveni lângă Malko.

– Bine că martorii au declarat că a tras asupra ucigașei oamenilor mei. În regulă. O cunoașteți pe femeie?

– Nu, spuse Malko, însă Nabil Tafik pare s-o știe... N-a mai avut timp să-mi spună fiindcă a acționat ca o profesionistă.

---

[1] *La dracu'*

– Vom face portretul-robot ca să comparăm cu ce avem noi în arhive, spuse șeful de la *Verfassungsschutz*. Dar nu-i ăsta cel mai important lucru pe care-l avem de făcut acum. Nabil Tafik, n-a apărut la el.

– I-a fost teamă. A crezut că a fost trădat, presupuse Malko. Sunt sigur că va da un semn de viață...

Otto Lehr se legănă încrețindu-și fruntea, ca un urs furios.

– Cine mai știa de întâlnirea asta? întrebă el.

– Din câte știu, nimeni, răspunse Malko. Dar n-am idee cât de vorbăreț este Nabil Tafik.

– M-ar mira să fie, mormăi neamțul. Să nu ne pierdem capul. În mod sigur voi primi vești de la el. Duceți-vă și odihniți-vă. Ne întâlnim aici mâine dimineață, la ora opt să luăm micul dejun. Am certitudinea că veți veni cu Tafik.

Îl salută scurt cu o mișcare a capului și se duse lângă ceilalți polițiști.

Malko ajunse lângă însoțitorul lui, Elko Krisantem, care nu-l slăbise o clipă din ochi. Era dărâmat.

– Am ratat-o pe nemernica aia! se plânse el. Nu mai am antrenament.

– Dacă nu erai tu, și-ar fi atins scopul, îl liniști Malko. Bravo. Dar de ce erai înarmat?

Elko Krisantem îi surâse cu respect.

– *Sie Hoheit*, călătoriile dumneavoastră se petrec rareori în mod pașnic. De altfel, mi-am îngăduit să iau și pistolul dumneavoastră. Dacă aveți de gând să-l folosiți...

– Nu încă, și sper că va rămâne acolo unde este, spuse Malko.

Având oroare de violență, acesta îl folosea cât mai puțin posibil. Însă ținea foarte mult la pistolul lui extraplat de calibru 22, cu amortizor încorporat și cu cartușe performante; era atât de ușor și de plat, încât îl putea strecura în buzunarul smochingului.

De-abia ajuns acasă, se repezi direct la telefon. Linia directă cu Fitzroy Mac Coy îi făcu legătura imediat. Americanul abia îl lăsă pe Malko să scoată o vorbă.

– Știu ce s-a întâmplat, făcu el. Un corespondent de-al meu

m-a pus în gardă. Treci pe la mine mâine la prânz. Vorbim atunci.

Era clar că nu voia să spună mai multe la telefon. Malko se uită la ceas; era nouă. Spera în sinea lui ca fugarul să-i dea un semn de viață.

Oare unde se evaporase Nabil Tafik? Simțea în aer amalgamul de ițe încâlcite, dar nu le dădea de capăt. Sirianul nu trebuia să se teamă de el. Dacă pericolul a trecut, de ce n-a apărut până acum?

* * *

Lui Nabil Tafik pulsul nu-i reveni la normal decât atunci când ajuse la gara S-Bahn, lângă Grădina Zoologică, aflată la câteva sute de metri de *Kempinski*. S-a amestecat în mulțimea de *hippies*, de *punks* și de cetățeni obișnuiți care se întorceau pe la casele lor. De atâta alergat pe Kantstrasse, avea gura uscată și simtea un junghi în partea dreaptă. După ce și-a cumpărat biletul și a ajuns pe peron, s-a oprit să-și ia o bere pe care o bău dintr-o suflare, apoi aruncă sticla la gunoi. Garnitura sosi: avea în componență șase vagoane roșiatice și mergea spre est. Sirianul se urcă în al doilea și îi cercetă din priviri pe însoțitorii lui de drum. Nu remarcă nimic suspect. Doar niște teutoni de condiție modestă și câțiva „alternativi": fete și băieți, toți jegoși, îmbrăcați în jeanși găuriți și franjurați; erau ursuzi și târau după ei niște desagi fără nici o formă. Una dintre fete era rasă în cap, dar pe mijloc avea o creastă vopsită în portocaliu, cu unghiile date cu lac de aceeași culoare.

Ceilalți călători nici nu o băgau în seamă. Berlinezii sunt de regulă blazați. De mult timp încoace, Berlinul era creuzetul „adunăturilor" care se scurgeau de pretutindeni, șomeri care furau, trăind din jafuri sau din traficul cu droguri. În această metropolă cu tendințe stângiste, poliția nu avea putere și se mulțumea să evite abaterile prea grave.

Sirianul se trânti pe o banchetă, privind pe fereastră peisajul ce i se perinda cu repeziciune prin fața ochilor. Macarale și iarăși macarale. Tot Berlinul era în construcție. Metroul mergea încet, dar era mai rapid decât dacă ar fi mers pe șoseaua cu nesfârșitele ei încurcături de circulație. Viteza era mică din

cauza numeroaselor șantiere. așa că vehiculele se târau ca niște melci...

Nabil Tafik își șterse fruntea de sudoare gândindu-se că acum ar fi fost mort. Apoi, mintea, paralizată de frica animalică de moarte, începu să-i funcționeze și fu cuprins de panică.

O revăzu pe femeia brunetă intrând în bar și imediat își dădu seama că fusese trădat. Nu știa însă cine o făcuse. Otto Lehr și israelienii nu aveau nici un interes să-l omoare, ba dimpotrivă. Pe brunetă o recunoscu pe dată: făcea parte din grupul lui Carlos și, în trecut, îi procurase acte false, de la omologul său din MFS, *Oberst-lieutenant* Helmut Weiss. Or, acesta era la închisoare pentru mulți ani.

Nabil Tafik putea să-și frământe mintea cât voia că tot nu întrevedea de unde i se trage hărțuiala.

Garnitura pentru S-Bahn se opri scrâșnind în stația Friederichstrasse. Odinioară se afla în Berlinul de Est. Nabil Tafik se dădu jos. Chiar sub stație era un restaurant micuț, *Zum Nolle*, unde se putea mânca în fugă. Găsi o masă retrasă într-un colț și comandă un scotch dublu *Defender* și un șnițel vienez, apoi reflectă.

Incidentul de la *Kempinski* dovedea că acest Carlos era deja la curent cu trădarea lui. Margot Zimmerman nu acționa de capul ei. Nici serviciul lui nu-l lăsa în pace. În concluzie, în ochii sirienilor, era „pătat".

Logica îl conducea la Otto Lehr, însă acesta nu-i voia pielea. Atât timp cât nu știa din ce parte vine această hărțuială, putea să se aștepte la surprize neplăcute. Poate că un singur om îl putea ajuta: Helmut Weiss, fostul corespondent. Dar, întâlnirea cu el la Moabit era o treabă delicată.

Mai era o ultimă nedumerire: dacă nu cumva Otto Lehr, furios de dispariția lui, nu-l va preda la Kripo.

Atât timp cât o mulțime de fapte au rămas neverificate, trebuia neapărat să-și găsească o ascunzătoare în Berlin și să se păzească de poliție la fel ca de echipa trimisă de Carlos să-l linșeze...

După ce își termină șnițelul, se simți puțin mai bine și îi veni o idee. Avea nevoie de o armă, de bani și de un adăpost sigur ca să se gândească ce are de făcut. Ideea de a se duce la

Lydia Voigt îi încolți în minte, dar nu știa dacă, în urma nenumăratelor filaje, atât din partea MFS-ului, cât și a BND, numele concertistei nu figura cumva pe vreo listă.

Va păstra această soluție în cazul în care nu va găsi altceva mai mulțumitor. După ce plăti, se duse din nou la S-Bahn, luă metroul până la Alexander Platz, unde îl schimbă, și coborî până la urmă la Kottbusser-Tor.

* * *

Otto Lehr trânti servieta din piele pe masă, apoi bău pe nerăsuflate un pahar plin cu apă rece de la frigider și puse în funcțiune aparatul de climatizare. Apartamentul de la etajul cinci în care locuia, aflat într-o clădire veche în Tempelhofer, se transforma în seră încă de la primele raze ale soarelui. Se instală lângă fereastra ce dădea înspre canal, cu paharul de apă în mână, încercând să cântărească faptele ce tocmai se derulaseră.

Primul era evident. Malko Linge a păstrat pentru el cecul de cinci milioane de dolari în loc să-l expedieze în Liechtenstein, în contul directorului de la *Landverfassungsschutz* din Berlin. Dar nenorocirea nu se sfârșea aici.

Dacă nu punea mâna pe Nabil Tafik, încă cinci milioane de dolari zburau pe sub nasul lui. Și el care se gândea că după afacerea asta se va pensiona!

Își dădea seama foarte bine ce s-a întâmplat. Dintr-un motiv oarecare, atentatul împotriva lui Helmut Weiss a dat greș. Acesta, neîncrezător, a dat bir cu fugiții. O bombă cu efect întârziat. Dacă se ducea să povestească fie la BND, fie la CIA despre adevăratul rol al lui Otto Lehr, acesta va pica rău. Chiar foarte rău...

În concluzie, trebuia să-l găsească, și încă mai repede decât pe Nabil Tafik. Era imposibil să organizeze filaje oficiale pe urmele lui, fiindcă *oficial* Weiss era liber.

Poate că fusese deja supravegheat, dar se îndoia. Helmut Weiss a trăit dintotdeauna la Berlin, a avut niscaiva bănuți, poate chiar mai multicei, căci bătrânul Frölich îi ascunsese în pavilionul lui. Prin urmare, se ascundea în altă parte.

Cum să-l scoată din bârlog?

Otto Lehr născoci un plan, noaptea, foarte târziu. Uşurat, se urcă în Mercedesul parcat pe trotuar şi merse până la restaurantul *Hardt*, pe Meinekestrasse. Comandă burtă de scroafă cu varză acră şi bere, mâncarea lui preferată. De când îi murise soţia, îşi împărţea nevoile între viaţa plină de veselie şi târfele foarte tinere agăţate pe Oranienburgerstrasse sau pe Kurfürstendamm. Se mulţumea cu o felaţie rapidă executată direct în maşină.

* * *

Un „alternativ" cu părul verde spăla parbrizul unui Porsche mov decapotabil, staţionat la stopul din Kottbusser-Tor. Efebul care-l conducea, îmbrăcat din cap până-n picioare în piele neagră, nu părea un coate-goale. Îi azvârli o monedă de cinci mărci băiatului care se duse şi se trânti pe trotuar lângă un chioşc cu ziare turceşti. Metroul cu care sosi Nabil Tafik plecă din staţie cu un zgomot surd, zguduind clădirile din *Kleine Ankara*, o zonă a cartierului Kreutzberg, invadată de turci. Mai rezistaseră doar câteva pâlcuri răzleţe de „alternativi" jegoşi, cu cercei în urechi, în nas, şi pe unde se mai puteau atârna, trăgând după ei nelipsiţii desagi cu conţinut dubios; aveau figuri dezagreabile cu privirea înceţoşată din cauza haşişului.

Nabil Tafik ocoli piaţa care ocupa un triunghi din Kottbusser-Tor, la intrarea în Adalbertstrasse, piaţă în aer liber unde toţi negustorii erau turci. Femei înfăşurate în *hijab*, cu fuste lungi şi colorate îşi făceau rondul, supravegheate atent de mustăcioşi cu priviri sălbatice. Te-ai fi putut crede azvârlit direct pe ţărmurile Bosforului. În Kreutzberg sunt aproape patru sute de mii de turci înghesuiţi într-un loc, cu magazinele, cu cinematografele şi cu restaurantele lor. În această zonă, localurile de tip Mac Donald's erau practic necunoscute; nu se consuma decât *chawerma*[1] în toate *Imbiss*-urile din cartier.

Nabil Tafik, cu înfăţişarea lui orientală, se încadra perfect în mulţimea şi miresmele care îi aminteau de Damasc. Înainta pe

---

[1] *Oaie friptă într-un proţap vertical*

Adalbertstrasse, trecând prin fața unei clădiri movulii, cu fațada decolorată, care arbora la una dintre ferestre drapelul negru cu roșu al „alternativilor". Era un imobil locuit ilegal, pe care poliția nu se ostenea să-l evacueze... Pereții erau acoperiți cu afișe ce denunțau represiunile din Turcia, cu fotografiile „martirilor" din PKK, niște mustăcioși, unii mai buni de spânzurat decât alții.

Merse până la *Orient-Express Imbiss*. Acest nume pompos aparținea unui birt murdar a cărui vitrină era ocupată toată cu o imensă *chawerma*, pusă pe un suport vertical ce se învârtea încetișor. Înăuntru, în altă vitrină, erau etalate toate produsele turcești de patiserie, care îți dădeau dureri de ficat numai când te uitai la ele. Erau așezate așa numai pentru mâncăii cărora nu li se apleca. O chelneriță cu eșarfă pe cap se apropie de el și-l întrebă într-o nemțească stricată ce dorește.

– Îl caut pe Djamal Talanbani, spuse el, sunt un prieten de-al lui.

Fata îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Vă cunoaște?

– Da.

În mod vădit răspunsul lui nu o mulțumi. Nabil Tafik se aplecă deasupra tejghelei și adăugă:

– Spune-i că vin din partea lui Suleiman, prietenul lui din Alep.

Femeia dispăru în spate, lăsându-l pe Nabil Tafik într-o stare de neliniște. Djamal Talanbani era șeful PKK[1] din Berlin, mișcarea kurdă de independență creată de KGB, care revendica Kurdistanul independent și comunist, aflată în luptă sălbatică și deschisă cu turcii, cu iranienii și cu irakienii. Singurii cu care se înțeleg sunt sirienii. Din ordinul Damascului, Nabil Tafik îi făcuse în repetate rânduri „servicii" lui Talanbani, procurându-i pașapoarte false, trimițând în Siria, în tabere de antrenament, pe unii militanți din PKK, furnizând chiar și informații despre operațiunile kuzzilor. În urma căderii Zidului, fusese mai puțin folositor, însă Djamal Talanbani știa că nu este șeful lui.

---

[1] *Facțiunea Krikaramă din Kurdistan*

Femeia apăru din nou.

– Rămâneți aici, îi spuse, vine peste cinci minute.

Nabil Tafik se așeză pe un taburet și comandă un pahar cu lapte bătut.

*
* *

Un Rolls-Royce albastru închis se opri în spatele unui șir de mașini parcate în față la *Orient-Express Imbiss*, iar șoferul claxonă scurt. Nabil Tafik întoarse capul și zări un mustăcios cu alură de luptător de bâlci care îi făcea semn să vină. Lăsă pe tejghea două mărci și se îndreptă cu pași grăbiți spre mașină.

Bancheta din spate era ocupată de un zdrahon cu o mustață enormă, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, dar decolorat, care îl cam strângea și o cravată înflorată: acesta era Djamal Talanbani. Împletea activitatea politică cu gestiunea mai multor afaceri, *Imbiss*-uri, cafenele, import și lucrări publice, fără să mai punem la socoteală câteva clădiri de locuit, o discotecă și săli de biliard...

Nabil Tafik deschise portiera. Djamal Talanbani lăsă imediat ziarul și îi surâse cu căldură:

– Nabil! izbucni el. Frate!

Îi făcu loc lângă el, îl îmbrățișă atât cât îi permitea statura lui masivă și îl sărută de trei ori pe obraji.

Ce surpriză plăcută, continuă kurdul. Nu ne-am mai văzut de mult...

Nabil Tafik îl puse imediat la curent cu privire la situația lui.

– Djamal, zise el, am venit să-ți cer un serviciu.

Kurdul își desfăcu brațele într-un gest plin de mărinimie.

– Ești fratele meu, poți să-mi ceri orice, eu îți voi da.

Rolls-ul porni, cotind pe Oranienstrasse. Nabil nu mai ezită.

– Mossadul e pe urmele mele, îl anunță el. A trimis o echipă din Israel ca să mă „linșeze". Nu pot părăsi Berlinul, deci trebuie să mă ascund. Am nevoie de un adăpost și de arme.

Kurdul izbucni într-un râs sănătos.

– Aici la mine n-ai nevoie de arme. Totuși îți voi da una. Cât despre adăpost, te duc *la mine*. Poți rămâne cât poftești.

Ușurat, Nabil Tafik preciză:

– Djamal, *nimeni* nu trebuie să afle că tu mă ajuți. Nimeni.

Dacă acesta avea să le spună prietenilor lui sirieni, Nabil era ca și mort... Grăsanul își puse mâna pe inimă.

– Alah mi-e martor! Poţi dormi liniştit.

Rolls-ul se opri la o sută de metri mai încolo, la capătul lui Oranienstrasse, la ieşirea din Oranienplatz. Un drapel imens roşu, cu chipul lui Mao flutura pe cel mai înalt acoperiş. Se aflau în inima cartierului „tovărăşesc"... Djamal Talanbani intră în clădirea din colţ care se afla faţă-n faţă cu cafeneaua *Alibi*, iar Nabil Tafik îl urmă. Primul etaj era ocupat de discoteca *Trash*, al doilea şi al cincilea, de săli de biliard.

Zidurile de la intrare, precum şi pereţii casei scărilor erau mâzgăliţi cu desene halucinante în toate culorile. Nici un centimetru n-a mai rămas nedesenat.

Zgomotul din discotecă zguduia pereţii. Se urcară în liftul îngust, iar Talanbani apăsă pe butonul care indica etajul cinci.

– Toată clădirea este a mea, spuse el cu mândrie.

* * *

Djamal Talanbani împinse uşa de la etajul cinci, dând la iveală o sală imensă ce conţinea vreo douăzeci de mese de biliard, multe dintre ele nefiind ocupate. Un mustăcios juca Flipper chiar lângă uşă. Recunoscându-l pe şeful PKK, barmanul sări pe deasupra tejghelei şi veni să-i sărute mâna. La kurzi, acesta era un semn de respect. Talanbani îi trase un şut în fund, de să-i sară amigdalele şi spuse:

– Nu sunt aici.

Traversă sala până ajunse în faţa unei uşi blindate ca a unui seif. Luă cheia de la curea, deschise, şi îl invită pe Nabil Tafik să intre. Doi bărbaţi care stăteau pe nişte taburete, cu câte un kalaşnikov pe genunchi, se ridicară numaidecât. Kurdul îi salută cu un gest scurt şi coborî o scară în formă de spirală ce ducea la etajul inferior. Aceeaşi suprafaţă ca şi sus era împărţită în cămăruţe şi birouri luminate puternic. Obloanele erau ridicate; uşa dinspre palier fusese zidită, iar o cameră de luat vederi era ascunsă acolo pentru a evita situaţiile neplăcute.

Oficial, acest local era de vânzare. În realitate, el adăpostea cartierul general al PKK din Berlin. Era dotat cu un birou de acte false, un depozit de armament, seifuri, calculatoare, o tipografie. De aici plecau cei ce strângeau impozitele pentru revoluţionari. Numai membrii PKK cunoşteau acest locşor în care se mai găsea şi o încăpere unde se luau interogatorii. Avea pereţii stropiţi cu sânge. De aici nimeni nu mai ieşea viu.

Chiar Djamal Talanbani i-a strâns de gât pe câțiva informatori ai irakienilor sau ai serviciilor secrete turce. Corpurile acestora, aruncate în râul Spree, n-au mai fost găsite niciodată.

Șeful PKK intră într-un birou în care un alt kurd lucra la un permis de conducere fals. Se ridică sprinten de pe scaun și luă poziția de drepți. Djamal Talanbani îl luă protector pe după umeri pe Nabil Tafik ce părea un prichindel în comparație cu el.

– Este un prieten, îi spuse el în kurdă. Va locui sus un timp. Ce avem liber?

Bărbatul consultă un tabel ce se afla pe birou.

– La doi, la șase și la zece.

– Care este mai bună?

– La șase.

– Dă-mi cheia!

Celălalt îi întinse respectuos cheia. Djamal Talanbani o puse în buzunar și zise:

– Anunță oamenii că nu s-a întâmplat nimic.

Îl luă pe Nabil Tafik și merseră pe același drum, apoi luară liftul până la etajul șase. Pe un coridor erau mai multe uși. Djamal Talanbani introduse cheia în ușa cu numărul șase și deschise. Nabil Tafik descoperi un studiou mare, mobilat adecvat, plus baie. Singurele decorațiuni erau niște poze decupate din reviste și aplicate pe pereți. Kurdul îi întinse cheia sirianului.

– Frate, aici ești acasă.

– Mulțumesc, spuse Nabil Tafik.

– Mâine îți voi aduce și o armă, îi promise Djamal Talanbani. Și vom sărbători venirea ta aici. Vrei să luăm masa împreună?

– Cu plăcere, acceptă Nabil Tafik.

– Atunci, la ora nouă să cobori la primul etaj. Te voi aștepta. Dar nu singur, adăugă el, și-i dădu un cot, izbucnind într-un râs deocheat. Acum trebuie să te las fiindcă am o întâlnire importantă cu niște prieteni care se întorc mâine în țară.

Se sărutară din nou. De îndată ce rămase singur, Nabil Tafik se așeză pe pat înmărmurit, incapabil să pună două gânduri cap la cap. Acest studioaș i se părea încântător. Se lungi pe pat și adormi îmbrăcat, epuizat de emoțiile de peste zi.

Capitolul VIII

Otto Lehr intră singur în salonul de la *Kempinski*, pe la opt fără un minut. Chipul îi era întunecat.

– Nabil Tafik nu s-a întors acasă și nici n-a telefonat, îi spuse lui Malko.

– Unde poate fi ?

Neamțul înălță din umerii masivi.

– Poate s-a răzgândit. Poate i-e frică.

– Nu mai sunt și alte repere?

– Ambasada lui din Otto-Grotewohl-Strasse este închisă, dar poate să fie oriunde în Germania. Apropo, cred c-am identificat-o pe femeie.

– Ah, da? se miră Malko.

– După portretul-robot, este vorba despre o veche activistă în *Rote Armee Fraktion* care s-a alăturat grupului condus de Carlos. Are mai mulți aliați, dar nu-i știm numele adevărat, deși a fost la închisoare în Italia. I s-a pierdut urma și este o persoană periculoasă.

– Deci Carlos e la curent cu toate astea ? zise Malko.

– Mi-e teamă că da, admise pesimist Otto Lehr. Am distribuit fotografia ei, dar fără multe speranțe, căci este o profesionistă ce acționează clandestin.

Se aplecă și mâncă porția de cârnați cu poftă. Malko rămase gânditor.

– Fitzroy Mac Coy a menționat numele unui ofițer de la MFS, un anume Helmut Weiss, care are o legătură destul de strânsă cu Nabil Tafik, observă el. Se pare că acum este întemnițat la Moabit. Poate ne va ajuta să-l găsim pe sirian...

Cu gura plină, Otto Lehr se uită la Malko. Își ascundea

foarte bine satisfacția. Lucrurile merg pe făgașul dorit mult mai ușor decât a sperat el.

– *A fost* la Moabit, îl corectă el. L-am eliberat mai repede pentru ajutorul pe care ni l-a dat. De ieri seară îl căutăm într-una. A dispărut de-acasă. Va fi și mai greu să-l găsim decât pe Tafik.

– De ce se ascunde ? întrebă Malko nedumerit.

Otto Lehr făcu un gest de neputință.

– Nu știu. Doar dacă nu cumva el se află la originea incidentului de ieri seară. Mulți ani a avut numeroase legături cu grupul lui Carlos. Ca ideologie, a rămas tot de partea lor. Poate au fost anunțați că Nabil Tafik se pregătește să-i trădeze.

– Cum de a știut ?

– I-am pus multe întrebări...

Cât ai clipi, curăță totul din farfurie, fără să i se lumineze chipul în acest răstimp. Ceva îi scăpa. De ce Nabil Tafik – trădător de bunăvoie – continua să se ascundă, de vreme ce pericolul a trecut ?

Firește că s-a putut răzgândi, având în vedere cum au evoluat lucrurile. Sau bănuia că Lehr sau Malko îi întinseseră o capcană. Malko remarcă:

– Tafik nu putea dispărea pur și simplu, fără urmă. Doar este diplomat. Sirienii îl vor căuta.

Otto Lehr surâse ironic.

– Cine v-a spus că nu-l caută deja?... Asta explică de ce a dispărut.

– Nabil Tafik îl cunoștea pe Helmut Weiss, nu-i așa?

– Bineînțeles, au lucrat împreună, confirmă Otto Lehr.

– Deci, prin Weiss se întrevede o mică șansă de a ajunge la el.

– *Ganz korrekt !* Însă *Oberst-lieutenant* Weiss a dispărut. V-am mai spus.

Erau în încurcătură. Tăcerea se lăsă din nou. Otto Lehr reluă:

– Poate că o să tragem sforile să-l găsim pe Helmut Weiss. Dar am nevoie de sprijinul dumneavoastră.

– În ce constă sprijinul meu ? îl întrebă Malko, mai degrabă surprins.

Otto Lehr îl fixă cu o privire rece, de nepătruns.

– De când sunt la Berlin, *Herr* Linge, am muncit mult ca să reconstitui toate rețelele MFS-ului. Acesta a fost „extirpat", dar mai există așa-zisa „metastază". Niște indivizi care n-au făcut parte din acest organism, însă lucrează pentru el. Unii dintre ei au fost recuperați de Moscova, alții sunt șomeri sau gata să accepte noi „clienți". De exemplu, știu că iranienii recrutează mulți în prezent. Este și motivul pentru care ambasada lor din Berlinul de Est mai este încă deschisă. Bineînțeles că acești „electroni liberi" au păstrat legăturile cu foștii de la MFS. Uneori chiar se și ajută între ei. Tocmai mă gândeam la cineva din MFS care – dacă ar dori – ar putea să ne ajute să-l găsim pe *Oberst-lieutenant* Helmut Weiss.

– Cine?

– O anume Sigrid Gensler. O fostă actriță de teatru. A fost amanta lui Markus Wolf mai mulți ani și, bineînțeles, el s-a folosit de ea și de frumusețea ei. Și acum, la cei patruzeci și cinci de ani ai ei, este superbă și dorită încă. Locuia într-o vilă somptuoasă în „Volvograd", pe care a fost nevoită s-o elibereze și să se mute într-un apartament micuț lângă Alexander Platz. I-a fermecat pe *toți* responsabilii de la MFS. Chiar dacă nu-l cunoaște personal pe Helmut Weiss, poate să ajungă la el. În mod oficial, în prezent se ocupă cu afaceri imobiliare, dar are nevoie de bani. Cred că dacă o „îndopăm" bine, va colabora cu noi. De vreme ce are un viciu care o costă enorm, adăugă el cu subînțeles.

– Joacă ?

– Oh, foarte puțin, la Cazinoul Hotelului *Forum*, fostul *Stadt Berlin Hotel*. Însă colecționează piese antice din porțelan, care costă foarte mult. Din motive lesne de înțeles, îmi este imposibil s-o contactez personal. Noi doi suntem „dușmani". Cred însă că, dacă dumneavoastră o să v-o apropiați cu iscusință, s-ar putea să colaboreze.

– Adică ?

– Trebuie să-i spuneți verde-n față că lucrați la CIA și că sunteți în căutarea unui „consultant" în anumite probleme. Că Helmut Weiss ar corespunde în acest sens. Și amicul nostru Mac Coy a procedat astfel cu unii foști de la MFS ca să obțină

informații despre rețelele unor foste servicii din Est. Nu va fi surprinsă.

– Dar de ce acum ?

– Ați aflat că a fost eliberat. Vă gândiți că are nevoie de bani...

– Mi se pare o idee bună. Cum aș putea s-o contactez ?

– Ca să n-o intimidați, treceți mai întâi pe la prietena ei cea mai bună, o lesbiană, Clara Garten. Are un magazin de antichități pe Leipziger Strasse, colț cu Friederichstrasse. Această afacere a pus-o pe picioare datorită fondurilor secrete de la MFS. Fiți atent ce spuneți. Clara Garten este prusacă, naționalistă și comunistă.

– Mă voi duce imediat, promise Malko.

– O să organizăm această incursiune, făcu Otto Lehr misterios. Că veni vorba, ieri n-ați avut timp să-i dați lui Nabil Tafik cartea de credit ?

– Bineînțeles că nu, spuse Malko.

– Atunci, mai avem o șansă să-l revedem.

* * *

Helmut Weiss umbla de colo-colo, prin fața tarabelor negustorilor polonezi, ruși sau vietnamezi care alcătuiau un soi de talcioc în Alexander Platz, într-un spațiu deschis între capătul vestic al Unter den Linden și monumentala Poartă Brandenburg care, timp de patruzeci și cinci de ani, a marcat granița Berlinului răsăritean. După căderea Zidului, statuia aflată în vârful arcului gigantic a fost întoarsă; caii trag carul antic galopând de-acum înainte spre Est...

Fostul ofițer de la MFS contempla cu tristețe tarabele improvizate direct pe sol. Găseai tot ce voiai și ce nu voiai. De la macheta Trabantului fabricat în Polonia, până la cutiile rusești din hârtie zdrențuită și colorată, trecând pe lângă loturi întregi de decorații și de uniforme rusești sau est-germane. Mărunțișuri derizorii ale prăbușirii comuniste.

Ca și în zilele precedente, Helmut Weiss a dormit într-o veche ascunzătoare a MFS-ului, un apartament micuț, într-o stare foarte proastă, aflat într-o clădire pe trei sferturi locuită de

„alternativi", în Chausseestrasse, foarte aproape de sinagoga proaspăt renovată, al cărei dom auriu se vedea din depărtare. Tinerele de stânga care îl frecventau nu-i puneau nici o întrebare, urau poliția și-i venerau pe Mao și pe Stalin.

Cu barba și cu tenul lui palid, Weiss semăna cu unul dintre intelectualii de stânga ce bântuiau prin cartier. De când a plecat de acasă cu cele trei grenade care îi puteau servi la ceva, numai acolo se adăpostise. Dar nu era o soluție de durată...

Bunăoară, acest caravanserai era un talmeș-balmeș de cărnăruțe, de „galerii de artă" și de încăperi în care poliția nu îndrăznea să se aventureze niciodată, însă imobilul era părăsit, iar singurul său mare lux era că avea apă curentă. O racordare rudimentară la rețeaua electrică permitea din când în când să fie iluminată. În aceste condiții, Helmut Weiss tânjea după celula lui de la Moabit.

Ajuns în fața ultimei tarabe, Weiss făcu cale-ntoarsă și-l zări în sfârșit pe cel cu care avea întâlnire, iar acum se îndrepta spre el. Cu coada ochiului, verifică dacă nu se afla prin preajmă vreo prezență nedorită, mai cu seamă că un microbuz verde cu alb al poliției era postat zilnic pe esplanada Porții Brandenburg. Polițiștii opreau vehiculele care voiau să treacă pe sub arcade, nedându-le cale liberă decât taxiurilor și autobuzelor din nu se știe ce motive administrative.

Valery Zabotin, în mod oficial secretar adjunct la Ambasada Rusiei, se apropia cu zâmbetul pe buze. Înalt, blond, nonșalant, cu părul pe frunte, iubitor de operă, nu semăna chiar cu un fost ofițer de la KGB. Cu toate că a fost... Rusul părea interesat de obiectele etalate pe jos până la colț, în Wilhelmstrasse, fostă Otto-Grotewohl–Strasse, cercetând întruna împrejurimile. Helmut Weiss era foarte amărât. Timpurile s-au schimbat. Când te gândești că fostul ofițer de la KGB și Weiss – *Oberstlieutenant* la MFS – erau nevoiți să se întâlnească pe ascuns, în locul unde au lucrat nestingheriți atâția ani ! Nu mai existau nici Zidul, nici Berlinul răsăritean, nici Germania Democrată, în schimb, cei de la BND își băgau nasul peste tot. Birourile departamentului XX al Stasi din Normannenstrasse numărul opt erau ocupate acum de un centru pentru impozite...

Drapelul roșu sovietic ce flutura în curtea Ambasadei

Uniunii Sovietice din Unter den Linden numărul 15, chiar în fața unei clădiri masive în stil stalinist, i-a făcut loc flamurei tricolore a Federației Ruse. Numai bustul lui Lenin mai trona încă în curte. Cât despre Valery Zabotin, el a trecut din fruntea conducerii KGB-ului în noua structură creată de Boris Elțîn, dar cu aceeași misiune: să formeze o nouă rețea de informatori în Berlin.

Ieri, când a găsit mesajul de la Helmut Weiss la ambasadă, a fost surprins. Credea că fostul ofițer de la MFS mai era încă în închisoare. Cei doi bărbați au lucrat deseori împreună, Weiss fiind însărcinat cu transmiterea către KGB, a tuturor dosarelor cu teroriștii străini care operau, începând cu Germania. Numai câțiva ofițeri est-germani erau la curent cu acest lucru.

– *Wie geht's?* [1] îl întrebă vesel Valery Zabotin. Credeam că ești la Moabit. Te-au eliberat ?

Cei doi bărbați se îndepărtară de vânzătorii ambulanți.

– M-au eliberat, confirmă Weiss, dar am o mare problemă.

– Ai nevoie de bani ? Se poate aranja...

Era pregătit să reangajeze un om ca Helmut Weiss care deținea un carnet formidabil plin cu adrese. Uniunea Sovietică și-a trăit traiul, însă Rusia avea încă nevoie de ochi și de urechi.

– Nu asta e problema mea cea mai urgentă, răspunse Helmut Weiss. Ceva cu mult mai grav. Îți aduci aminte de dosarul *Separat* ?

Rusul încremeni. Dosarul *Separat* conținea anumite elemente extrem de delicate în ce privește țara lui. Helmut Weiss făcea parte dintre puținii oameni care cunoșteau adevăratele legături ale grupului lui Carlos cu KGB-ul și cu Uniunea Sovietică. Legături care, oficial, nu existau. Weiss deținea dovezi care puteau și în prezent să fie stânjenitoare... Iar Rusia ținea la bunul ei renume.

– Da, făcu el pe un ton aparent degajat, dar este o poveste foarte veche, *nicht war ?*

Cei doi vorbeau când în rusă, când în germană, stăpânind

---

[1] *Ce mai faci ?*

la perfecţie ambele limbi; Valery se afla acum la al treilea sejur la Berlin, iar Helmut Weiss a învăţat rusa în şcoală, înainte să se ducă la Moscova, la perfecţionare.

– Nu atât de veche, zise sobru Helmut Weiss. În timp ce urcau spre Parizer Platz, îi relată *totul* lui Valery Zabotin. Era inutil să-l duci pe rus; avea mijloace destule să pună lucrurile cap la cap. Perplex, acesta conchise:

– Am auzit de afacerea Tafik, dar n-am fost implicat. Este o poveste care îi priveşte pe sirieni, pe Carlos şi pe nemţi.

– Şi pe Mossad, adăugă Weiss. Cei de aici vor dosarul. Nemţii doar îi ajută.

– Ai fost imprudent, remarcă Valery Zabotin cu o voce mieroasă, în timp ce-şi aprindea o ţigară Lucky Strike, ultimul moft ajuns la ruşi, de când la KGB era de bon ton să fumezi ţigări de la GI.[1]

Weiss îi aruncă o privire întunecată.

– Ai fost vreodată la Moabit ? Căcănarii ăştia m-au dus în aripa veche, cea dinspre Alt-Moabit-Strasse. Şobolanii colcăie, nu este încălzită şi duhneşte a rahat...

Moabit, principala închisoare din Berlin, unde odinioară erau executaţi condamnaţii la moarte prin tăierea capului, îşi etala cele patru etaje, cu ferestre zăbrelite. Trona chiar în centrul Berlinului răsăritean, apărată de posturile de observaţie şi de zidurile înalte de doisprezece metri.

– Înţeleg, spuse rusul. Şi mai înţeleg că i-ai prevenit pe prietenii noştri. Ce pot face pentru tine ?

– Ticălosul ăla de Otto Lehr îmi vrea capul, zise cu amărăciune Helmut Weiss. Ştiu prea multe lucruri în legătură cu povestea asta. Tipii de la Mossad sunt *şi ei* pe urmele mele, fie să-i ajut, fie să mă împuşte.

– Ce doreşti ?

– Să mă trimiţi la Moscova. Pot să aduc multe servicii, ştii asta. Mai am încă prieteni, dosare, oameni care mă ajută aici, în Vest.

– Cum? îl întrebă rusul îngrijorat.

Voia să-l exfiltreze pe Helmut Weiss, dar nu cu tot dinadinsul. Şi nu mai deţinea puteri depline în cadrul ambasadei.

---

[1] *Din dotarea armatei americane*

– Am nevoie de un pașaport diplomatic rusesc, îi comunică rece Helmut Weiss. Cu el, nu vor îndrăzni să mă aresteze. Odată ajuns la Moscova, o să lucrez pentru voi și vă aduc și dosarele care vă interesează.

– De exemplu ?

– Dosarul *Separat*, în întregime. BND n-a găsit totul. Știi că el conține dovezile deplasărilor lui Carlos prin Uniunea Sovietică. Cu toate numele de pe pașapoarte, cu seriile biletelor de avion și datele precise. De prin 1978 sau 1980, cred.

– Posibil, făcu Valery pe un ton voit degajat.

Helmut Weiss era un profesionist *adevărat*. Serviciile secrete ajungeau întotdeauna la raporturi de forță. Boris Elțîn ar da orice ca Occidentul să nu afle niciodată că și KGB-ul l-a protejat în secret pe teroristul Carlos, în timp ce, pe față, pretindea că îl detestă... Trebuia să-l ia pe Weiss așa cum este.

Se uită la ceas.

– Helmut, făcu el, este o hotărâre pe care n-o pot lua de capul meu. Trebuie să iau legătura cu Moscova, dar asta îmi va lua câteva zile sau câteva săptămâni. În cazul unui răspuns favorabil, nu vor exista probleme din partea Aeroflotului. Nu ți-ai dori să pleci în uniformă de pilot și cu pașaportul lui ?

Sediul Aeroflot se găsea la treizeci de metri de Ambasada Rusă; o clădire albă, ultramodernă, cu decorațiuni albastre de pe care uitaseră să scoată secera și ciocanul. Directorul agenției venea tot din conducerea de vârf și nu putea refuza nimic.

Helmut Weiss îi aruncă rusului o privire lipsită de amabilitate.

– *Nein !* izbucni el. Este prea periculos. *Verfassungsschutz* supraveghează toate granițele și mă cunosc cu toții. Trebuie să găsești altceva. Am nevoie de o „adevărată" exfiltrare.

Tonul era sec. Ofițerul rus înțelese că trebuia s-o lase baltă.

– *Haraşo !* făcu el. Trebuie să vorbesc imediat la *Rezident*. Unde te pot găsi ?

Neamțul cumpăni repede.

– Astă-seară, zise el, la expoziția „Schloss Berlin", între șapte și opt...

Fără să-i lase celuilalt timp să spună ceva, se îndepărtă cu paşi mari pe Wilhelmstrasse. „Scholss Berlin" nu era decât un schelet acoperit cu o prelată colorată, ridicat acolo unde se înălţase vechiul castel al lui Frederic cel Mare, deteriorat acum din cauza războiului şi demolat de Germania Democrată în 1952. În prezent, adăposteşte o expoziţie care atrage sute de turişti.

La o sută de metri mai încolo, Helmut Weiss se opri lângă un Warburg micuţ, ce mai avea încă număr de RDG. Dacă proprietarul ar fi fost acolo, l-ar fi îmbrăţişat. Era tot universul lui. Acum, chiar şi în Berlinul de Est, era fugărit...

* * *

O enormă statuie birmaneză a lui Buddha se înălţa în uşa magazinului de antichităţi, aşezat la intersecţia lui Leipziger Strasse cu Friedrichstrasse. Înăuntru se găsea câte puţin din toate: de la porţelanurile de Meissen, până la obiecte de artă asiatice şi mobile foarte şic. În magazin nu mai era nimeni. O femeie care stătea la birou veni să-l întâmpine pe Malko cu zâmbetul specific vânzătorilor. Era înaltă, blondă, tunsă scurt, cu ochi de culoare deschisă, cu figura cam obosită, dar cu nişte picioare superbe, ce se iveau dintr-un şort.

– *Herr, was wollen Sie?*

În mod ostentativ, nu vorbea decât nemţeşte. Malko îi adresă surâsul cel mai fermecător de care era în stare.

– Caut pe cineva, începu el, cred că dumneavoastră mă puteţi ajuta.

O sclipire de surpriză străfulgeră ochii cenuşii ai vânzătoarei.

– *Ach !* pe cine?

– Aveţi o prietenă, Sigrid Gensler, spuse el. Aşa-i?

– Da, n-am mai văzut-o de mult. *Warum ?*

– Vreau să mă întâlnesc cu ea, dar nu am adresa, îi explică Malko.

Blonda îi aruncă o privire plină de suspiciune.

– Nu ştiu dacă mai este în Berlin, spuse ea. O cunoaşteţi?

– Personal, nu, preciză Malko, dar vreau să-i propun o

afacere. Am o frumoasă colecție de porțelanuri de Meissen din secolul al XVIII-lea. Niște piese unice.

Vânzătoarea schiță un zâmbet.

– În cazul ăsta, cu mine trebuie să vorbiți... eu cumpăr foarte mult...

Malko îi întoarse zâmbetul.

– Firește, dar aș putea să i le ofer la un preț excepțional. Aveți cum s-o anunțați ?

În timp ce vobea de zor, puse pe masă, alături de un catalog, cartea lui de vizită cu numărul apartamentului de la *Kempinski*. Clara Garten o luă și o examină.

– Sunteți austriac?

– Da.

– Să văd ce pot face. Vă voi suna la hotel.

Se înclină în fața tinerei femei și ieși din magazin, luând-o pe Friedrichstrasse. Acest loc îi amintea de o veche și tragică aventură, când Berlinul era împărțit în două. De un savant est-german pe care nu l-a putut salva. Ce depărtate i se păreau toate astea acum[1]...

La o sută de metri mai departe, găsi Mercedesul negru al lui Otto Lehr, parcat în fața Hotelului *Kubrat*.

– Era acolo? îl întrebă neamțul.

– Da.

– *Sehr gut!* În cazul ăsta, o să aflăm foarte repede. Haide ! Părăsiră mașina, ducându-se pe un șantier împânzit de macarale. Tot cartierul era în plină reconstrucție. În fața Hotelului *Maritim*, nou-nouț, se găsea o furgonetă de la Bundespost. Otto Lehr deschise portiera și îl pofti pe Malko să urce. Furgoneta era o stație de ascultare volantă.

– De azi-dimineață am pus magazinul sub supraveghere, îi explică șeful de la *Verfassungsschutz*.

Doi operatori cu căștile pe urechi ascultau. S-au scurs vreo zece minute. Malko începuse să se sufoce. În fine, unul dintre operatori ridică mâna și-i dădu repede casca lui Malko. Acesta auzi imediat două voci de femeie. Una era a vânzătoarei,

---

[1] *Vezi SAS nr. 29:* Berlin check–point Charlie *(Berlin – Punctul de Control Charlie)*

cealaltă, necunoscută, gravă, senzuală, cu ușor accent din partea nordică a Germaniei. Otto Lehr, care asculta la cealaltă cască, spuse:

– *Gut!* Este Sigrid Gensler.

Era inspiratoarea lui Markus Wolf. O creatură ce fusese una dintre cele mai frumoase femei din Berlinul comunist de după război.

Cele două femei vorbeau vrute și nevrute. La sfârșit, vânzătoarea abordă subiectul despre Malko, dar pe ocolite. Sigrid Gensler începu să-i pună întrebări la care prietena ei nu putea să-i răspundă. Se mulțumi doar să precizeze:

– Nu sunt sigură că vrea numai să-ți vândă porțelanuri, dar pare nerăbdător să te întâlnească.

– Cum arată?

– Are niște ochi aurii extraordinari! E un bărbat de lume și are mult șarm.

Sigrid Gensler izbucni într-un râs vulgar.

– Dacă spui *tu* asta... Sună-l, spune-i că sunt de acord. Mâine luăm ceaiul la *Opern Café*. Dacă e precum zici, n-o să-mi pierd timpul degeaba ! Mai ai apartamentul de deasupra magazinului?

– Sigrid!

– *Wiedersehen!*

Conversația a luat sfârșit.

Capitolul IX

Nabil Tafik contempla pistolul automat Makarov de 9 mm, pe care unul dintre oamenii lui Djamal Talanbani i l-a adus împreună cu o cutie conţinând douăzeci şi cinci de gloanţe, toate învelite într-o cârpă. Arma fusese foarte folosită, iar seria, arsă cu acid. Încărcătorul era plin şi foarte bine uns. Lângă armă, găsi şi o sticlă de whisky *Defender*. Nabil Tafik puse cutia cu gloanţe într-un sertar şi strecură pistolul în teaca prinsă de centură, neobservându-se din cămaşă. Dormise buştean până la ora zece. După ce făcu un duş, i se făcu foame.

Ieşi pe culoarul pustiu, apoi se duse la lift. Greutatea armei lipite de piele îl liniştea. Cu toate acestea, când împinse uşa ce dădea în stradă, avu un gest de reţinere. Nu era nimeni. Traversă Oranienplatz şi intră în primul *Imbiss* întâlnit în cale. Odată ce-a mâncat, se simţi mult mai bine. Avea o ascunzătoare, o armă, acum nu-i mai trebuiau decât nişte bani. Merse mai departe şi, în Wassertorplatz, tot în Kreutzberg, găsi o filială a Dresdner Bank cu aparat automat de distribuit bancnote. Introduse cartea de credit, pe numele unei societăţi, scrise codul şi obţinu o mie de mărci. Acest cont aparţinea unei societăţi mixte germano-siriene, controlată de *Moukhabaratul* sirian, care îl alimentase înainte să plece din Abu Dhabi, datorită unui circuit complicat ce trecea prin mai multe „paradisuri" fiscale şi făceau imposibilă descoperirea sursei. Nabil Tafik era singurul care putea să scoată banii. Contul servise mereu la finanţarea acţiunilor teroriste ultrasecrete ce aveau loc în Europa.

În apropierea băncii se afla un *Gasthaus* în care se duse să

reflecteze. Singura persoană care putea să-l ajute era *Oberst-lieutenant* Helmut Weiss, de la Moabit. Nu mai era nimic de făcut în legătură cu asta. Mai rămâne însă Apartamentul 430 de la *Kempinski*. Bărbatul blond de la Mossad cu care a apucat să vorbească puțin; dar era încă prea devreme să se arunce în gura lupului.

Introduse cartela în aparat și formă numărul Lydiei Voigt. Neavând un program fix, avea șanse s-o găsească acasă...

– Alo?

Îi făcea bine să-i audă vocea. E minunat să ai asemenea disponibilități și să beneficiezi de discreție. Ea nu l-a căutat niciodată la ambasadă. Imediat ce ajungea la ea, începea să se gudure pe lângă el, întrebându-l sfioasă în ce mod va profita de ea...

– Eu sunt, spuse Nabil Tafik.

– Vii la mine? Într-o oră și jumătate trebuie să plec...

Nabil cumpăni; se așternu tăcerea. Fu întreruptă peste un minut de Lydia Voigt.

– Știi ce-o să fac? îl întrebă ea vioaie.

– Habar n-am, făcu sirianul.

Era ca un ritual: imediat ce-i auzea vocea la telefon, începea să se alinte. Uneori, asta îl excita pe Nabil, căuta s-o ațâțe, apoi îi închidea telefonul. Sau îl făcea s-o dorească și alerga la ea. Cu o voce catifelată și susurătoare, îi șopti:

– Astă-noapte am visat că mă sodomizai. În picioare, strivită de ușă, fiindcă erai foarte înfierbântat. Ai mers foarte departe.

Imaginea era atât de sugestivă și de puternică, încât Nabil Tafik avu o erecție instantanee și o poftă teribilă să ia un taxi și să se ducă să-i potolească dorința din vis.

– Ai timp, spuse tânăra insistând.

Nabil Tafik reuși să se smulgă tentației.

– Nu sunt la Berlin, minți el, dar voi veni cât de curând.

Era evident că Lydia era „curată". Fusese doar riscul ca nu cumva *Verfassungsschutz* să afle de existența ei. În caz că ar fi aflat, telefonul ar fi fost ascultat, iar apartamentul supravegheat. Era mai bine să nu-și asume nici un risc deocamdată.

– Când vrei tu, făcu ea cu vocea ușor gâfâită.

Pântecele lui Nabil parcă luă foc și mai tare. Și-o închipui purtând unul dintre nenumăratele ei corsete și ciorapi negri, stând lungită pe canapea, gata să se masturbeze. A fost nevoit să se gândească foarte intens la ucigașa de la *Kempinski*, ca să nu se năpustească afară din cabină și să alerge la ea.

– Mângâie-te bine, făcu el, lăsându-se prins în jocul ei.

– Și tu.

El râse.

– Aici, e cam greu, sunt oameni care așteaptă la rând. Dar în curând o să vin să te fac fericită.

– Când vrei tu, iubirea mea, zise Lydia, apoi închise.

Ieși din cabină, pradă unei noi amărăciuni. Încerca să și-i aducă aminte pe cei care ar putea avea legături cu PKK. Avea de-a face cu profesioniști. Tipii de la *Verfassungsschutz* și prietenii lui Carlos cercetau *toate* pistele ca să-l găsească. Se întoarse brusc, dar nu era nimeni în spatele lui.

* * *

Helmut Weiss urca scara strâmtă ce ducea la *Brecht Keller*, unul dintre cele mai vechi *Stuben*, din Berlin, amenajat în subsolul casei lui Bertold Brecht, pe la mijlocul lui Chausseestrasse. La ora șapte era deja destul de aglomerat, având în vedere că se închidea la cinci. Se adunau aici intelectuali, câțiva turiști răzleți și oameni care nu se deosebesc unii de alții. Dintotdeauna, acesta fusese locșorul preferat al *aparatcikilor* din RDG, iar proprietarul îi cunoștea pe toți. Îl salută pe Helmut Weiss cu un gest al capului; fostul ofițer de la MFS se așeză în primul salon, cel dinaintea barului, dedesubtul unei mici vitrine suspendate în perete, ce conținea reproduceri ale decorurilor de teatru. Localul era împânzit de portretele familiei Brecht și cu toate decorurile din piesele dramaturgului. Într-un salon plasat mai jos decât celelalte încăperi, boltit ca o pivniță, un grup de vreo zece oameni pălăvrăgeau în fața enormelor halbe de bere. Helmut Weiss comandă o *Platzen*[1] și se instală vizavi de scări.

---

[1] *Bere berlineză.*

Îi plăcea acest locşor care nu se schimbase vreme de patruzeci de ani. Aici mânca bine şi ieftin; meniul era scris cu creta pe o tablă imensă, care se vedea din stradă, şi care era aşezată sub bolta de la intrare.

Valery Zabotin apăru după douăzeci de minute. Judecând după aerul vesel, Helmut Weiss îşi zise că veştile erau bune. De altminteri, rusul nu-i prelungi aşteptarea. Comandă repede un scotch *Defender* cu gheaţă şi spuse:

– Cred că am găsit o soluţie.

– Care ? întrebă Weiss imediat.

Zabotin nu-i spuse: „sunt de acord cu paşaportul". Aşteptă să-i aducă băutura, apoi vorbi:

– Acum este imposibil să pleci la Moscova. Dar ţi-am găsit un adăpost.

– Unde ?

– La Wünsdorf.

Acolo se afla ultimul contingent al trupelor ruseşti staţionate încă pe teritoriul Germaniei. Este un sătuc pierdut în inima Prusiei. În faţa slabului entuziasm manifestat de Weiss, Zabotin continuă:

– Este o măsură provizorie. Am vorbit cu generalul Burlakov. A fost de acord să te primim, ţinând seama de serviciile aduse. Bineînţeles, nimeni nu trebuie să ştie acest lucru. Vei avea la dispoziţie camera unui ofiţer ca să te odihneşti. Oficialităţile din ţara ta nu te vor căuta niciodată acolo.

– Şi pe urmă ?

– Când lucrurile se vor mai linişti puţin, te vom exfiltra. În cel mai rău caz, vei pleca împreună cu ei, pe 31 august, când se vor întoarce definitiv în Rusia; şi, pe deasupra, cu o caschetă cu banderolă roşie...

Făcea aluzie fireşte la ţinuta ofiţerilor superiori ai fostei Armate Roşii, ale cărei uniforme nu s-au schimbat deloc... Helmut Weiss nu părea nebun de bucurie. Asta însemna să stea patru luni într-o tabără militară, fără contact cu exteriorul. Valery Zabotin îl asigură:

– Generalul îţi va da un bilet de voie, deci vei putea ieşi.

La Wünsdorf, exteriorul nu părea să fie prea îmbietor, însă Weiss consimţi resemnat:

– Bine, făcu el. Când pot să plec ?

– Până la Wünsdorf iei trenul; până în tabără mergi pe jos. Este o cabină telefonică exact în fața postului de gardă. Formezi 02 și întrebi de colonelul Trekov. E la curent. Acolo te voi găsi mai ușor. Avem un sistem direct de comunicare.

Helmut Weiss bău puțină bere. Acum putea să fie mai liniștit. Era mai bine decât la Moabit – gaura aia de șobolani – unde s-ar fi aflat și acum. Nu risca nimic. Rusul îl studia. Îl întrebă pe tonul lui detașat, adoptat în mod obișnuit, semn că acorda mare însemnătate subiectului respectiv:

– Și echipa lui Carlos ?

Helmut Weiss făcu un gest evaziv.

– Nu e problema mea, nici măcar n-au fost în stare să-și facă treaba ca lumea.

Valery Zabotin își termină băutura, lăsând doar cuburile de gheață. De când stăteau în Vest, rușilor nu le mai plăcea votca, și asta doar din cochetărie...

– Trebuie să plec. Voi suna mâine la Wünsdorf.

După ce ajunse în stradă, o luă pe Friedrichstrasse, unde își lăsase mașina. Deși era încă lumină, târfele bântuiau deja pe Chausseestrasse, îmbrăcate toate cam la fel. Cu cizme înalte, fosforescente, cu ciorapi și cu sutiene garnisite cu paiete și cu pene. Erau mai frumoase decât cele de pe Ku'Damm. Niște nemțoaice din Est, foarte tinere, care debutau în meseria asta, aducând totodată și o notă de prospețime. Mai multe au încercat să-l agațe pe rus. Una chiar îl urmări, propunându-i un meniu foarte apetisant. Era o blondă cu ochi de porțelan, care nu împlinise șaisprezece ani. Valery Zabotin ar fi trebuit să se lase, dar se mulțumi să le zâmbească. Dacă ar fi fost în mașină, poate că ar fi făcut-o.

* * *

Malko urcă cele câteva trepte ce duceau la intrarea comună mai multor restaurante de la *Opern Café*, de la Unter den Linden, vizavi de Opera din Berlin. Coridorul din stânga ducea într-un salon cu pereții decorați cu fresce reprezentând Berlinul din secolul al XIX-lea. Salonul se deschidea spre o terasă

vastă. în pantă, acoperind locul umbrit. Trecu pe lângă o vitrină garnisită cu bunătăţi de patiserie. Clientela era alcătuită în majoritate din femei. Se aşeză mai în spate, acolo unde îi spusese vânzătoarea de antichităţi, şi comandă o cafea. Doi homosexuali pălăvrăgeau încet. alături de masa lui; mai încolo, un grup vesel de prietene de vârstă respectabilă care se înfruptau din bunătăţile de patiserie şi glumeau cam fără perdea. Aici veneau puţini străini şi, practic, nici un neamţ din Berlinul occidental.

Malko, legănat de muzica clasică ce se auzea din difuzoare, se uita fix înspre coridor. Pus la spate, sub vestă, pistolul lui extraplat nu se zărea deloc. Elko Krisantem găsi un loc pe terasă, fiind înarmat la rândul lui. Atacul sălbatic de la *Kempinski* i-a cam speriat. Se uită la ceas. Sigrid Gensler se lăsa aşteptată.

* * *

Sigrid termină de desenat cu cea mai mare atenţie conturul buzelor cărnoase şi se dădu un pas înapoi ca să vadă efectul în oglindă. Ochii umbriţi cu fard verde, alungiţi de genele false, pieptul ţâşnindu-i parcă din corsaj, cu talia bine strânsă, cu ciorapi lungi gri, fixându-i bine coapsele, era încă foarte apetisantă. Îşi trase un taior albastru pe ea, al cărui guler se închidea exact deasupra corsajului, se parfumă, îşi luă poşeta şi plecă. Era intrigată. Ce voia bărbatul cu care avea întâlnire ?

De când Misha Wolf, amantul ei şi şeful spionilor est-germani, îşi încetase activitatea, era semişomeră. Sigrid a prosperat în umbra lui, fiind folosită în contactele discrete şi în seducţiile ruşinoase. N-a şovăit niciodată să se strecoare în paturi care îi aduceau avantaje, bineînţeles din ordinul MFS-ului, permiţându-i fie şantaje suculente, fie desfătătoare clipe de fericire. Nici chiar victimele acestor mârşăvii n-o puteau uita, fiindcă le lăsase nişte amintiri mai mult decât agreabile. Chiar şi o personalitate politică din Occident venea pe ascuns şi în mod regulat ca să se desfete, negândindu-se la consecinţele viitoare.

De la prăbușirea Zidului, Sigrid Gensler era înspăimântată. Prietenii ei alungați de pe piedestalele unde tronau și-au pierdut puterea. Sigură că BND-ul îi cunoștea rolul, se aștepta la ce era mai rău. Până la urmă, totul a mers bine. Primise vizita unei echipe de la *Verfassungschutz* care i-a pus numeroase întrebări la care ea a răspuns cam evaziv. Dar s-au oprit aici. Prudent, Misha Wolf îi dădu voie să-și cumpere apartamentul unde locuiește acum. Cu banii economisiți și cu o pensioară, plus un acoperiș deasupra capului, putea trăi liniștită. Distracția era asigurată de cei câțiva amanți bogați care îi mai apreciau încă talentele.

S-a tăvălit prin atâtea paturi, încât acum își limita prestațiile la cele strict necesare. Însă, cele mai frumoase clipe le petrecea în brațele Clarei Garten, prietena ei, proprietara magazinului de antichități. Din când în când își mai permitea câte o aventură, nu atât din plăcere, cât din dorința de a-și verifica puterea de seducție...

Își puse cu grijă pe cap o pălărie cu boruri largi peste părul înălțat într-un coc, verifică luciul de buze și coborî. Mașina sa, Volvo 240 albastră, avea vopseaua sărită, dar era mai bună decât un Trabant...

Coborând pe Karl-Liebknecht-Strasse, se gândea din nou la necunoscutul care, după părerea Clarei, avea niște ochi uimitori. Aluzia lui la porțelanul de Meissen dovedea că are informații precise despre ea. De ani de zile de când colecționa porțelanuri de Meissen, care valorau din păcate o avere, căpătase un adevărat viciu. Sigrid își îmbogățea colecția grație generozității amanților ei, dar ar fi renunțat bucuroasă la o pereche de pantofi pentru o figurină din secolul al XVII-lea.

Ca întotdeauna, ea găsi un loc în parcare la *Opern Café* și traversă, atrăgând privirile pline de curiozitate. Cu pălăria pe cap, părea venită direct din perioada interbelică... Înainte de a intra, se asigură că dunga de la ciorap e dreaptă și se îndreptă spre salonul de servit ceaiul, semeață, detașată, cu pieptul înainte. Îl reperă cu ușurință pe bărbatul blond ce stătea singur la o masă. Apropiindu-se de el, își dădu seama că prietena ei avusese dreptate: era *foarte* „comestibil". În același timp, avea ceva care o neliniștea. Nu semăna a industriaș vesel în căutare

de distracţii cât timp stătea la Berlin. Părea ieşit din lumea paralelă cu a ei şi pe care o cunoştea atât de bine. Asta o neliniştea şi totodată o emoţiona.

De când s-a „retras", a început să se plictisească, după ce a sedus atâta amar de bărbaţi de vază în beneficiul amantului său Misha.

* * *

Cum Sigrid Gensler vorbea mai tot timpul cu capul în jos, Malko nu-i putea zări decât gura cărnoasă, roşie ca un fruct tropical. Paharul din care sorbea cu înghiţituri mici din Cointreau Caïpirinha avea urme de ruj pe el. Uneori, ţinându-l prea aproape de faţă, adulmeca cu nesaţ aroma degajată de băutura fină. Îşi încrucişă şi îşi descrucişă de nenumărate ori picioarele, lăsând astfel să i se zărească ciorapii mai sus de coapse. Sânii îi palpitau în decolteu. Când se uita la Malko, o făcea pe deasupra paharului, cu o expresie voit tulburătoare. Un adevărat număr de măiestrie a seducţiei. De douăzeci de minute, discutau vrute şi nevrute. Despre Viena, despre operă, despre Berlinul dinainte de război. Sigrid era erudită şi educată, ura din suflet lumea cenuşie şi rece a Germaniei Democrate. Bărbatul din faţa ei îi semăna. Fără să o recunoască, se simţea irezistibil atrasă de el.

Bău şi ultima înghiţitură de Cointreau Caïpirinha şi îşi ţintui interlocutorul cu privirea ei violet.

– *Herr* Linge, de ce-ai vrut să mă vezi ?

Gata, s-a terminat cu politeţurile. Malko se grăbi să comande aceeaşi băutură.

– Nu uitaţi de lămâia verde, îi aminti ea.

– Cred că mă puteţi ajuta, spuse simplu Malko. Sunteţi singura persoană în măsură s-o faceţi.

– Mă flataţi, se fandosi ea. Cine sunteţi ?

– Lucrez pentru CIA, zise Malko liniştit.

Rămase tăcută până când chelnerul aduse băuturile comandate. Sigrid Gensler sorbi o înghiţitură, aprinse o ţigară, apoi zise cu ironie:

– O misiune excelentă... Dar ce treabă are CIA cu mine ?

– Îl cunoașteți pe un anume Helmut Weiss, fost *Oberst-lieutenant* la MFS?

Sigrid reflectă câteva secunde.

– Nu personal, dar știu că face parte din departamentul XX. A fost judecat și condamnat. Acum trebuie să fie la Moabit. De ce ?

– Nu mai e la Moabit, răspunse Malko. A fost eliberat în secret cu puțin timp în urmă, apoi a dispărut fără urmă. Deși nu are nimic de împărțit cu autoritățile judiciare. Poate că a plecat pur și simplu să se odihnească pe undeva. Mi-ar face plăcere să mă întâlnesc cu el. Mi s-a spus că aveți multe relații printre ofițerii de la MFS.

Sigrid Gensler își înălță privirile.

– „Vi s-a spus"? Cine v-a spus?

Malko îi adresă surâsul cel mai seducător.

– Nu fiți așa modestă, *Frau* Gensler. Sunteți foarte cunoscută. Nu suntem atât de tipicari ca oamenii de la MFS, însă avem și noi dosarele noastre la CIA. Se întâmplă câteodată să colaborăm cu serviciile de informații de la Bundesrepublik.

Ea nu insistă, ci spuse:

– Nu știu dacă vă pot ajuta. Dar mai întâi vreau să cunosc motivele pentru care țineți atât să-l găsiți pe *Oberst-lieutenant* Helmut Weiss.

Malko nu se tulbură nici un pic. Cu toate că ea nu făcea legătura cu întâmplarea de la *Kempinski*, despre care se vorbea atât în mass-media.

– Avem nevoie de un „consultant", îi explică el. Cineva care să cunoască bine anumite sisteme folosite de serviciile secrete europene.

Sigrid Gensler surâse cu răceală.

– Cu alte cuvinte, vreți să recrutați.

– Puteți s-o luați și așa, confirmă Malko. Dar este spre binele lui și cred că ar putea să rămână în viață. N-a trădat pe nimeni, fiindcă Germania Democrată nu mai există.

– Este adevărat, recunoscu fără urmă de tristețe Sigrid Gensler, dar de ce nu vă adresați omologilor dumneavoastră nemți?

– E mai avantajos să-l contactăm direct, îi explică Malko. Nu avem nici un fel de contencios cu el. Vreți să mă ajutați ?

Sigrid Gensler admiră reflexiile irizate ale băuturii în cuburile de gheață ce căpătau o nuanță verzulie în contact cu lămâia.

– Ce interes aș avea eu?

– O remunerație pe măsură.

– Cât?

– Nu m-am gândit încă...

Tăcerea se așternu din nou între ei, fiind tulburată doar de muzica clasică. Sigrid își încrucișă și își descrucișă picioarele.

– E posibil ca Helmut Weiss să nu aibă chef să accepte oferta dumneavoastră, remarcă ea.

– Ar fi o posibilitate, recunoscu Malko. Dar mai întâi, trebuie să-l găsim.

Din nou tăcere. Sigrid chemă chelnerul și comandă o tartă cu căpșuni. Malko așteptă să-și termine ultima înghițitură. Sigrid Gensler emana deopotrivă o puternică senzualitate și impresia unei forțe uimitoare. Pălăria și ținuta de curtezană de operetă îi dădeau un aer bătrânesc. Cele trei șiraguri de perle se odihneau armonios între sânii ei. În tinerețe, trebuie să fi fost într-adevăr splendidă.

– Accept, spuse ea după ce bău un pahar cu apă. Dar dacă o să descopăr că vrei să-l distrugi, nu vei mai auzi de mine.

– Tocmai, nu-i vreau răul, o asigură Malko. Ce retribuție doriți ?

Sigrid Gensler își șterse cu delicatețe frumoasele-i buze de firimituri.

– Pentru moment, nimic, zise ea. Vom vedea pe parcurs. Mai este o mică formalitate de îndeplinit înainte de a mă apuca de treabă.

– Vă rog...

– Veniți !

Malko plăti și o urmă. Picioarele-i lungi, strânse în ciorapii cu dungă, lansau intense chemări erotice. S-ar zice că-i un model de-al lui Klimt, pictor celebru între cele două războaie, care picta femei senzuale.

– Sunteți cu mașina ?

– Bineînțeles, spuse Malko, în timp ce o conducea la Mercedesul închiriat, parcat pe platforma centrală de pe Unter den Linden.

Îi deschise portiera.

– N-o să mergem prea departe, îl preveni Sigrid Gensler. Pe Unter den Linden, la numărul 16.

Neliniștit, Malko o luă în direcția Porții Brandenburg și reveni pe partea cu numere cu soț. La numărul 16, la parter, era un magazin enorm cu porțelanuri de Meissen. Sigrid Gensler coborî prima, Malko urmând-o, și se postă în fața vitrinei, arătându-i cu degetul zece personaje de la carnavalul din Veneția, extraordinar pictate, înalte cam de zece centimetri.

– Trec pe-aici în fiecare zi, îi explică ea și mi le doresc din tot sufletul. Din păcate, mijloacele mele nu-mi permit să-mi ofer acest dar. M-aș simți foarte îndatorată, dacă mi le-ați dărui...

Fără să aștepte răspunsul, intră în magazin și i se adresă vânzătoarei, care luă pe dată figurinele din vitrină. Începu să le mângâie cu afecțiune, de-a dreptul fascinată, manevrându-le ca și cum ar fi un sex bărbătesc.

Vânzătoarea, încântată, făcu repede calculul.

– Costă exact douăzeci și opt de mii de mărci, spuse ea. Se întâmplă foarte rar să avem toată seria odată. Trebuie să aștept vreo doi ani ca să mai primesc altele.

Sigrid se întoarse către Malko.

– Vă permiteți ? îl întrebă ea ironic.

– Aveți gust, se mulțumi el să spună în timp ce-i întindea cartea de credit vânzătoarei.

Contabilii de la Langley vor face gălbenare, văzând unde se duc banii contribuabililor americani, dar lui puțin îi păsa. Ordinele erau să-i găsească pe Helmut Weiss și pe Nabil Tafik. Prin toate mijloacele și indiferent de preț...

După douăzeci de minute ieșeau din magazin cu un pachet voluminos. Sigrid Gensler radia de bucurie. Așeză figurinele pe bancheta din spate, își trecu un braț pe după gâtul lui Malko, îl trase spre ea și își lipi gura de a lui, sărutându-l violent și cu pasiune. Degetele-i lungi se crispară pe pântecele lui și zise:

– De mult n-am mai fost atât de fericită! Sunteți genul de bărbat care îmi place. Și eu o să vă fac un cadou frumos!

Luă mâna lui Malko și o strecură între coapse. Mai întâi simți nailonul ciorapilor, apoi pielea goală, descoperindu-i în fine pântecele neprotejat. Sigrid Gensler se bucură din plin...

Reveniră pe Unter den Linden și o lăsă lângă Volvo.

– O să vă sun la *Kempinski*, spuse ea.

Malko se duse să-l ia pe Elko Krisantem, apoi plecară, fără să-și dea seama că erau urmăriți de un Ford Escort albastru, condus de o femeie. Cu peruca blondă, Margot Zimmerman era de nerecunoscut.

Capitolul X

Stând lungit pe pat, într-o atmosferă sufocantă, Nabil Tafik se gândea. În timpul zilei, clădirea din Oranienstrasse era foarte liniştită. Se ştia la adăpost de orice incursiune a ucigaşilor, fiindcă oamenii de la PKK vegheau la primul etaj.

Atâta doar, se simţea ca la închisoare...

Îi rămânea o singură soluţie: să trateze cu cei care doreau să-i cumpere secretele. Conţinutul din plicurile galbene aflate la Lydia Voigt valora o avere, plus mărturiile şi explicaţiile lui. Milioane de dolari. Totuşi, nu avea încredere în Mossad. În ciuda urii reciproce pe care o manifestau Siria şi Israelul, existau între ele nişte punţi de legătură; datorită poziţiei ferme pe care o avea, cunoştea foarte bine acest lucru. Chiar el fusese avertizat de un atentat împotriva lui Hafez el-Assad, pregătit de oamenii din Mossad – oameni ce nu se bucurau totuşi de reputaţia că ar fi miloşi. Aveau să-i promită marea cu sarea, îl storceau ca pe o lămâie şi pe urmă îi ofereau o viaţă liniştită în vreo fermă obscură din Israel. Asta, până când îl vor găsi ceilalţi...

Descurajat, se duse cu gândul la vărul lui din Columbia. Oare ar putea să-şi refacă viaţa acolo ? Cu banii din conturile controlate de el putea să încerce. Dar trebuia să plece din Berlin, iar fără paşaport era mai greu. *Verfassungsschutz* plasase cu siguranţă filtre la frontiere.

Ca să-şi omoare timpul, începu să scrie un rezumat al dosarului *Separat,* încercând să-şi amintească toate detaliile care nu erau incluse în el. Lydia îi lipsea, dar nu îndrăznea să se ducă la ea. Se gândea la toate ocaziile pe care serviciile secrete le-ar avea ca s-o repereze. Dar nu întrevăzu nici una.

Nu fuseseră împreună în nici un loc public, se vedeau la intervale neregulate și, ca să ajungă la ea, se folosea întotdeauna de S-Bahn. În clădirea unde locuia nu s-a întâlnit niciodată cu nimeni. Din pricina meseriei, ea era mereu acasă când ceilalți locatari erau la lucru. Nu venise niciodată la el și nu îi telefonase.

După ce se asigură că totul e în ordine, se ridică, își strecură arma Makarov sub cămașă și coborî. Un soare ca de plumb împovăra Berlinul, ivindu-se dintre norii grei, prevestitori de furtună. Se duse până la o cabină de telefon galbenă și trase adânc în piept aerul înfierbântat. După ce introduse trei pfeningi în aparat, formă numărul Lydiei. Ea răspunse imediat.

– Tu ești, iubirea mea, te-ai întors?

Ca toate nemțoaicele, era puțin cam poetică. Nabil Tafik nu știu ce să-i răspundă.

– E cald, remarcă el.

Se auzi un râs ușor.

– Oh, știi, sunt numai în sutien. Așa mai merge...

Imaginea îl șocă, iar în pântece parcă avea un vulcan. Cu gura uscată, se pomeni întrebând:

– Poți să vii să mă iei?

– De unde?

Cunoșteau toate parcările, toate parcurile, toate cinematografele. Lydiei îi plăcea să facă dragoste cam peste tot.

– Din Oranienplatz, spuse el, lângă cabina telefonică.

– Vin în patruzeci și cinci de minute, spuse ea, cred că vei avea o surpriză grozavă.

* * *

Micul restaurant din cartierul Zehlendorf era înțesat de *Gemütlichkeit;* lambriuri, un director de operetă, puține mese și mâncare tipic germană, „ușoară" ca betonul. Mulțumea lui Dumnezeu că băuturile erau fine. Otto Lehr alese un Chateau–La Tour din 1982, foarte bine păstrat la temperatura camerei. După ce a luat ca aperitiv ficat și rinichi la grătar, Malko s-a pus serios pe mâncat vânatul înmuiat într-un sos

roşiatic... În faţa lui, Otto Lehr, care nu ajungea niciodată să-şi mulţumească trupul musculos, îşi lingea buzele contemplând burta de scroafă cu varză acră, felul de mâncare preferat, chiar şi la apăsătoarea temperatură de 35 de grade la umbră.

Ridică privirea, iar pe faţă i se citea un fel de satisfacţie tâmpă. În ciuda aspectului său de animal, avea gesturi delicate, manierate. El îi dăduse telefon şi-l invită pe Malko aici. Elko Krisantem a rămas la *Kempinski.*

– Am o veste interesantă, îl anunţă Otto Lehr după ce devoră ultimeie bucăţele din burta de scroafă. Un lucru ce depăşeşte pur şi simplu eforturile noastre de a-l găsi pe *Herr* Weiss.

Malko îi fixă cu privirea figura inexpresivă. Era imposibil să afle ceva din ochii lui cenuşii. Părea o mască din granit. Era mereu amabil şi jovial, rostind cuvintele cu acelaşi ton. Era un tip îngrijit. Astăzi purta o cravată cu căprioare albastre... pe un fond galben; era hidoasă. Costumul îi stătea pe umeri de parcă era gata să pârâie. Cu nasul lui de boxer şi cu înfăţişarea de vidanjor, nu semăna deloc cu un funcţionar la *Verfassungsschutz.* Era tipul de om care trebuia să-şi controleze chiar şi visele. De când îl întâlnise prima oară, Malko se cam îndoia de el, în ciuda devotamentului pe care-l manifesta faţă de CIA.

Mai întâi că în ţara lui era un trădător. Pe urmă, îl făcea să se ducă cu gândul la călăii naziști urbanizaţi, cu manichiură, care erau de nepătruns, organizând fel de fel de orori cu o meticulozitate de ceasornicar şi cu pacea în suflet. Malko împinse uşor farfuria şi zise:

– Aştept veşti de la prietena dumneavoastră, Sigrid. Este o femeie foarte seducătoare, dar şi... costisitoare.

Otto Lehr surâse rece ca o potârniche cu maioneză.

– Femeile frumoase sunt întotdeauna costisitoare, rosti el sentenţios... ca de altfel, tot ce e frumos!

Malko realiză imediat că nu ştia nimic despre bărbatul din faţa lui. În afară de gustul lui pentru burta de scroafă cu garnitură de varză acră. Cu toate astea, normal ar fi să aibă şi el o viaţă intimă. Neamţul îi întrerupse gândurile. După ce scoase o agendă din buzunar, se concentră asupra unei pagini pline cu un scris mărunt.

– Iată, spuse el. Acum două zile. cineva a scos cu o carte de credit suma de o mie de mărci dintr-un automat de la Dresdner Bank, agenția aflată în Wassertorplatz.

– Da? se miră Malko, fără să-și dea seama unde vrea să ajungă.

Otto Lehr își ridică privirile parcă lipsite de viață și continuă pe un ton plat:

– Contul debitor a fost reperat de serviciile noastre secrete și de BKA acum câteva luni. A fost deschis cu ani în urmă de o societate mixtă germano-siriană de import-export. Contul a rămas deschis, fără alte schimbări, încă din 1990.

– La ce a servit atunci?

Bucătarul cu bonetă albă stătea cu brațele încrucișate pe pântecele acoperit cu un șorț alb și aștepta. Otto Lehr comandă cu experiența unui gurmand, deserturi din belșug și o sticlă de Taittinger Comtes, 1986 din cel mai bun, apoi continuă:

– Era folosit numai la finanțarea agenților din *Moukhabaratul* sirian și a anumitor grupări teroriste, ca aceea a lui Abu Nidal, a lui Carlos sau pentru *Rote Armee Fraktion*. A fost mereu alimentat printr-un circuit complicat aparținând unor societăți situate în afara taxelor fiscale. Pe atunci, solda se ridica la aproape un milion de mărci.

– Cine a extras acești bani? întrebă Malko nedumerit.

– Singura persoană autorizată să folosească acest cont este Nabil Tafik. Fiecare extragere din cont a corespuns cu prezența teroriștilor în Berlin. Firește că este supravegheat în permanență de serviciile noastre, fapt ce explică înștiințarea noastră imediată.

Malko asculta cu atenție.

– În concluzie, Nabil Tafik se află încă la Berlin, dar este prudent și sunt destul de puține șanse să se întoarcă să mai scoată bani din același automat. Ar trebui supravegheat zi și noapte...

Surâsul lui Otto Lehr era la fel de prostesc ca atunci când se ghiftuia. Scoase un cartonaș alb și lucios, acoperit cu același scris puchinos, și-l puse lângă untieră.

– Printre „clienții" serviți de Nabil Tafik, spuse el, se găsea și PKK. Siria l-a ajutat mereu. În schimb, la Berlin, Tafik era

acela care servea PKK. Or, banca de unde a scos banii se află la cinci sute de metri de cartierul general al PKK, pe Oranienstrasse. De această dată, mesajul era clar.

– Credeți că Nabil Tafik s-a refugiat la prietenii lui din PKK? întrebă Malko.

– E posibil...

Ipoteza era plauzibilă. Dar cum s-o verifici? Otto Lehr se frecă pe burtă zicând:

– Colaboratorul dumneavoastră turc ar putea trage sforile prin *Klein Ankara*. Cartierul general al PKK se găsește chiar la intersecția lui Oranienstrasse cu Oranienplatz, vizavi de cafeneaua *Alibi*. Toată clădirea aparține unui anume Djamal Talanbani, responsabilul PKK la Berlin.

– O să văd, spuse Malko.

Acum erau preocupați de desert și de deliciosul Comtes de Champagne. Chiar dacă era o pistă interesantă, nu vedea cum avea s-o cerceteze decât în cazul în care îl punea pe Elko Krisantem să stea de veghe zi și noapte... Cel puțin, până-i venea vreo idee lui Fitzroy Mac Coy...

Otto Lehr plăti cu bancnote. Ca majoritatea nemților, avea oroare de cărțile de credit și de cecuri. Ospătarul se înclină până la pământ, apoi ieșiră din local în canicula sufocantă și apăsătoare de afară. Otto Lehr îi surâse glacial lui Malko.

– Țineți-mă la curent în legătură cu Sigrid! Am și pus un om să supravegheze Dredener Bank. Uneori, oamenii sunt imprudenți...

Dar acesta nu trebuia să fie și cazul lui.

* * *

De cum se urcă în mașină, Otto Lehr își aprinse o țigară. Avea tot timpul să fumeze până ajungea la Reichstag pentru ședința de lucru. Se întreba dacă îl va găsi pe Nabil Tafik și pe cei care voiau să-l omoare. I se părea o întrebare de zece milioane de dolari.

Mai exista și o piedică: Helmut Weiss. Dacă va vorbi despre rolul pe care-l are Otto Lehr în această mașinație, pentru el va fi un lucru dăunător. Și asta constituia o problemă. În timp ce

Mercedesul 560 se târa pe Clayallee. rulând spre Berlin Mitte, închise puțin ochii.

Unde se ascundea Margot Zimmerman? În pofida eforturilor făcute de serviciul său, ale BND și ale BKA, era totuși de negăsit. Zidul s-a prăbușit, însă metropola a rămas fragmentată în două. Mai ales în concepții. „Ossies" îi detestă pe „Wessies" acuzându-i de scăderea nivelului de trai. Deși s-au deschis mii de magazinașe la parterul caselor din Berlinul democrat, case altădată întunecate, viața în partea aceasta a orașului nu s-a schimbat aproape deloc. Aici nimeni nu vorbește englezește, sau îi numeri pe degete pe aceia care o fac... Casele erau dărăpănate, înnegrite, iar drumurile desfundate.

MFS-ul care odinioară a împânzit Berlinul cu ascunzători prin pivnițe, prin garaje, prin apartamente, nu le-a restituit pe toate. Unele dosare au dispărut în mod misterios. Foștii agenți din MFS, ieșiți la pensie cu opt sute optzeci de mărci pe lună, nu au putut deveni anticomuniști de azi pe mâine. Oameni ca Margot Zimmerman puteau găsi cu ușurință ascunzători în Est, cu-atât mai mult dacă dispuneau de bani. Nimeni nu se ducea să-i denunțe. Instituțiile oficiale parcă s-au evaporat, dar oamenii au rămas tot acolo. Cum este cazul lui Helmut Weiss, care este plin de ură.

Probabil că Weiss a prevenit-o, apoi a ajutat-o pe Margot Zimmerman. A dispărut pur și simplu. Un om ca el mai avea încă prieteni, persoane de legătură, complici.

* * *

Fitzroy Mac Coy nu pregetă nici o secundă:

– Îl voi întreba pe prietenul meu de la MIT[1]. Să fiu al naibii dacă nu au amestecat PKK-ul; este oaia lor neagră.

Malko știa că CIA este acasă la ea când la mijloc erau serviciile secrete turce. Ele aveau acces la calculatoarele din Langley, în interiorul MIT existând o celulă infiltrată de CIA.

– Mai întâi, mă duc singur, pe urmă vin să vă iau de la hotel, pe la șase.

---

[1] *Serviciile secrete turce*

Malko plecă. Nu băgă de seamă că o motocicletă Yamaha condusă de un polițist cu cască aștepta pe Clayallee. Margot Zimmerman și Adolf Weimar erau hotărâți să nu le mai scape. Ajunseseră la concluzia că modul cel mai simplu de a-l găsi pe Nabil Tafik era să stea lipiți ca scaiul de cei care îl căutau la rândul lor și dispuneau de mijloace mult mai eficace decât cele pe care le aveau ei... Nu le mai rămânea apoi decât să dea lovitura. De data asta fără să greșească.

* * *

Lydia Voigt și Nabil Tafik se așezară pe o bancă de pe marginea aleei care șerpuia de-a lungul canalului, în jos, spre Hallesches Ufer. De douăzeci de minute, mergeau fără țintă. Sirianul nu avea curajul s-o conducă pe muziciană până la studiou. Privirile Lydiei erau din ce în ce mai arzătoare. Nabil Tafik putea ghici forma corsetului pe sub rochia mulată pe corp. Îi puse mâna pe coapsă, iar atingerea nailonului îl făcu să simtă un val de căldură în abdomen. Cât ai clipi, Lydia începu să se ocupe de el. Acolo unde se găseau, nu puteau fi zăriți de nimeni de pe chei.

Trecu rapid prin toate stările. După ce se uită în toate părțile, Lydia își scoase ochelarii, se aplecă și îi aplică o felație. Era atât de excitat, că termină în câteva minute. În acest răstimp, sirianul uită de toate grijile și se concentră asupra plăcerii care îi inundase pântecele. Își împrăștie toată sămânța printr-o încordare a trupului, cu un strigăt răgușit. Lydia Voigt se uită la el zâmbind satisfăcută. O mângâie ușor, însă gândul nu-i mai stătea la ea. Odată terminat acest interludiu, îl năpădi din nou neliniștea.

– De ce n-ai venit la mine? îl întrebă ea. Ar fi fost mult mai bine.

Nabil Tafik nu încercă să se scuze.

– Am avut probleme, mărturisi el. Niște oameni care vor să mă omoare mă tot caută. E complicat. Mai ai documentele pe care ți le-am încredințat?

– Bineînțeles, le vrei?

– Nu acum. Poate că voi avea nevoie de ele în curând.

Puțin mai liniștit, își aranjă hainele, apoi reveniră pe chei și se despărțiră la stația S–Bahn din Anhalter.

* * *

Fitzroy Mac Coy își instală trupul masiv într-un fotoliu, comandă un scotch *Defender Succes* și spuse mulțumit:

– Am ceea ce vă trebuie. O turcoaică clandestină de origine kurdă. A fost prinsă de BND care i-a oferit posibilitatea să aleagă: ori să lucreze pentru MIT, ori să fie expulzată. Omologii noștri turci o plătesc foarte prost, dar nu are de ales. Își scoase carnețelul și citi: numele, Gulé Barzani.

– Cu ce se ocupă?

Americanul făcu o mutră dezamăgită.

– E târfă. Se pare că este destul de frumoasă. Lucrează prin apropierea sinagogii și se spune că Djamal Talanbani îi face hatârul că se lasă tapat de ea, fapt ce-i înlesnește accesul în clădirea care ne interesează. Are câțiva clienți de care se ocupă.

– Cum s-o contactăm?

– Cred că prietenul dumneavoastră Elko Krisantem poate s-o facă foarte bine. MIT nu vrea să aibă nici un amestec. În Adalbertstrasse există o firmă de import-export numită Ocak. Este de-ajuns să se ducă acolo și să le ceară acest serviciu. Fiind turc, îi va fi ușor să se dea drept un prieten. Dar trebuie să fie foarte prudent. Oamenii de la PKK sunt pe urmele lor. Iranienii, irakienii și turcii vor să-i omoare. Pot să ucidă cu o uimitoare ușurință. Omologul meu de la MIT m-a implorat să fim cu băgare de seamă. Fata asta e unul dintre cei mai buni agenți din Berlin.

După patru ani de la căderea Zidului, orașul mai este încă același cuib de vipere, unde se întretaie drumurile tuturor agenților din lumea întreagă.

* * *

Traversând piața rotundă din Kottbusser-Tor, Elko Krisantem avu impresia că se află la Istanbul. Împrejurul lui se

vorbea numai turcește, femeile purtau eșarfe care le acopereau fețele, și rochii lungi, bărbații cu mustăți negre viermuiau de colo-colo, iar muzica asurzitoare se auzea dintr-un *Imbiss* unde se vindea *chawerma* la kilogram. Se avântă pe Adalbertstrasse, adulmecând cu nesaț miasma ce-i amintea de tinerețe. Pe-aici putea să treacă absolut neobservat...

Pe dreapta, la o sută de metri mai încolo, zări firma de import-export Ocak, cu vitrina ticsită de vechituri și presărată cu mici anunțuri în limba turcă. În magazin nu erau cumpărători. Intră, dar imediat un tânăr mustăcios se ivi din spate și îi vorbi în germană. Elko îi răspunse în turcă:

– O caut pe Gulé.

Turcul îi aruncă o privire plină de neîncredere.

– Vă cunoaște?

– Sunt prieten cu un amic de-al ei.

– Așteptați aici.

Dispăru, apoi reveni după câteva clipe împreună cu o brunetă foarte drăguță, cu niște tulburători ochi albaștri și cu pomeții ieșiți în afară. Pe sub bluza închisă până la baza gâtului, se ghicea un piept generos, iar fusta îi cădea până la glezne. Purta niște pantofi cu talpă ortopedică ce o făceau să pară mai înaltă. Îl privea pe Elko Krisantem cu duritate.

– Cine ești?

Avea un accent puternic din ținutul Anatoliei. Elko Krisantem luă imediat o expresie pocăită, timidă.

– Un prieten mi-a dat numele tău, bâigui el. Nu sunt din Berlin. Credeam...

Era perfect. Neîncrederea lui Gulé Barzani se destrămă pe dată, iar angajatul firmei începu să îndese unele în altele niște găleți din plastic.

– Vino, îl îndemnă ea pe Krisantem.

O urmă în spatele magazinului unde zăceau grămezi de cutii din carton și-l întrebă:

– Ce ți-a mai spus prietenul dumitale?

– Ei, mi-a zis că...

Elko se tulbură cu-adevărat. Întotdeauna a avut oroare de târfe. Gulé îi zâmbi.

– Acum s-a făcut o sută de mărci, spuse ea.

Scoase din buzunar o bancnotă pe care fata o împături și o strecură în corsaj. Pe urmă se apropie de Elko și-i luă mâna.

– Poți să mă atingi, îi propuse ea.

Sânii erau mari și grei. Avea tot timpul să-i mângâie.

– Așteaptă-mă la cafeneaua *Alibi*. E pe Oranienstrasse. Când vezi că am ajuns acolo, mă urmezi imediat.

Oranienstrasse se găsea la o sută de metri mai încolo. Elko se îndreptă spre cafeneaua indicată, fără nici o grabă. După două minute, Gulé veni pe trotuarul celălalt cu fața acoperită de o eșarfă. Traversă și grăbi pasul. Ea împinse ușa unui imobil și intrară amândoi în penumbră. Pereții erau acoperiți cu desene moderniste. Când ajunseră în lift, ea își descoperi fața și își descheie primii nasturi de la bluză, cu gesturi provocatoare. La etajul șase, atmosfera era sufocantă. Ea îl duse până în dreptul unei încăperi de la care avea cheia. Un pat, o chiuvetă, o masă și un scaun. Foarte repede se dezbrăcă de bluză și de fustă. Pe dedesubt purta un sutien foarte îngust, un slip și ciorapi negri. Se apropie și atinse abdomenul lui Elko.

– Spune-mi, ești în formă? îi șopti ea.

Trebuia s-o spună tuturor clienților... Elko se desprinse din îmbrățișare și zise încetișor:

– N-am venit pentru pupături, sunt un prieten de-al lui Sipahioglu.

O străfulgerare străbătu ochii albaștri ai tinerei kurde. Gura se lipi de a lui ca într-un sărut, dar îl mușcă cu furie. El se dădu înapoi, pe urmă ea îi spuse în turcă pe nerăsuflate:

– Nu aici, vino în Chausseestrasse, diseară, pe la unsprezece.

Era pe punctul de a-i desface cureaua de la pantaloni. Nu-i trebuia mult timp ca să-l determine să cedeze. După ce își scoase slipul și se întinse pe pat, îl trase peste ea. Hârjoneala nu dură decât câteva minute. Nici unuia nu-i stătea capul la asta. Elko se îmbrăcă aproape ușurat.

– Eu rămân aici, îi spuse Gulé.

Coborî scara mare cufundată în umbră. La primul etaj, zări doi tipi ce stăteau de pază în fața unei uși; nu prea aveau fețe de jucători de biliard. Abia dacă i-au dat atenție lui Elko Krisantem... Se duse la S–Bahn, în Kottbusser-Tor și luă

metroul până la Grădina Zoologică. Călătoria dură patruzeci de minute, în legănatul ușor al vagonului aproape gol. Fauna ce bântuia pe lângă Grădina Zoologică îl dezgusta: pederești adevărați și falși „alternativi" care beau bere din sticlă.

Malko nu era în apartamentul lui de la *Kempinski.* Elko Krisantem se postă în hol și supraveghe ușa.

* * *

Părul lui Sigrid Gensler era pieptănat într-un soi de coc, fără o formă anume, susținut de agrafe mari. Fără pălărie, părea cu zece ani mai tânără. Prin corsajul transparent, Malko putea zări toate detaliile sutienului ei alb. Fusta neagră și dreaptă, dintr-o țesătură țeapănă, se mula foarte bine pe pulpele în formă de amforă. Numai machiajul strident nu și-l schimbase.

– Nu credeam să vă văd din nou atât de curând, se alintă ea.

Îl sunase pe Malko la *Kempinski* acum o jumătate de oră, rugându-l să se întâlnească într-un bistrou din Berlinul răsăritean, de-un leat cu orașul, care se chema *Zum Letze Instanze,* în apropierea fostului Palat de Justiție. Sub niște arcade, se ascundeau trei saloane micuțe, cu o scară circulară ce ducea la primul etaj. Localul era foarte căutat de clientela obișnuită și de unii curioși.

Se spune că și Napoleon I i-a făcut onoarea să-l frecventeze... Sigrid îl aștepta pe Malko în bătrânul ei Volvo 240, exact la intrare.

– Nu-mi place să intru singură într-un restaurant, îi explică ea.

Patronul, cu figura aspră, se îndreptă spre ei și șterse de praf vechea sobă de faianță care servea drept loc de onoare în primul salon, chiar lângă bar... Malko trebui să se mulțumească doar cu un scaun învechit din lemn. Nu-și lua ochii de la sânii lui Sigrid. Stătea cu spatele la ușă și era înarmat, fiindcă ucigașa brunetă de la *Kempinski* putea să bântuie și prin acest locșor. Pentru început, li s-au adus două *Platzen.* Sigrid privea mesele goale.

– Îmi place localul ăsta, zise ea, nu s-a schimbat câtuşi de puţin... e plin de *Gemütlichkeit*...

Un diamant mare îi strălucea pe deget. Era necruţătoare. După ce a comandat nişte „Schweinhaxe"[1] cu piure de mazăre, îi adresă un surâs tulburător lui Malko.

– Cred că veţi fi obligat să-mi daţi o sumă mare de bani.

– De ce?

– L-am găsit pe Helmut Weiss şi l-am convins să se întâlnească cu dumneavoastră.

---

[1] *Picioare de porc*

Capitolul XI

Malko fu pasiv ca un jucător de pocher. Cu o femeie de teapa lui Sigrid Gensler, era mai bine să fie prudent... Totuși ea a fost mereu de „partea cealaltă"...

– Unde este ? o întrebă cu glas neutru.

Sigrid Gensler râse cristalin.

– *Herr* Linge, noi vorbim *serios*!

– Dacă a acceptat să mă vadă, va trebui să se arate.

– Bineînțeles, recunoscu nemțoaica. Dar își ia anumite măsuri de prevedere. Și eu la fel.

– Ce măsuri ?

Privirea căpătă o lucire dură. Se aplecă peste masă și întrebă încetișor:

– Credeți că aveți intenții *bune* în privința lui ?

– Firește, răspunse Malko sincer surprins. CIA are nevoie de el ca să ne lămurească în legătură cu anumite dosare. Poate constitui o slujbă pe termen lung. Că tot a venit vorba, l-ați găsit ușor ?

– Într-un fel, spuse ea fără să dea detalii. Dar cred că va fi foarte greu să puneți mâna pe el. Este foarte căutat... În fine, asta e problema dumneavoastră...

Începu să mănânce din nou și nu mai vorbi decât după ce-și goli farfuria.

– Am aranjat o întâlnire, zise ea. De îndată ce-mi veți da cele o sută de mii de mărci bani gheață, vă voi spune cum să acționați...

Malko avu impresia că berea este amară. După porțelanul de Meissen, asta însemna extorcare de fonduri. Și când se gândea că avea atâta nevoie de bani ca să-și restaureze

castelul! Cu banii ăștia și-ar repara acoperișul care căzuse pradă ruginei, ca-ntotdeauna...

– Cam scump, remarcă el, pentru un simplu demers! Mai ales dacă Helmut Weiss nu-mi acceptă propunerea.

Ea ridică din umeri.

– N-am spus asta, zise ea. Ș-apoi, după cum v-am promis, veți obține și alte avantaje din treaba asta.

Altfel spus, acestea erau cuprinse în suma de o sută de mii de mărci...

Buna-cuviință a lui Malko îl împiedică să-i spună că raportul preț-calitate lasă de dorit. Văzând că nu-i răspunde, ea împinse farfuria.

– N-are nici o importanță, îi aruncă ea. Până acum am trăit și fără cele o sută de mii de mărci și pot s-o fac și în continuare. Totuși, este un preț rezonabil. Acum vreau să plec. Nu-mi place să mă culc târziu, dăunează tenului.

Se pregătea să se ridice.

După ce înconjură masa, zise cu voce scăzută:

– Puteți să mă sunați mâine. Dar vă va costa o sută cincizeci de mii de mărci. Nu agreez oamenii nehotărâți.

* * *

– Vă veți întâlni mâine seară la șase, la intrarea în Glienicker Brücke, îi explică Sigrid Gensler, la capătul dinspre Potsdamer Chaussee. Veți lăsa mașina în parcare, înainte de pod și veți trece pe jos...

Malko o privi intrigat pe nemțoaică. Glienicker Brücke era „podul spionilor" care separa odinioară zona de vest a Berlinului de cea estică. Se găsea chiar în sudul metropolei și traversa lacul Wannsee. Acolo se făceau faimoasele schimburi de spioni, iar la fiecare dintre cele două capete ale sale era câte un post de pază, Vopos la Est și Americans, la Vest. În partea cealaltă începea orașul Potsdam, altădată punctul de sprijin al armatei sovietice.

– Știți că Zidul nu mai există, făcu el zeflemitor...

Sigrid îi surâse. Mai vorbiră puțin stând în picioare lângă mașina ei, pe Waisenstrasse, la câțiva metri de restaurant.

Farsa lui Sigrid a prins. Chiar a doua zi va obține trei sferturi din suma cerută, iar restul după întrevederea cu Helmut Weiss.

– Știu, făcu ea, dar locul ăsta e cel mai sigur. Helmut Weiss se teme să nu i se întindă o cursă. Nu știu de ce. Veți fi urmărit cu binoclul. Trebuie neapărat să fiți singur.

– Ce voi face după ce trec podu ?

– Dispozițiile vor fi clare. Sunteți de acord?

– Da.

– Atunci totul va merge strună.

Se cufundară în umbra bătrânului Palat de Justiție. Sigrid Gensler deschise portiera.

– Aștept vești, spuse ea. Sunt acasă toată dimineața. Sper că veți veni *personal* să-mi aduceți „solda".

Urmări cu privirea mașina care o coti pe Grünerstrasse și se duse din nou în Unter den Linden. Elko Krisantem îl aștepta în holul hotelului *Kempinski* și îi povesti cum a decurs întâlnirea cu Gulé, informatoarea de la MIT.

– Mergem în Chausseestrasse, conchise Malko.

Hotărât lucru, era o zi norocoasă.

* * *

Îmbrăcămintea strălucitoare a târfelor de pe Chausseestrasse conferea locului un aer de sărbătoare, sinistru într-un fel, din cauza clădirilor negricioase și coșcovite, rămase așa din 1945. Germania Democrată nu se mai îngrijise de Berlinul de Est cam de o jumătate de secol, iar acest lucru se vedea. În fața târfelor aliniate de-a lungul trotuarului sau cocoțate pe capota mașinilor care staționau, se aflau polițiști cu veste antiglonț ce păzeau sinagoga refăcută în totalitate și având deasupra domul de un auriu strălucitor. Stăteau la adăpostul barierelor din metal, nepăsători față de vehiculele care rulau seara pe această arteră altminteri liniștită...

În afară de Ku'Dam, era singurul loc din Berlin unde fetițele se afișau în acest fel. Și toate erau numai din Est. Acolo discriminarea se practică în continuare... Elko Krisantem privea cu atenție siluetele luminate de farurile mașinilor.

Toate aveau acelaşi tip de îmbrăcăminte: ciorapi sau colanţi, şorturi viu colorate şi sutiene din dantelă. Erau aproape goale. Unele dintre ele erau chiar frumoase, dar toate foarte tinere... Au fost nevoiţi să treacă de două ori printre ele, până au reperat-o pe Gulé, şezând pe capota unei rable, legănându-şi picioarele lungi cu cizme argintii. Malko încetini, iar ea sări din locul ei şi se aplecă peste geamul lăsat.

După ce Elko îi spuse ceva în turceşte, ea se urcă imediat în spate, dirijându-i în aceeaşi limbă. Elko traduse apoi în nemţeşte ca să înţeleagă şi Malko. Au ajuns la sud de Unter den Linden, pe un imens teren viran unde se înălţau încă scheletele unor clădiri.

Înainte de război, aici era Anhalter Bahnof, una dintre cele mai importante gări din Berlin. N-a mai rămas din vechea gară decât o bucată de zid în mijlocul dărâmăturilor, pe malul unuia dintre nenumăratele braţe ale râului Spree.

Aici erau deja parcate multe maşini.

Malko înţelese îndată de ce... Era o anexă a Chausseestrasse, unde târfele îşi aduceau clienţii grăbiţi. Unele dintre fete ieşiseră din maşini şi primeau asalturile clienţilor lungite pe capote sau în picioare, sprijinite pe portiere. Cele mai multe rămâneau înăuntru, mulţumindu-şi clienţii cu o felaţie rapidă. Era un perpetuu du-te-vino. Malko opri într-un colţ întunecat şi se întoarse. Gulé îşi aprinse o ţigară, părând mai degrabă prost dispusă.

– Eu lucrez cu căpitanul Sipahioglu, spuse Malko în nemţeşte, am nevoie de unele informaţii.

Gulé îl privi peste parbriz, fără convingere.

– Trebuie să fim atenţi, zise ea. PKK nu are încredere în nimic. Oamenii lui Talanbani i-au mai tăiat gâtul unui informator săptămâna trecută, un kurd care lucra pentru iranieni. L-au lăsat într-un magazin până s-a scurs tot sângele din el, apoi i-au aruncat trupul în Spree cu greutăţi din plumb. Ce doriţi să ştiţi?

– Căutăm pe cineva, îi explică Malko. Cineva care s-ar putea afla sub protecţia lui Talanbani.

Îl descrise pe Nabil Tafik cât mai detaliat posibil.

– O să văd ce pot face, zise Gulé. Acum duceţi-mă înapoi.

– Când veţi putea afla ceva?

Ea se gândi repede.

– Mâine nu lucrez. Poimâine, în același loc. Dacă nu sunt, așteptați-mă.

Vorbea pe un ton detașat, ca și cum ar fi un conțopist.

Nu departe de ei, o blondă înaltă cu cizme movulii, cu un șort ce-i acoperea coapsele se lăsa posedată de un tip violent al cărui Mercedes se zdruncina din cauza efortului sălbatic. Malko se smulse fără prea multă tragere de inimă din această atmosferă deprimantă.

Ajunsă în dreptul sinagogii, Gulé îi întinse mâna.

– Dați-mi o sută de mărci. Câteodată mă urmăresc vrând să cunoască mai mult numărul bărbaților decât banii încasați.

– Pentru ce ? o întrebă Malko surprins.

– Pentru partid, spuse ea cu indiferență, apoi se pierdu în mulțimea pestriță.

* * *

În ascunzătoarea lor, stând lungită în patul tare ca lemnul, Margot Zimmerman încerca să-și alunge neliniștea fumând un Lucky Strike cumpărat de la unul dintre nenumărații vânzători ambulanți vietnamezi care ofereau țigări la toate colțurile de stradă. Avusese o zi proastă. Mai întâi luase o hotărâre nefericită în dimineața asta: s-o urmărească pe femeia ce o dusese la magazinul de antichități.

Pe urmă, Adolf Weimer îl pierduse pe Elko Krisantem în S-Bahn. Era imposibil să afle la ce stație a coborât... Iar acum, scena cu târfa a tulburat-o.

Nu s-ar fi gândit nici un moment ca unul dintre cei doi bărbați pe care ea îi urmărea să se zbenguie pe Chausseestrasse... Era ceva putred, dar nu-și putea da seama ce anume. Târfa care de-abia coborâse din mașina celor pe care-i urmărea a fost agățată numaidecât de un alt client. Și n-a mai apărut... Margot Zimmerman a dat câteva telefoane pe la prieteni vechi, dar nimeni nu auzise de Helmut Weiss. Toți îl credeau în Moabit... Se întreba dacă mai era *încă* în Berlin. Echipa de la Mossad putea în orice moment s-o dibuiască în timpul urmăririi și gata catastrofa.

Derutată, se hotărî să ceară instrucțiuni. După ce se îmbrăcă, o luă pe jos până ajunse la un telefon public. Avea întotdeauna la ea o mulțime de cartele magnetice.

Margot Zimmerman formă mai întâi un număr și dădu peste un bărbat căruia îi spuse un număr de cod. Interlocutorul îi furniză încă un număr pe care să-l formeze în diferite țări. Suna ocupat, iar ea trebui să aștepte mult timp. În sfârșit, la capătul firului interlocutorul vorbea în arabă, cum era prevăzut. Și acum dădu codul secret, un nume, urmat de o propoziție-cheie. i s-a cerut să sune la al treilea număr, în a treia țară. Era numărul unui hotel. Numărul camerei reprezenta codul, plus numele ei, nu acela de pe pașaportul pe care-l folosea și care nu era valabil decât pentru un termen limitat... Se apropia de sfârșitul călătoriei.

– Vă vom suna noi după ce ne spuneți numărul cabinei.

Margot Zimmerman închise și își mai aprinse o țigară. Se gândea la femeia aflată la mii de kilometri depărtare și care, în mod sigur, împărțea patul cu bărbatul ce-i fusese amant înainte de a-i fi șef. Toate femeile din acest grup o făcuseră la rândul lor. Apetitul lui sexual era nesecat și le fascina cu-adevărat pe cele care abia se înrolau...

Chiar și ea își amintea cu nostalgie de aventura lor. Soneria telefonului o smulse din visare. Decroșă, și pe dată recunoscu vocea care vorbea nemțește cu accent jumătate spaniol, jumătate arab. Illich Sanchez Ramirez, zis și Carlos, avea harul limbilor străine, dar le vorbea pe toate cu un accent aparte... Schimbară câteva banalități, apoi reveniră în miezul subiectului: misiunea ei.

O ascultă fără s-o întrerupă, apoi spuse:

– Trebuie să-l găsești pe ticălos. După aia, trage-i un glonț în gură din partea mea. Mi-ar plăcea s-o fac eu. Este foarte important. *Foarte* important, repetă el.

Margot Zimmerman știa de ce era atât de abătut. Să fie fericită că nu-l prinsese într-una din accesele lui de furie. Dacă Mossadul sau alții ar face presiuni asupra lui Hafez el-Assad, acesta s-ar descotorosi de Carlos și de amicii lui în mod deschis pentru a-și reface „virginitatea" politică... Margot se grăbi să închidă.

Berlinul democrat era la fel de pustiu ca pe vremea Zidului. În Est, obiceiul de a se culca devreme s-a păstrat. Dintr-o dată avu chef să meargă prin oraşul pustiu şi se îndepărtă cu paşi grăbiţi. Arma ascunsă sub fustă, în teaca ei specială, o apăra de eventualele întâlniri neplăcute şi neaşteptate, căci Berlinul nu mai era unul dintre oraşele cele mai sigure din lume. Nu şi pentru Nabil Tafik.

Unde se ascundea ticălosul ăla ? Carlos îi promisese că se informează în modul cel mai discret. Mai avea încă destule cunoştinţe în lumea restrânsă a teroriştilor în care nimeni nu-i ierta pe trădători.

* * *

König Allee cobora lin până la Glienicker Brücke, şerpuind printre colinele din insula Wannsee, împrejmuită de lacul cu acelaşi nume. În 1942, aici s-a ţinut conferinţa secretă de la Wannsee, în cadrul căreia cei mai înalţi demnitari nazişti au decis *soluţia finală*, adică eliminarea totală a evreilor din Europa ocupată.

Malko se opri pe platforma de la intrarea în Glienicker Brücke, în partea vestică, lângă patru cabine telefonice vopsite în galben. Coborî din maşină ca să admire peisajul: cele două statui din piatră aflate chiar la intrarea pe pod, o lucrare hidoasă în metal, vaporaşele de pe lacul Wannsee, un castel cocoţat pe colina din faţă şi o pădurice care cobora o pantă lină până la apă. Timp de patruzeci de ani, lacul a fost împărţit în două de un gard din sârmă ghimpată. Zeci de nemţi din Est s-au înecat dorind să ajungă în partea occidentală sau fuseseră seceraţi de mitralierele ascunse peste tot. Acum, peisajul pare de-a dreptul bucolic.

Ce îndepărtate erau aceste vremuri, ce ireale!... Cu toate astea, luptele subterane continuau în tânărul Berlin reunificat.

Malko merse pe jos pe podul lung de patruzeci de metri. Nu era prea circulat. Pe o tăbliţă, la intrarea pe pod, în partea estică, era inscripţionat: Potsdam. După ce trecu podul, se opri. În stânga, râul cobora în pantă lină, doi îndrăgostiţi giugiulindu-se într-o maşină. În dreapta, se înălţa o casă părăsită, în

fața căreia se întindea un drumeag cu sens unic ce șerpuia de-a lungul râului.

Atunci observă un taxi gol, oprit în față, lângă trotuarul ce mărginea Berliner Allee cu case foarte elegante. Șoferul era la volan și fuma. Malko traversă și începu să se apropie. Bărbatul întoarse capul. Avea fața roșie, o caschetă din piele și trăsături trudite. Semăna cu un subofițer de la Vopos. Scoase țigara din gură și întrebă cu voce aspră:

– *Herr* Linge ?

– *Jawohl*, confirmă Malko.

Șoferul se ridică de la locul lui și deschise portiera din spate cu un aer distant.

– *Bitte schön...*

Malko se instală pe locul din spate al Mercedesului 240 nou-nouț care demară imediat. Era clar că șoferul nu avea chef de vorbă. După două minute, ajunseră în centrul Potsdamului. După ce au înconjurat Platz den Einheret, o luară pe niște străduțe până în Hegel Allee, care se înfunda cu un grilaj. Șoferul opri și îi zise:

– Parcul Sans-Souci, *Herr* Linge. Sunteți așteptat la *Chinesisches Teehaus. Auf wiedersehen.*

După ce coborî, Malko se întoarse imediat. Își dădu seama că are de-a face cu profesioniști, fiindcă plăcuța de înmatriculare era complet acoperită cu noroi... Intrigat, se afundă pe aleea din fața lui. La o sută de metri mai departe, descoperi, la dreapta, minunatul castel Sans-Souci, situat chiar în vârful colinei. Terase cu viță-de-vie se desfășurau în fața castelului. Parcul, cu o suprafață de șase sute de hectare, a fost visul lui Frederic cel Mare și cuprindea treisprezece palate extraordinare, printre care Neue Schloss, pe acoperișul căruia pot fi zărite patru sute nouăzeci și opt de statui, și celebrul Pavilion al Ceaiului, puțin mai încolo. Castelele-muzee se închideau la ora cinci și de aceea nu mai era lume pe alei. Se intersectă cu un grup de japonezi care mergeau ca la paradă, mitraliind rațele de pe canale și bucurându-se de spectacolul inedit.

O jumătate de oră mai târziu, a ajuns la Pavilionul Ceaiului, o construcție în stil baroc, și un kitsch în același timp, ce se

degrada pe sub statuile chinezești, imitație și ele, de curând date cu bronz. Era închis pentru vizitatori... În afara unui cuplu ce lâncezea pe o bancă, nu mai era nimeni. Parcul, cu râulețele, cu aleile și cu copacii lui minunați, se întindea cât vedeai cu ochii, fiind extrem de liniștit, deși se afla chiar în centrul Potsdamului.

Pentru Malko această liniște se transformă cu repeziciune în enervare, apoi în ciudă. Era șase și jumătate. Helmut Weiss i-a tras clapa! Sau poate că ceva l-a împiedicat să vină. Cu toate acestea, prezența șoferului de taxi dovedea că era așteptat.

Resemnat, se așeză pe o bancă, profitând de ultimele raze ale soarelui în asfințit. Va mai aștepta o oră, apoi va pleca...

S-au scurs douăzeci de minute, când un scârțâit de pași pe alee se făcu auzit. Întoarse capul. O pereche se îndrepta spre el. Femeia părea o matroană durdulie, cu o figură ingrată, iar el, în puterea vârstei, se sprijinea de un baston.

Niște vizitatori întârziați...

Ocoliră Pavilionul, apoi se întoarseră la banca unde stătea Malko. Din fericire, acesta îi observă. Erau într-adevăr singurele ființe din acest parc golit de turiști. Se apropiară de el cu pași mărunți. Parcul era numai bun pentru o întâlnire secretă și o ascunzătoare perfectă pentru unul ca Weiss. Totuși se apropiau fără să lase impresia că l-au remarcat pe Malko.

Din spatele ochelarilor, el îi observa. Bărbatul avea tenul foarte închis la culoare și trăsături aproape orientale. Femeia era vulgară, cu o figură aspră, ca un paznic de gulag. Nu aveau aerul unor iubitori de artă, ci mai degrabă al unor aparatciki în mizerie.

Se aflau la mai bine de doi metri distanță de el. Bărbatul se opri. Îi arătă ceva însoțitoarei lui cu vârful bastonului. La zenit, soarele se reflecta în capătul metalic al bastonului. Cu viteza luminii, Malko făcu o asociație de idei. Privirea îi stărui pe figura bărbatului și îi zări ochii, reci, negri și duri ca metalul.

Mai ținea încă bastonul la orizontală. Deodată, proprietarul lui se roti și îl aținti spre Malko precum o armă. Într-o fracțiune de secundă, înțelese că a căzut în cursă.

Capitolul XII

S-au întâmplat mai multe lucruri în acelaşi timp. Apăsând butonul ascuns în măciulia bastonului, bărbatul făcu să ţâşnească, din cealaltă extremitate, un vârf ascuţit din oţel cam de zece centimetri. În acelaşi timp, execută o fandare demnă de un scrimer, ţintind pieptul lui Malko. Femeia s-a îndepărtat cu repeziciune ca să supravegheze împrejurimile.

Dacă soarele nu s-ar fi reflectat în lama din oţel, Malko s-ar fi trezit cu stomacul perforat. Neavând timp să se ridice, se lăsă pe o parte, iar vârful care îi agăţă puţin haina se propti în bancă. Apucă falsul baston cu mâna dreaptă în timp ce necunoscutul se dădu înapoi, pregătindu-se să lovească din nou. Malko fu smuls de pe bancă de forţa uimitoare a bărbatului. Ca să nu-i scape, prinse bastonul cu ambele mâini şi împinse cu toată puterea. Dezechilibrat, agresorul căzu, antrenându-l şi pe Malko o dată cu el.

Au luptat o vreme ca să apuce bastonul. Apoi, Malko, ţinându-l încă cu ambele mâini, reuşi să-l pună transversal în gâtul adversarului, strivindu-i laringele. Sufocându-se, agresorul dădu drumul bastonului. Malko îşi reveni şi se ridică primul. Nebun de furie, congestionat la faţă, bărbatul se năpusti spre el cu mâinile întinse. Din instinct, Malko îl opri cu bastonul ţinut pe orizontală.

Vârful din oţel pătrunse în abdomen, cam la zece centimetri deasupra curelei, iar el se dădu înapoi strâmbându-se de durere. Rana în sine era departe de a fi mortală. Cu toate acestea, bărbatul începu să se clatine pe picioare sub efectul unei dureri violente. Deschise larg gura ca să poată respira, ca şi cum plămânii nu şi-ar mai face datoria.

Făcu câțiva pași, agitând brațele, cu privirea încețoșată și tenul ca ceara; apoi se prăbuși pe iarbă, în spatele băncii și rămase nemișcat.

Înspăimântat, Malko șopti:

– *Gott in Himmel!*

Nu s-a gândit vreodată că va găsi la Berlin o versiune modernă a „umbrelei bulgărești": adică un stilet cu buton ascuns într-un baston și otrăvit cu cianură. Îndată ce pătrundea în organism, se producea imediat îngustarea vaselor sanguine, producând moartea prin stop cardiac... O invenție a serviciilor secrete bulgare.

Privi în jurul lui. Femeia dispăruse. Era imposibil s-o găsești în acest parc imens. Inima îi bătea cu putere, iar ciripitul păsărelelor ajungea până la el ca prin vis. Luă bastonul de jos, îl șterse cu grijă cu batista și îl puse la loc de unde l-a luat. Apoi se îndepărtă ca un automat. Când ajunse la o sută de metri distanță, se întoarse. Lungit pe iarbă, agresorul părea că doarme.

Tulburat, se îndreptă spre ieșirea parcului Sans-Souci. Bărbatul care a încercat să-l omoare era un profesionist ce a acționat probabil din ordinul lui Helmut Weiss. Sigrid Gensler i-a întins o cursă mortală. De ce oare ? Avea numai de câștigat.

De ce a pus la cale Helmut Weiss această mașinație ? Era de ajuns să-l evite pe Malko. El nu-i făcuse nimic... Nu reuși să răspundă la aceste întrebări, decât când ajunse în Berliner Platz. Din precauție, în loc să ia un taxi, se forță să meargă pe jos cei patru kilometri cât ținea Berliner Allee, până în Gleinicker Brücke.

Mașina era tot acolo. Se lăsă pe banchetă ușurat și merse pe König Allee în sens invers.

Ceva îi scăpa. Un element important și periculos, a cărui cheie o deținea Sigrid Gensler.

* * *

Acasă la Sigrid Gensler, nimeni nu răspundea la telefon și nu răzbătea nici o lumină din apartament. După ce a sunat de vreo douăsprezece ori, Malko a coborât în Wadzeckstrasse.

Plimbându-se, străbătu strada când în sus și când în jos. Apoi o luă pe Kebekstrasse, o străduță liniștită care făcea la dreapta. În fața unui vast șantier, găsi Volvo-ul 240 albastru al lui Sigrid Gensler.

Nemțoaica fie că părăsise Berlinul cu alt mijloc de transport, fie că se ascundea în apartamentul ei.

Exista o posibilitate de a afla, dar trebuia să aștepte până a doua zi. Se duse la mașina lui, verifică rapid dacă magazinul de antichități de pe Leipziger Strasse era închis și se îndreptă spre *Kempinski*.

De îndată ce ajunse în apartament, îl sună pe Otto Lehr. Neamțul era de negăsit. Cât despre Fitzroy Mac Coy, el era la o recepție oferită de Primăria Berlinului.

* * *

Sigrid Gensler plecă de acasă pe la șapte și zece dimineața, cu o valijoară în mână. Dormise foarte prost. Cearta puternică pe care o avusese cu Helmut Weiss într-un bistrou din Potsdam o cam tulburase. Întorcându-se în apartament, simți nevoia să bea două pahare de Cointreau, apoi se mai calmă. Era mai bine să plece din Berlin cât mai repede.

Se duse până la mașină și porni motorul care funcționa anevoie. În clipa în care intră în viteza întâi, zări în oglinda retrovizoare două mâini ce apărură din spatele scaunului ei. Șnurul pe care îl ținea îi înconjură gâtul. Nici nu avu timp să strige. Șnurul îi pătrunse adânc în carne, împiedicând-o să respire, strangulându-i traheea. Încercă să-și vâre degetele între șnur și piele, dar intrase deja prea adânc. Ochii i se împăienjeniseră. Se cambră pe scaun, lovind acceleratorul și făcând să scrâșnească motorul. O cuprinse panica, iar puterile o părăsiră... Deodată, se deschise portiera pe din afară și distinse silueta unui bărbat. Strânsoarea din jurul gâtului slăbi puțin și auzi vocea care îi spunea calmă:

– Hai, Sigrid, să mergem la tine!

Lacrimile o împiedicau să vadă. De-abia îl recunoscu pe bărbatul cel blond de la CIA.

Șnurul fu îndepărtat, iar ea putu că coboare din vehicul,

clătinându-se, simţind cum i se înmoaie genunchii. Posesorul şnurului care o aşteptase pitit pe jos, sub o pătură abandonată pe locul din spate coborî şi el. Galant, bărbatul de la CIA îi luă valijoara din mână. Încadrată de cei doi, merse pe Kebekstrasse, apoi pe Wadzeckstrasse, până ajunse la locuinţa ei. Picioarele îi tremurau, iar frica o împiedica să articuleze cel mai mic sunet. Ca un automat, luă ascensorul, iar când ajunse în faţa uşii, introduse cheia în broască şi intră în apartament.

Ajunsă în living, se prăbuşi într-un fotoliu. Avea impresia că şnurul mai era încă strâns în jurul gâtului, pătrunzându-i în carne. Un cerc de foc parcă îi ardea gâtul. Încet, încet, respiraţia reveni la normal. Se demachie cu un Kleenex. Foarte greu putea pune două idei cap la cap. Cu ochii în gol, ridică privirea şi rosti primele cuvinte:

– O să vă dau banii înapoi.

Bărbatul care aproape o sugrumase stătea în picioare, în spatele ei, gata să-şi înceapă din nou treaba. Blondul de la CIA, proţăpit în faţa fotoliului ei, o pironi cu privirile-i de gheaţă.

– Ştiaţi că Helmut Weiss avea intenţia să mă omoare? îi spuse el. M-aţi trimis la moarte. Cine v-a dat ordin s-o faceţi?

Sigrid Gensler scutură capul şi puse mâna pe gâtul rănit. Cu voce spartă, reuşi să articuleze:

– Nu ştiu nimic. Nu pot să-nţeleg.

– De ce v-aţi încuiat aseară în apartament?

– Am fost plecată, minţi ea.

– Unde aveaţi de gând să plecaţi în dimineaţa asta?

– În Ungaria, la Budapesta. Clara m-a rugat s-o reprezint la vânzarea unui porţelan vechi de Herrend.

– Şi nu aţi aşteptat restul de o sută de mii de mărci, remarcă Malko cu ironie. Credeaţi că am murit ?...

Sigrid Gensler nu spuse nimic. Tăcerea se mai prelungi câteva momente. Părea o veşnicie. Zgomotul traficului de afară răzbătea în încăpere.

Malko se uită în jurul lui. Ţinea în mână cheia unei poveşti întregi, însă cu condiţia să o determine pe Sigrid să vorbească. Etica îl împiedica să-l lase pe Elko Krisantem s-o strângă de gât încetul cu încetul. Cu toate că turcul atâta

aştepta, cerând din priviri acordul lui Malko. În timp ce căuta o idee, se uita în jurul lui. Livingul era obişnuit, chiar banal, destul de măricel, cu mobilă oribilă de tip scandinav, lucrată din prefabricate şi asamblată de ea singură. De-a lungul pereţilor goi, spaţiul era ocupat de vreo douăsprezece vitrine pline toate cu porţelanuri, unele mai valoroase decât altele. Aceasta era colecţia lui Sigrid Gensler. Printre ele, Malko recunoscu şi cele zece personaje veneţiene oferite de el... Pe loc, i-a venit o idee. Vitrina alăturată conţinea figurine delicate, în culori şterse, dar şi mai frumoase. Malko o deschise cu grijă şi luă una, examinând-o cu atenţie.

Sigrid Gensler nu-l scăpa din ochi.

– Meissen, 1749, remarcă el. E superbă şi extrem de rară...

Nemţoaica aprobă din cap.

Degetele lui Malko se desfăcură şi bibeloul căzu pe parchet, spărgându-se în bucăţi... Sigrid Gensler urlă ca un animal şi vru să se ridice. Dar nu reuşi să stea în picioare fiindcă Elko Krisantem îi trecu cu violenţă şnurul în jurul gâtului şi strânse cât putu... Sigrid căzu la loc în fotoliu cu un strigăt stins şi cu ochii ieşiţi din orbite, încercând să-şi strecoare unghiile între piele şi şnur.

Malko scoase deja un Arlechin înalt de douăzeci de centimetri din aceeaşi vitrină. Îi examină soclul şi spuse:

– Meissen, 1788. Foarte rar.

Cioburile Arlechinului zăceau acum lângă cele ale primei figurine. Sigrid Gensler se apleacă în faţă cu toată greutatea şi căzu în genunchi, oprită de şnur. Avea ochii plin de lacrimi. Zgâriindu-şi gâtul cu unghiile, reuşi să îngâne:

– *Halt !* E o crimă... *Halt, bitte schön.*

– De ce m-aţi trimis la moarte? o întrebă iar Malko.

Cum ea nu zicea nimic, luă a treia figurină şi dădu violent cu ea de podea. Cioburile au ajuns până la uşa de la intrare. Fiecare bibelou valora mai multe mii de mărci, iar locul lor ar fi fost mai degrabă într-un muzeu. Sigrid scăpă de Krisantem şi veni târându-se la picioarele lui Malko.

– *Halt !* Fac tot ce-mi cereţi.

– Vreau adevărul, spuse Malko. Altminteri, într-o oră, se va alege praful de toată colecţia dumneavoastră...

Era nebun de furie, iar ochii lui aurii căpătaseră irizații verzui, semn că sufletul era negru de supărare. Nu numai că Sigrid îl trimisese într-o cursă, ci fusese nevoit să ucidă un om, el care ura violența și căuta mereu să evite aceste incidente... Nemțoaica se așeză la loc.

– Opriți-vă, rosti ea cu voce sfârșită, vă spun adevărul.

Își șterse ochii și se uita deznădăjduită la cioburile împrăștiate pe jos.

– Vă ascult, spuse el.

– I-am transmis lui Helmut Weiss propunerea dumneavoastră, îi explică ea, prin intermediul unei prietene de-a lui. A acceptat să vă întâlniți.

– Unde este?

– Nu știu, jur. Totul s-a petrecut prin intermediul acestei prietene pe care o cunosc de mult. Când am luat cina la *Zum Letze Instanze*, credeam că totul o să fie bine...

– Și pe urmă?

– Ieri, cineva mi-a adus un mesaj. Helmut Weiss m-a așteptat în apropiere de Potsdam ca să ne întâlnim. Credeam că voia să-mi spună ceva în legătură cu întâlnirea dumneavoastră... Nici vorbă. Mi-a explicat că v-a întins o cursă ca să scape de dumneavoastră...

– De ce? întrebă Malko stupefiat.

– Asta nu mi-a spus. Mi-a zis doar că au încercat să-l lichideze cu puțin timp în urmă și că această întâlnire reprezenta cu siguranță o a doua tentativă. Era convins că *dumneavoastră* îi întindeți o cursă. S-a scuzat că m-a implicat în această „afacere împuțită", după cum a calificat-o el.

Era evident că Sigrid Gensler spunea adevărul. Cel puțin acela pe care i l-a încredințat Helmut Weiss...

– Despre ce „afacere împuțită" vorbea el?

– Nu știu.

– Și de ce aș vrea eu să-l omor?

– Crede că aveți legătură cu cei care au vrut deja să-l lichideze.

Misterul devenea din ce în ce mai de nepătruns. De cine se temea Helmut Weiss ? Doar nu se gândea o clipă că Malko avea vreo legătură cu cei ce au încercat să-l lichideze pe Nabil Tafik...

Ce anume îi scăpa lui Malko? Imediat, îi încolți o idee în minte. S-ar putea oare ca Helmut Weiss să fie *deja* amestecat în afacerea Tafik?

– Nu mi-ați spus totul, observă Malko.

Sigrid Gensler îi răspunse pe dată cu voce autoritară:

– Puteți să-mi spargeți toată colecția, că eu nu mai am nimic de spus. Cu toate că nu voi putea să-mi mai cumpăr niciodată asemenea porțelanuri.

Malko, disperat, mai făcu o tentativă.

– Nu există nici o posibilitate să vorbesc cu Weiss ? Nici măcar la telefon?

Sigrid scutură din cap, ștergându-și ochii.

– Mi-a spus că nu va mai lua legătura cu mine. În nici o împrejurare. Este un om rănit. Și-a servit întotdeauna țara, RDG, și n-a făcut mai mult decât ceilalți agenți secreți din alte părți. Nu este o meserie pentru naivi. L-au tratat ca pe un criminal. Este nedrept.

Tăcerea se așternu din nou. Malko simți că n-o să mai obțină nimic de la Sigrid.

– La revedere, spuse el. Știți de ce mă aflu la Berlin. Dacă aveți ceva nou...

Ea nu răspunse... După ce au plecat, a luat un fărăș și a adunat cu grijă cioburile de porțelan, punându-le pe un platou din argint. Pe urmă începu să plângă, mângâind capul Arlechinului mic și delicat.

* * *

Otto Lehr avea întotdeauna chipul surâzător și de nepătruns. În sfârșit, Malko putu să-l întâlnească la birou, după aventura furtunoasă cu Sigrid Gensler. Responsabilul de la *Verfassungsschutz* îi propuse să se întâlnească imediat.

– Kripo a fost la Potsdam. Au descoperit lucruri *foarte* interesante, îl anunță el. Bărbatul care a încercat să vă omoare este un diplomat bulgar!

– Un diplomat adevărat ?

Neamțul se amuză.

– Bineînțeles că nu... Acum trei luni, toți diplomații bulgari

care, în prezent, au reprezentanța în Leipziger Strasse la numărul 21, au fost înlocuiți. Noua echipă este formată din oameni reperați de multă vreme de serviciile din Vest. Colaboratori din fosta DS – Dazjavna Segurnost – au luat locul reprezentanților perestroikăi. Vechea echipă a vrut să vândă pielea ursului din pădure. Acum un an și jumătate, au încercat să-l otrăvească pe noul lor șef, Iuri Sokolov. Sunt fără leac ! Niște obsedați ai otrăvirii. Ne întrebam ce făceau la Berlin. Acum am aflat... Asasinul dumneavoastră era secretar doi...

– N-am nimic de împărțit cu bulgarii, remarcă Malko. A fost un ordin...

Otto Lehr își frecă mâinile puternice.

– Evident! Și după părerea dumneavoastră, de la cine primesc ordine bulgarii?

– DS a fost timp îndelungat brațul înarmat al KGB-ului, lansă Malko. Au fost implicați în tentativa de asasinat împotriva papei. Dincolo de răfuielile vechi, de ce ar dori ex-sovieticii să mă lichideze la Berlin?

Otto Lehr îl studia pe Malko cu vădită ironie.

– *Mein lieber* Malko, îl cunoașteți pe unul, Valery Zabotin?

– Nu.

– Valery Zabotin este în prezent *Rezident* al SVR, noul serviciu de informații din străinătate, care a înlocuit Primul Directorat al KGB-ului. Se află la a patra ședere în Berlin și vorbește nemțește ca și Goethe. Înainte să intre în SVR, a fost în KGB... Misiunea lui la Berlin, între 1980 și 1984, a constat în stabilirea legăturii dintre KGB și MFS.

– În concluzie, credeți că Valery Zabotin a intervenit ca să fiu lichidat ?

– La cererea amicului nostru, *Oberst-lieutenant* Helmut Weiss, completă Otto Lehr.

– De ce ?

Din nou, neamțul își frecă palmele una de cealaltă.

– Știu că SVR a recuperat unele elemente din MFS ca să-și reactiveze vechile rețele. După ce a fost eliberat de la Moabit, Weiss s-a dus cu siguranță să bată la ușa lui Valery Zabotin, pe care-l cunoaște bine, ca să-i ceară de lucru. Zabotin a acceptat. Atunci când a aflat că dumneavoastră – adică

CIA – îl caută la rândul ei, a vrut să-și pună la adăpost „investiția". Firește, în maniera brutală a rușilor. Nu văd altă explicație.

La rândul lui, Malko vedea alta, dar tăcu. Un adevăr de netăgăduit tocmai îi trecu prin minte: legătura dintre Helmut Weiss și el era chiar Otto Lehr. Deocamdată se abținu să dezvăluie destăinuirile lui Sigrid Gensler despre tentativa de omor împotriva lui Weiss. Ceva nu era prea clar în afacerea asta. Otto Lehr reluă, vizibil mulțumit de sine:

– Această tentativă de omor are cel puțin un avantaj. Bănuim unde se ascunde Helmut Weiss: este sub protecția SVR. Poate chiar în ambasada din Unter den Linden. Evident, dacă-i voi spune asta lui Valery Zabotin, îmi va râde-n nas. Doar dacă nu-l apuc de testicule, cum spun prietenii noștri americani.

– În ce mod ?

Surâsul glacial îi apăru din nou pe buze.

– Bărbatul care a vrut să vă asasineze se numește Viktor Borovo. Nu era singur. Mai mult ca sigur că femeia care-l însoțea face parte din personalul Ambasadei Bulgariei. Puteți s-o recunoașteți ?

– Bineînțeles.

Otto Lehr scoase din buzunar vreo douăsprezece fotografii și le împrăștie pe birou.

– Haideți, îl îmbie el.

Malko se aplecă deasupra lor. În cea de-a treia, o recunoscu pe femeia din parcul Sans-Souci.

– Ea este, zise el.

Otto Lehr întoarse poza și citi cuvintele scrise la mașină de pe spatele ei.

– Theodora Serkov. Membră a DS. În mod oficial, este consul al Bulgariei. Mai rămâne un singur lucru de făcut: să mergem în Leipziger Strasse cu o echipă de-a mea. Noi o interceptăm, iar dumneavoastră o identificați. Pe urmă, îi voi face o vizită lui Valery Zabotin, după ce voi avea mărturia ei.

Vocea lui metalică îi amintea de un ofițer de la Gestapo.

Capitolul XIII

Steagul Bulgariei era înfipt într-un postament micuţ, plantat cu iarbă, care se afla în faţa clădirii din Leipziger Strasse numărul 21. Era o construcţie modernă, vopsită în alb, care se găsea vizavi de Muzeul Poştelor şi care acum era în renovare. Intrarea Ambasadei Bulgariei era supravegheată de două camere video. Adăpostit de Mercedesul 560 cu aer condiţionat al lui Otto Lehr, Malko pândea intrarea. Se făcuse ora cinci, iar angajaţii plecau pe rând. O altă maşină, în care se aflau patru agenţi de la *Verfassungsschutz*, era oprită în colţ, pe Friedrichstrasse.

– Uite-o! exclamă Malko.

O femeie solidă, cu o figură neplăcută tocmai ieşea pe poartă. Încruntată, cu o servietă în mână, însoţitoarea ucigaşului din parcul Sans-Souci aştepta la semafor culoarea verde, apoi trecu şi o luă pe Leipziger Strasse spre Wilhelmstrasse, fără să observe cele două maşini. Otto Lehr se întoarse către Malko.

– O urmărim. Probabil că ne va conduce la Weiss.

Se bucura de pe acum...

* * *

Bulgăroaica cea grasă se târa de-a lungul lui Wilhelmstrasse, fostă Otto-Grotewohl, una dintre rarele artere din Berlin căreia i s-a schimbat numele. Rasă de pe faţa pământului în timpul războiului, acum este mărginită de clădiri nou construite, foarte urâte, cu excepţia unui vast teren viran

pe care s-a aflat cancelaria Fürherului, fapt indicat de un panou.

– Se duce acasă! spuse Otto Lehr. Pe Wilhelmstrasse numărul 3.

Se întoarse şi le făcu un semn discret oamenilor lui. Aceştia grăbiră pasul. O prinseră pe Theodora Serkov sub stâlpul de susţinere al acestei cotineţe dezgustătoare cu douăzeci de etaje, ale cărei scări purtau numere enorme scrise cu vopsea, ca într-un lagăr de concentrare.

Malko asista de departe la această scenă. Poliţiştii au fost practic nevoiţi s-o târască pe bulgăroaică până la BMW-ul negru.

Cele două vehicule o luară spre Dahlem, iar după douăzeci de minute, intrară în curtea unde se afla clădirea *Verfassungsschutz*. Bulgăroaica urla ca un porc înjunghiat, făcând caz de imunitatea diplomatică, lucru ce nu-i mişcă absolut deloc pe poliţiştii germani care precis că îşi făcuseră studiile la Gestapo. Otto Lehr îşi aprinse o ţigară şi aştepta. Când el şi Malko au intrat în birou, bulgăroaica era încătuşată şi imobilizată într-un fotoliu masiv, cu privirile încărcate de ură şi cu fălcile încleştate.

Zărindu-l pe Malko, se făcu verde la faţă, dar nu scoase un cuvânt. Otto Lehr înaintă ţanţoş ca un cocoş.

– *Frau* Serkov, zise, *Herr* Linge v-a recunoscut. Alaltăieri, pe la şase şi jumătate, vă aflaţi în parcul Sans-Souci, în Potsdam, însoţită de compatriotul dumneavoastră care a încercat să-l omoare pe *Herr* Linge.

Theodora Serkov nu păru încurcată şi se mulţumi să spună într-o germană stricată:

– Sunt diplomat bulgar, trebuie să-mi daţi drumul imediat! *Sofort !* zise ea cu o voce tunătoare.

Otto Lehr, care nu se lăsă impresionat, o corectă rostind rar:

– Imunitatea nu are nici o valoare când sunteţi prinsă în flagrant delict, *Frau* Serkov. Vă faceţi vinovată de complicitate la omor. La noi în ţară, este considerată o crimă gravă. În acest caz, dacă acceptaţi să colaboraţi cu noi, măsura luată împotriva dumneavoastră va fi doar expulzarea...

* * *

Închis în biroul lui din Ambasada Rusă, Zabotin studia, amuţit de turbare, depoziţia Theodorei Serkov, ce-i fusese adusă însoţită de cartea de vizită a lui Otto Lehr, care îi cerea o întrevedere. Rusul era pe de o parte sfâşiat de furie, pe de alta, de teamă. Nu le ceruse aprobarea superiorilor săi de la Moscova pentru a-i permite lui Helmut Weiss să intre în legătură cu bulgarii. S-a mulţumit doar să le amintească ceva în treacăt, fără să le spună ce vrea să le ceară într-adevăr.

Atentatul sortit eşecului a fost finanţat de Helmut Weiss cu suma de cincizeci de mii de mărci, sumă ce pentru Borovo era foarte mare. Ar fi omorât o familie întreagă şi pentru mai puţin. Bulgaria şi serviciile ei se aflau în prezent într-un colaps financiar.

Acum Zabotin trebuia să facă faţă unei situaţii de nesuportat. Datorită mărturiilor Theodorei Serkov, nemţii ştiau că fostul *Oberst-lieutenant* Helmut Weiss din MFS se ascunde într-o cazarmă a Armatei Roşii.

Dacă nemţii făceau tărăboi, Moscova se debarasa de Valery, iar el risca să aibă mari încurcături... Îşi aprinse o ţigară şi o fumă până la capăt, apoi luă o hotărâre. Cu frica-n sân, ridică receptorul şi formă numărul liniei directe cu Otto Lehr. Răspunse chiar el. Recunoscând vocea lui Valery Zabotin, se forţă să fie cât mai amabil...

– A avut loc un incident neplăcut; trebuie rezolvat cu cea mai mare discreţie, declară el.

Asta îl mai linişti puţin pe Valery Zabotin.

– Ce vreţi de la mine ? întrebă el.

– S-a făcut abuz de buna dumneavoastră credinţă, spuse Otto Lehr. Cred că, dacă Helmut Weiss se găseşte pe teritoriu german, voi putea clasa dosarul, iar pe doamna Theodora Serkov o vom expulza. Nu va exista nici o plângere, iar Kripo nu va şti nimic. E o problemă ce ţine de *Geheime Staat*[1].

Rusul ştia că Otto Lehr avea puteri depline şi că se ţinea de cuvânt. Totuşi, vru să pună la punct un amănunt:

---

[1] *Raţiuni de stat.*

– De ce țineți atât de mult să puneți mâna pe Helmut Weiss? A fost grațiat și absolvit de orice vină.

– Exact, admise Otto Lehr, dar poate să fie extrem de util într-o altă anchetă cerută de un serviciu prieten. Pe urmă, se va putea duce încotro va vedea cu ochii. Poate chiar la voi, în Rusia, adăugă el cu un râs abia perceptibil.

– Nu avem nevoie de el, afirmă Zabotin. Voi face în așa fel încât să se afle pe teritoriu german, să zicem până diseară. Știți fără doar și poate unde se află cartierul general al forțelor din Vest.

– Firește, îl asigură Otto Lehr. Într-una din zile, trebuie să veniți să luăm masa împreună acolo.

– Cu plăcere, spuse Valery Zabotin, apoi închise.

Lui îi rămânea partea cea mai murdară a afacerii. Formă numărul omologului său din GRU, în tabăra generalului Burlakov, la Wünsdorf.

Ca să-și înfrângă rușinea, își aprinse o țigară Lucky Strike și o fumă pe îndelete.

* * *

Malko primi un telefon la *Kempinski* unde aștepta vești în legătură cu lucrările de tâmplărie de la castelul din Liezen. Începuse să se cam sature de Berlin...

Nabil Tafik dispăruse complet de pe fața pământului, iar Gulé – informatoarea turcilor – nu-i adusese nici o veste. Rămânea doar misteriosul *Oberst-lieutenant* din MFS. Glasul lui Otto Lehr, extrem de blând, îi mai ridică puțin moralul.

– Am vești dintre cele mai bune, *Herr* Linge, îl anunță el. Helmut Weiss va veni în biroul meu la sfârșitul zilei.

Pulsul lui Malko se acceleră într-o fracțiune de secundă.

– Unde se ascunde ?

– În ultima bază militară rusească rămasă pe teritoriul Germaniei. Am vorbit cu reprezentantul SVR din Berlin. A acceptat să ni-l pună la dispoziție. Sper să ne fie de folos. Vreți să veniți la birou pe la ora nouăsprezece ?

– Cu plăcere, acceptă Malko.

Închise, apoi formă numărul lui Fitzroy Mac Coy.

– Ştiţi unde se află ultima bază rusească în Germania? îl întrebă el.

– Desigur, la Wünsdorf, un sătuc aflat la patruzeci de kilometri de Berlin. De ce ?

Malko îi explică pe scurt. De la ultima discuţie cu Sigrid Gensler, antipatia pentru Otto Lehr s-a transformat acum în bănuială. I-ar plăcea să discute mai întâi cu Helmut Weiss şi pe urmă cu şeful de la *Verfassungsschutz*.

* * *

Helmut Weiss ieşi cam buimăcit din biroul colonelului Trekov. Toată viaţa avusese o încredere oarbă în sovietici. În plus, deţinea informaţii descumpănitoare, adunate în dosarul *Separat*. N-a vrut niciodată s-o recunoască, dar asta putea să-i schimbe radical viaţa. Se blestema că s-a lăsat prins în povestea cu Nabil Tafik. Cel puţin, la Moabit nu avea nimic de pierdut.

Acceptase oferta lui Otto Lehr şi din cauza lui Hildegarde Dietrich. De mai mulţi ani erau împreună, ducând o viaţă trainică, plină de dragoste, aproape încântătoare. Era singura rază de soare ivită în viaţa cenuşie a *Oberst-lieutenantului* Weiss. Nu-i mai rămânea mult din viaţă, iar la vârsta lui, cei patru ani de închisoare însemnau foarte mult. Poate că nici ea nu l-ar fi aşteptat... Trekov nu pomenise nici o clipă numele lui Otto Lehr, dar era sigur că şeful de la *Verfassungsschutz* se afla în spatele „expulzării" sale. Şi mereu din aceleaşi motive. Weiss reprezenta un risc enorm pentru el. Acesta îşi dădu seama că nu-i mai rămăsese nici măcar o singură soluţie. Fie că se ducea să spună tot la BKA, care nutrea o profundă desconsideraţie faţă de Lehr, dar asta însemna să ajungă din nou la Moabit şi încă sub o acuzaţie şi mai gravă, fie să încerce să iasă singur din această situaţie.

După ce şi-a strâns tot calabalâcul, într-o valiză, s-a dus să-l caute pe unul dintre locotenenţii GRU pe care-l cunoştea, un ucrainean ce vorbea germana la perfecţie.

– Ai putea să-mi faci un serviciu pentru cinci sute de mărci? Dar fără să afle nimeni nimic.

Dintr-o străfulgerare. celălalt calculă ce ar putea cumpăra cu asemenea sumă. Peste trei luni se va întoarce în Rusia.

– Bineînțeles, spuse el.

– Îți dau un număr de telefon, apoi te duci la gară. Acolo sunt cabine telefonice. Trebuie să iei legătura cu persoana asta și să-i transmiți următorul mesaj...

* * *

Nabil Tafik era cufundat în studierea unei liste a Companiei Air France luate dintr-o agenție de voiaj. Faptul că Air France deservea de acum înainte ruta Osaka de patru ori pe săptămână, cu aterizare pe noul aeroport din Kansai, nu-l interesa absolut deloc. Era mai degrabă bucuros să afle că, pe viitor, putea să zboare de patru ori pe zi de la Orly la Londra cu un aparat Airbus 300, proprietate a companiei franceze. Dar în acest moment nu avea chef să dea ochii cu Serviciul de Imigrări al Marii Britanii, unul dintre cele mai severe din Europa. Acum îl interesa America Latină. Ca să lupte împotriva claustrofobiei de care suferea, admirase vitrinele magazinelor de lux de pe Kurfürstendamm. Cele de modă, de antichități și de decorațiuni interioare. Holul expoziției arhitectului specialist în decorațiuni interioare, Claude Dalle, i-a luat piuitul cu mobilierul din fier forjat căruia îi dădeau strălucire ornamentele cu frunze aurii. Era exact ce i-ar fi plăcut lui pentru vila din Grünewald... Atâta frumusețe i-a redat pofta de viață.

Luase deja o hotărâre: voia să fugă. Dacă lichida contul pe care îl controla, ar fi avut suficienți bani pentru o perioadă de timp. Apoi, va mai vedea. Documentele rămâneau la Berlin, puse la păstrare acasă la Lydia Voigt, ascunse într-un geamantan vechi. Șapte plicuri galbene, voluminoase, lipite cu scotch, conținând documente relevante care aveau să-i dea bătaie de cap lui Hafez el-Assad.

Cu mulți bani, putea obține de la PKK un pașaport fals. S-a gândit să treacă granița franceză, unde practic nu era nici un fel de control, apoi să se ducă la Paris. Acolo putea să aleagă: fie să ia cursa 747 a Companiei Air France direct la Bogota (unde locuia vărul lui), cursă ce făcea această rută în fiecare

miercuri și vineri, fie să se amestece în mulțimea de turiști ce plecau în direcția Fort-de-France sau Pointe-à-Pitre, pentru mai puțin de trei mii de franci dus-întors și cu minimum de control la plecare. Pe urmă să aterizeze la Bogota prin intermediul unei curse locale, mai puțin periculoasă.

Apoi avea tot timpul să ia legătura cu „cumpărătorii", dar dintr-un loc sigur, bine pus la adăpost. Francezii nu au nici un motiv să-i facă încurcături din cauza pașaportului.

Nu putea să scoată toți banii din cont dintr-o dată, și începu cu suma de cinci mii de mărci, încasate de la diferite distribuitoare, ca să nu fie prins, evitând să se folosească de două ori de același aparat. De când se ascundea în Oranienstrasse, nu intrase niciodată în panică, însă teama nu-l părăsise nici o clipă.

Moukhabaratul și echipa lui Carlos nu stăteau cu mâinile-n sân. Un gând supărător îi tot bântuia prin cap. La Damasc, erau bine cunoscute legăturile lui cu partizanii kurzi din PKK. Carlos sau ceilalți se vor resemna până la urmă. Dar care va fi reacția șefului PKK ? În ochii lui Djamal Talanbani, a ajuta un agent „recunoscut" trecea în mod firesc pe planul al doilea față de prietenia unei țări cum este Siria...

* * *

La volanul Fordului Escort, Margot Zimmerman, rula de-a lungul lui S-Bahn. Mergea cu viteză mai mică decât metroul, din cauza lucrărilor efectuate pe șosea și a stopurilor foarte dese. Terorista vedea negru în fața ochilor. Se dusese în capătul celălalt al Berlinului de Est, sperând s-o găsească pe vechea ei prietenă. Dar aceasta se mutase și nimeni nu știa unde locuiește acum.

În plus, ascunzătoarea celor doi agenți de la Mossad nu era mare lucru. Îl pierduse pe blond la intrarea în Potsdam, de frică să nu fie descoperită, iar Adolf Weimar nu avu nici el mai mult noroc. Era un personaj obscur ce asculta orbește de Margot Zimmerman, fără să ia singur nici o decizie.

Avea o singură consolare: datorită prezenței lor la Berlin, lăsau să se creadă că Nabil Tafik mai era încă în oraș. La fel și

numeroasele lor deplasări prin marea metropolă. Deci erau nevoiți să se mulțumească cu mai puține deplasări din lipsă de mijloace. Totul era să-l găsească pe Nabil Tafik. Își închipuia cu voluptate momentul în care îi va înfunda în gură țeava pistolului, și-i va vedea frica din priviri, înainte de a apăsa pe trăgaci.

Pentru moment însă, rămânea doar un vis...

Circulația deveni mai degajată și putu să accelereze. După ce parcurse un kilometru, ajunse în Kottbusser-Tor. Când zări peste tot atâta turcime, imediat îi veni o idee. Era singurul cartier din Berlin unde exista un ghetou, adică o adunătură de străini. Turci, bineînțeles, dar un oriental precum Nabil Tafik trecea neobservat în aceste locuri.

Când se făcu verde din nou, demară în timp ce prin minte i se învârteau tot felul de idei.

* * *

De la gara din Wünsdorf, un sătuc saxon pierdut în pădure, până la cartierul general al forțelor din Vest ale Armatei Roșii, aflat cub comanda generalului Burlakov, era un drumeag foarte prost pavat. Un stat major și o infanterie care, după patruzeci și cinci de ani de ocupație, își iau calabalâcul în patru luni și pleacă. Populația, care a făcut afaceri bune cu soldații și cu familiile acestora, ocupanți ai unei imense tabere afundate în pădure, le va regreta plecarea.

Malko urca încetișor pe drumeag, trecând prin fața a zeci de tarabe etalate direct pe sol. Familiile rușilor examinau tot talmeș-balmeșul de obiecte care uneori erau tentante. O rusoaică foarte frumoasă, cu doi copii, se uita mai cu atenție. Puterea mărcii față de rublă trebuie să fi contribuit foarte mult la întemeierea căsniciilor din dragoste ruso-germane...

Ajunse în fața intrării în tabără: o barieră ca vai de ea, o gheretă și un ofițer cu cască cu banderolă roșie. La stânga, parcarea era ocupată cu mașini cumpărate de ocazie. Părea un furnicar. Rușii cumpărau niște epave de mașini nemțești care, în țara lor, valorau aur... Înainte de barieră era o cabină

telefonică şubredă care permitea să se ia legătura cu interiorul taberei.

Malko parcă alături de maşinile de vânzare şi coborî ca să exploreze împrejurimile. La dreapta, era o baracă dărăpănată în care se vindeau covoare şi aparatură electronică. Mai mulţi ruşi se înghesuiau să asculte o melodie căzăcească. Era sinistru. Plecă de acolo şi se urcă din nou în maşina parcată în faţa cazărmii. Câteva Jeep-uri şi camioane militare intrau şi ieşeau neîncetat pe poarta taberei. După două ore, începuse să-i cunoască pe „obişnuiţii" locului. Rusoaicele se întorceau în tabără încărcate ca nişte măgari, târându-şi după ele liota de copii. Bărbaţii hoinăreau de colo-colo cu un aer trist şi cu haine ponosite.

Deodată, pe la cinici fără cinci, bariera se ridică lăsând să treacă o Volga albă. Malko îl zări pe şofer, un militar, iar în spate, stătea un civil cu barbă neagră şi cu figura crispată.

Era *Oberst-lieutenant* Helmut Weiss.

Malko demară imediat, observând numărul maşinii: 0016 TU. Aparţinea Statului Major. În momentul în care se apropiau de gară, situată pe partea cealaltă a căii ferate, bariera începu să coboare. Volga apucă să treacă la ţanc, însă Malko a fost nevoit să oprească. O locomotivă veche ce trăgea după ea trei vagoane, tocmai oprea în gara cea mică. Imediat, un puhoi de oameni, bărbaţi şi femei, încărcaţi cu tot felul de pachete coborâră din tren. Soldaţi ruşi în civil, morocănoşi şi istoviţi, veneau din Berlin, de la cumpărături. O adevărată imagine a exodului.

Malko nu pregetă nici o clipă. Coborî din maşină şi traversă calea ferată. Pe partea cealaltă, Volga oprise în faţa gării. Portiera din spate se deschise, iar bărbatul înalt ieşi ţinând o valijoară în mână. Volga plecă imediat.

Malko înaintă repede şi îl strigă pe bărbatul cu barbă:

– *Herr* Weiss, *bitte* !

Capitolul XIV

Fostul ofițer de la MFS se întoarse brusc atunci când auzi vocea lui Malko. Acesta își dădu seama că nu se îndrepta spre gară, ci către parcarea unde erau mai multe mașini. Helmut Weiss rămase nemișcat câteva secunde, apoi, fără un cuvânt, plecă vijelios spre un Taunus portocaliu cu o blondă la volan.

În momentul în care se urcă, mai mulți bărbați se iviră din gara mică și se puseră pe urmele lui. Nici nu avu timp să se urce bine și să arunce valiza pe bancheta din spate, că mașina demară în trombă, aproape strivindu-l pe un urmăritor care se agățase de portieră, fiind târât câțiva metri. Malko era furios. Nu-i scăpa numai Helmut Weiss, ci îi alunecau printre degete și cei de la *Verfassungsschutz* care veniseră după el! Aceștia se grăbeau spre un BMW negru ce staționa în fața gării. Se năpustiră înăuntru și porniră în urmărirea Taunusului care dispăruse deja.

Malko alergă ca un bezmetic la mașina oprită dincolo de calea ferată. În clipa în care se urcă la volan, bariera se lăsă din nou fiindcă intra în gară un alt tren ce venea de la Berlin. Era trenul cu care ar fi trebuit să plece Helmut Weiss. Fu nevoit să aștepte mai mult de cinci minute, apoi plecă. Era negru de furie.

Rulă pe șoseaua ce ducea la Berlin, până la *autobahn* pentru Dresda, dar fără succes. Pe această rută avu parte de mai multe bifurcații, iar cele două vehicule puteau s-o ia pe orice drum. Nu-i mai rămăsese decât să se dea bătut în fața lui Otto Lehr.

Spera totuși ca oamenii lui să pună mâna pe Helmut Weiss.

* * *

Duritatea trăsăturilor șefului de la *Verfassungsschutz* era și mai accentuată ca de obicei. Părea de-a dreptul lugubru.

– Am vești proaste, spuse el direct.

– Weiss a reușit să scape de oamenii dumneavoastră?

– Nu, dar a refuzat să oprească. I-a amenințat pe oamenii mei cu o grenadă iar aceștia au fost obligați să-l împuște. Acum ducem trupul la morgă...

În mod bizar, Malko nu fu surprins peste măsură.

Neîncrederea lui Otto Lehr, pe care o simțise chiar de la început, devenea tot mai profundă.

– Cum s-a întâmplat? întrebă el fără să spună că a asistat la începutul scenei.

Prezența lui trecuse neobservată de oamenii de la *Verfassungsschutz*.

– Angajații mei l-au așteptat la gara din Wünsdorf, îi explică Otto Lehr. Weiss i-a dat întâlnire unei prietene cu care de altfel a și reușit să plece. Oamenii mei i-au interceptat puțin mai departe. În clipa în care Weiss a coborât din mașină, le-a arătat o grenadă. Un angajat de-al meu a tras și l-a ucis pe loc. Am răscolit prin toate hârtiile lui, dar nu am găsit nimic interesant. Îmi pare rău.

Explicațiile lui Otto Lehr nu-i risipiră neîncrederea lui Malko. Totuși, a fost martor la încercarea de a discuta cu Helmut Weiss, iar acest fapt corespundea relatării lui Otto Lehr.

– Vom continua să căutăm. Dacă Nabil Tafik mai este în Berlin, îl vom găsi. De fapt el este important, *nicht war*?

Malko trebui să recunoască acest lucru. Însă moartea neașteptată a lui Helmut Weiss îi lăsa un gust amar. Acum singura speranță nu mai era decât Gulé pentru a reuși să pună mâna pe sirian.

Refuză invitația la cină a neamțului și se întoarse la *Kempinski*, străbătând traficul foarte aglomerat. Trebuia s-o vadă pe Gulé chiar în seara aceasta.

După o oră, obosit, îi predă cheile mașinii portarului de la *Kempinski*.

Traversând holul ca să ia liftul, fu întâmpinat de o femeie

înaltă cu trăsături slave, cu o figură tristă, o gură imensă și pomeți ce păreau tăiați în piatră. Zveltă, îmbrăcată într-o salopetă din mătase neagră, mulată pe sânii ca niște obuze, cu ochi de un albastru intens, cu o curea care-i încingea talia, femeia îl opri:

– *Herr* Linge ?

Surprins, Malko o privi fix.

– *Ja*.

– Trebuie să vă vorbesc. Mă numesc Hildegarde Dietrich.

Numele nu-i spunea absolut nimic. Ea adăugă:

– Sunt prietena lui Helmut Weiss.

Imediat Malko își dădu seama că era blonda din Taunus. Părea tulburată și îi tremurau mâinile. Nu-și păstra calmul decât cu prețul unui efort supraomenesc.

– Vă recunosc, spuse Malko, v-am văzut la gara din Wünsdorf.

În lift, ea rămase tăcută. Malko se dădu la o parte ca s-o lase să intre în apartament. Când închise ușa, ea se întoarse spre el. Lacrimi mari se rostogoleau pe chipul ei frumos, bărbia îi tremura, însă ochii albaștri erau plini de ură.

– *Schwein*! șuieră ea. Asasinule!

Malko nu avu timp să evite palma care răsună pe obrazul lui. Încă năucit, o văzu pe musafiră dându-se înapoi spre ușă, introducând mâna în buzunar și scoțând un obiect rotund și negru pe care i-l arătă: era o grenadă defensivă M26 aparținând armatei americane! Ucidea pe o rază de cincisprezece metri.

– *Helmut ist tot*![1] Dar veți muri și dumneavoastră.

Cu mâna stângă, trase cuiul și ținu strâns clapeta de corpul grenadei. Era de-ajuns să deschidă pumnul pentru ca focosul să explodeze în numai două, trei secunde.

Fără să-l slăbească pe Malko din ochi, se dădu înapoi spre ușă și o deschise cu mâna liberă. Scopul ei era lesne de înțeles: să arunce grenada și să fugă pe culoar. Atunci dezastrul s-ar fi abătut asupra apartamentului lui Malko.

Nici măcar nu putea să-și folosească arma. Ar fi avut de

---

[1] *Helmut a murit.*

zece ori timp să arunce grenada. Încercă să nu cedeze panicii și-i înfruntă privirea plină de ură.

– Nu sunt implicat în moartea lui Helmut Weiss, spuse el. Dimpotrivă, eu voiam să-i plătesc pentru a mă ajuta să găsesc pe cineva. Eram la Wünsdorf ca să-l întâlnesc înaintea celor de la *Verfassungsschutz*.

– Mințiți ! Voiați doar să verificați dacă l-au ucis...

– De ce-ar fi vrut *Verfassungsschutz* să-l lichideze? pledă Malko.

Remarca lui o descumpăni destul de mult pe nemțoaică.

– Poate nu știți de cine ascultau acești oameni?

Mai făcu un pas în spate, încercând să iasă pe ușa întredeschisă. În spatele ei, Malko observă holul. Deodată, zări silueta lui Elko Krisantem. Turcul auzise glasurile lor din camera vecină. Hildegarde Dietrich n-avea cum să-l vadă. Malko încercă să nu se uite la el ca să nu-i atragă atenția. Doar dacă nu voia cumva să folosească șnurul... Primul reflex al lui Hildegarde Dietrich era să arunce grenada...

– *Auf wiedersehen*! spuse ea cu voce spartă.

Ridică brațul și-l duse puțin spre spate ca să poată arunca grenada cu putere. În câteva secunde, Malko s-ar fi aflat în rai.

Mâna viguroasă a lui Elko Krisantem se închise peste cea a nemțoaicei, ținând strâns grenada.

* * *

Hildegarde se întoarse cu un țipăt de sălbăticiune, încercând să scape de turc. Îi trase un picior mai jos de abdomen care îl făcu pe acesta să se schimbe la față, dar nu-i dădu drumul. Malko sări în ajutor punând mâna pe cea a lui Krisantem. Grenada era acum prizoniera celor trei. Malko reuși să atingă cu degetele clapeta grenadei, lipind-o de corpul acesteia. Elko Krisantem se dăduse mai în spate, iar Hildegarde Dietrich, după ce dădu drumul grenadei, căzu la pământ.

Înainte să se ridice, Krisantem își înfășură șnurul în jurul gâtului ei și strânse cu putere...

Malko închise ușa cu piciorul. Nu era nevoie ca vecinii să

profite de această scenă de familie... Se întoarse. Hildegarde Dietrich era verde la față.

– Oprește, Elko! strigă el.

Cu părere de rău, turcul slăbi șnurul pentru a lăsa aerul să pătrundă în plămânii victimei. Malko luă cuiul de pe mochetă și îl puse la locul lui, apoi așeză grenada într-un sertar.

– Las-o acum, îi porunci el lui Krisantem.

Îmbufnat, Elko îndepărtă șnurul din jurul gâtului. Femei ca ea meritau să fie strangulate de-a binelea. Niciodată n-a înțeles generozitatea stăpânului său.

Hildegarde Dietrich își puse amândouă mâinile în jurul gâtului și se ridică anevoie, încercând să-și redobândească suflul, cu o și mai aprigă ură în priviri. Un violent acces de tuse o încovoie. Malko îi aduse imediat un pahar cu apă.

În loc să bea, îl aruncă în el și spuse cu voce sugrumată:

– Nu pierdeți nimic dacă mai așteptați... Am și alte grenade. Voi reveni, dar de data asta nu voi rata.

Imediat, trăsăturile se destinseră și izbucni în plâns. Cu un semn discret, Malko îi ordonă lui Elko Krisantem să se retragă apoi se apropie de Hildegarde Dietrich.

Aceasta găsi forța să se năpustească asupra lui, încercând pur și simplu să-i scoată ochii... Furios, Malko îi prinse mâinile și i le răsuci. Politețea avea și ea limitele ei.

– Gata, zise el. Ce vreți de la mine ? Până azi-dimineață, nu l-am întâlnit niciodată pe Helmut Weiss. Chiar dacă nu-mi place, n-aveam nici un interes să-l omor.

Hildegarde Dietrich rămase tăcută mai mult timp. Scoase din alt buzunar al salopetei un pachet de Lucky Strike, aprinse o țigară și dădu fumul afară, calmându-se încet, încet.

– Dați-mi ceva de băut, îi ceru ea.

Malko luă din băruleț două sticluțe de Cointreau, cuburi de gheață și apă tonică, umplu un pahar și i-l întinse nemțoaicei. De data aceasta nu i-l mai aruncă în obraz. Ridică în sfârșit spre Malko o privire încețoșată de lacrimi.

– Ori sunteți foarte naiv, ori un ticălos adevărat, zise ea cu glas obosit.

– Nici una, nici alta, răspunse Malko. Ce vă face să credeți că l-au omorât pe Helmut Weiss?

Ea sări ca arsă.

– „L-au"? Nici un „l-au". Porcul ăla de Otto Lehr! El a pus la cale tot planul ! Pentru că-i era teamă că într-o bună zi, Helmut va vorbi. Trebuia lichidat.

Malko simţi un fior neplăcut pe şira spinării. Ce maşinaţie sordidă îi dezvăluia femeia asta?

– Ce plan? o întrebă el.

Ea îi aruncă o privire tristă.

– Pentru Nabil Tafik, nu sunteţi la curent ? Nu Otto Lehr vi l-a adus pe tavă? Nu v-aţi întrebat cum?

– În interesul financiar al lui Tafik, zise Malko. Trebuia să primească zece milioane de dolari...

– Poveşti cu zâne, ripostă Hildegarde Dietrich. Otto Lehr a pus la cale o mică şi murdară maşinaţie cu ajutorul lui Helmut. Iar el a plătit cu vârf şi-ndesat...

– Cât mister... zise Malko tranşant. Otto Lehr a luat legătura cu Nabil Tafik pentru mine prin intermediul prietenului dumneavoastră Helmut Weiss care l-a convins să „basculeze" în schimbul unei mari sume de bani. Se mai întâmplă lucruri din astea. Lehr s-a priceput întotdeauna în returnarea banilor.

Hildegarde Dietrich strivi cu furie ţigara în scrumieră.

– Nu s-a întâmplat chiar aşa... Acum două luni şi mai bine, Helmut era încă la Moabit, iar Lehr a luat legătura cu el.

– Ştiu.

– Dar nu ştiţi ce-a urmat...

Mut de dezgust, Malko asculta relatarea amănunţită a femeii despre dublul omor, al polonezei şi al „Degetului Domnului", apoi despre şantajarea lui Nabil Tafik...

– Imediat ce a obţinut caseta, cu care putea să-l şantajeze pe sirian, Otto Lehr a încercat să-l lichideze pe Helmut cu trei grenade ca aceasta pe care am avut-o eu. Dacă Helmut nu s-ar fi temut, era mort mai demult, o dată cu eliberarea lui de la Moabit.

– Există în *Verfassungsschutz* funcţionari care să se preteze la asemenea fapte ? o întrebă Malko cu scepticism.

– Nu. Doar transfugii din MFS recuperaţi de Lehr, adică „contractualii" care ar face orice ca să câştige nişte bani. Puteţi

fi sigur că, dacă în joc sunt bani, cu siguranță și-i însușește Otto Lehr.

Astfel, șeful de la *Verfassungsschutz* a fost deopotrivă și pentru CIA, și pentru propriul buzunar. Zece milioane de dolari intrați la el în buzunar... Ceva îl șoca pe Malko.

– Otto Lehr nu putea să prevadă intervenția teroriștilor care au vrut să-l omoare pe Nabil Tafik la *Kempinski*, obiectă el. Fără ei, acum era deja „recuperat" sirianul și aș fi aflat totul...

– Ba nu, îl contrazise Hildegarde Dietrich. *Totuși* Tafik a ucis-o pe biata poloneză. Și nu ține neapărat să se învinovățească singur. După părerea lui Helmut, Otto Lehr i-a pus condiția să schimbe tabăra după ce va cădea în dizgrația lui Hafez el-Assad. Nu știa ce rol a avut Helmut. Nu știa nici faptul că tot Helmut i-a prevenit pe vechii lui prieteni că Tafik se pregătește să trădeze, și asta după ce au încercat să-l lichideze în propriul apartament.

– Știți unde sunt?

– Nu, și nici nu-mi pasă.

– Și Tafik?

– De el îmi pasă și mai puțin!

Malko era consternat de această mașinație diabolică. Această afacere începută printr-o cină mondenă semăna morții precum Tom Degețel prietricele albe. Misiunea lui era însă de a-l recupera pe Nabil Tafik și trebuia să facă tot posibilul să-l găsească.

– De ce-ați vrut să mă omorâți pe mine și nu pe Otto Lehr ? se miră Malko.

– Credeam că sunteți la curent cu toate acestea, că i-ați întins o cursă lui Helmut cu întâlnirea de la *Teehaus*, în parcul Sans-Souci. Și pe urmă, Lehr era prea bine păzit. Nu vreau să sfârșesc în închisoare.

– Ce s-a petrecut azi-dimineață la Wünsdorf ?

– Am fost urmăriți. Când Helmut și-a dat seama că nu putea să scape de ei, mi-a spus să opresc la marginea pădurii. A luat o grenadă și a țâșnit din mașină. M-a obligat să plec imediat. Îi era teamă că mă vor ucide și pe mine.

– Pe urmă?

– L-am ascultat. Helmut n-a avut timp să se adăpostească.

Doi bărbați au coborât din BMW și au tras în el, în timp ce fugea. L-au nimerit în spate. N-am putut să văd și restul pentru că tocmai făceam virajul.

Apoi tăcu, ochii fiindu-i scăldați în lacrimi. Malko era sfâșiat de sentimente contradictorii. Helmut Weiss nu era un sfânt, însă Hildegarde Dietrich nu răspundea de faptele lui mârșave.

– Credeți într-adevăr că v-ar fi ucis și pe dumneavoastră? o întrebă el.

– Firește! Nu-l cunoașteți pe Otto Lehr. E rece ca un șarpe. Nu m-ar fi lăsat în viață. Se folosește de transfugii din MFS care fac pentru el orice pentru un pumn de mărci vest-germane. Eu sunt o amenințare pentru el fiindcă știu de afacerea Tafik. Dacă mă duc la BND și spun tot, s-a terminat cu cariera lui și poate că l-ar și condamna. Iar într-o bună zi, când voi trece pe sub S-Bahn, voi avea un accident de mașină.

Malko rămase pe gânduri. Antipatia lui față de Otto Lehr se transformase deja în dezgust. Își amintea de Charmeela Bambayi, tânăra militantă din ANC, ucisă la Johannesburg pentru că l-a ajutat. Cazul lui Hildegarde era altul, dar avea unele aspecte asemănătoare. Și-apoi, etica profesională îi interzicea să rămână nepăsător.

– Voi face în așa fel încât să nu pățiți nimic, spuse el deodată.

Hildegarde Dietrich făcu un gest de lehamite.

– Nu puteți face nimic. Peste câteva zile plecați din Berlin.

– Sigur că voi putea, o contrazise Malko.

Nu avu timp să-și dezvolte teoria deoarece sună telefonul. Răspunse. Era Otto Lehr.

– Tot nu vreți să luăm masa împreună ? îl întrebă șeful de la *Verfassungsschutz*.

– Ba da, m-am răzgândit, îi spuse Malko. Ce-ați zice de un grătar la *Kempinski*? La ora nouă.

După ce închise, Hildegarde Dietrich îl fulgeră cu ochii ei albaștri.

– Veți cina cu acel *Schweinhund* [1]? explodă ea.

– Vă cunoaște ?

---

[1] *Porc de câine.*

– Nu, nu cred.
Malko surâse glacial.
– Vom lua masa împreună cu *Herr* Lehr.

* * *

Otto Lehr stătea deja la masă când Malko intră în restaurantul de la *Kempinski*, însoţit de Hildegarde Dietrich care aranjată arăta extrem de bine.

Neamţul se ridică cu voiciune şi se înclină adânc în faţa femeii. În aparenţă, nu ştia cine este.

– V-o prezint pe *Frau* Hildegarde Dietrich, spuse Malko. Credeam că o cunoaşteţi.

Ochii cenuşii ai lui Otto Lehr deveniră şi mai reci. Ca nişte pupile de viperă, rotunde, împietrite, inexpresive. Reuşi să zâmbească.

– Nu, nu cred.

– N-aţi văzut-o niciodată în compania lui Helmut Weiss? Au fost totuşi împreună azi-dimineaţă când oamenii dumneavoastră l-au omorât.

Pentru prima oară de când îl cunoştea Malko, Otto Lehr păru emoţionat. Trăsăturile i se crispară şi se vedea clar că se forţa să-şi păstreze calmul.

– Helmut Weiss i-a ameninţat pe oamenii mei, îl corectă el. Erau în legitimă apărare. Cât despre femeie, n-am nimic împotriva ei. Cum aţi dat de ea ?

– Nu este şi versiunea ei, i-o reteză sec Malko. Mai degrabă o cred pe ea, după cele povestite în legătură cu şantajul folosit de voi pentru a-l „răsturna" pe Tafik şi cele două crime comise cu această ocazie.

Otto Lehr nu se tulbură deloc.

– Helmut Weiss a conceput toată această operaţiune. Şi eu am crezut că l-a convins pe Tafik să trădeze pentru bani.

Malko nu se lăsă impresionat.

– *Herr* Lehr, practic de prea mult timp această meserie ca să-mi dau seama că nu este întotdeauna o treabă de mare senior. Helmut Weiss a fost un asasin. Şi *dumneavoastră* la fel.

Prost dispus, şeful de sală, de fapt o tânără blondă

încântătoare, îmbrăcată în frac, aştepta să ia comanda. Malko se întoarse spre Hildegarde.

– Ce doriţi?

Ea comandă o ciorbă de homar şi o friptură de vită la grătar. Otto Lehr, ţeapăn de furie, se mulţumi doar cu puţin vânat. Malko ceru o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne rosé din 1986. După ce plecă blonda, reluă:

– Dacă femeia minte, de ce l-au omorât oamenii dumneavoastră pe Helmut Weiss azi-dimineaţă în timp ce fugea ? De ce nu l-au ucis atunci când v-a dat caseta cu Nabil Tafik, care tocmai o omora – fără să vrea – pe tânăra poloneză?

Ochii de batracian ai neamţului mătăhălos străluceau de turbare. Dacă privirea lui ar fi putut ucide, atunci Hildegarde s-ar fi prăbuşit în ţărână... Se mulţumi doar să spună:

– Minciuni.

Malko aşteptă să-şi înmoaie buzele în cupa de şampanie, apoi reluă cu blândeţe:

– *Herr* Lehr, mă cunoaşteţi foarte bine. Trăiesc într-un colţişor nu prea departe de Berlin. Am oroare să curm viaţa aproapelui meu, excepţie făcând împrejurările deosebite. Deci, dacă speraţi să profitaţi în continuare de lumea asta măruntă, e de preferat ca *Frau* Dietrich să moară de cancer sau de pneumonie. Dacă va dispărea în lunile ce urmează, călcată de un taxi, sau alunecând sub un vagon în S-Bahn, ori în urma altui „accident" de acest fel, vă voi face responsabil de crimă şi vă voi executa!

– Mă ameninţaţi? se revoltă Otto Lehr.

– Nu, spuse cu seninătate Malko, este doar un avertisment. Şi nu o fac de două ori.

Dintr-o dată, Otto Lehr îşi schimbă atitudinea.

– Sunteţi un *dumkopf*[1], scrâşni el. Helmut Weiss este vinovat de moartea a zeci de oameni. Când era la MFS asculta orbeşte ordinele...

– Se poate, conchise Malko, însă grija mea se opreşte la *Frau* Dietrich. În plus, adăugă el cu drăgălăşenie, acum suntem doi care ştim. Deci este inutil să-i închideţi gura.

---

[1] *Imbecil.*

La masa lor se lăsă o liniște mormântală, întreruptă doar de acordurile pianului. Lui Otto Lehr îi pieri pofta de mâncare. Puse șervetul pe masă și spuse furios:

– Pe mine vă rog să mă scuzați.

Se îndepărtă țeapăn ca un par, fără să se fi atins de mâncare. Hildegarde Dietrich îl urmărea cu privirea până dispăru pe ușă.

– N-aș fi crezut niciodată că veți face asta, spuse ea.

Avea lacrimi în ochi. Terminară de mâncat și băură toată sticla de Comtes de Champagne rosé cu parfum îmbătător.

– N-am băut în viața mea ceva mai bun, suspină ea.

Malko se simțea bine. Își făcuse un dușman, dar pentru o cauză dreaptă: respectul pentru o anume etică. Se duseră la bar. Hildegarde Dietrich nu părea hotărâtă să-l părăsească pe Malko. Comandă un Cointreau Caïpirinha și-l savură tacticoasă fumând un Lucky Strike până la capăt, de data asta. De mai multe ori, privirile îi întârziară insistent asupra lui Malko. În sinea lui, își zicea că mai este încă o femeie dezirabilă, dar nu voia să lase impresia că cere plată pentru gestul lui cavaleresc. Dădu semnalul de plecare.

– Mai am ceva de făcut, spuse el. Trebuie neapărat să-l găsesc pe Nabil Tafik. Nu vreți să mă ajutați ?

– Oh, nu, zise Hildegarde Dietrich. Helmut nu avea nici cea mai vagă idee unde ar fi putut să fugă. Poate că nici nu mai este în Berlin.

Se despărțiră în hol, fără să-și strângă mâna, știind că nu se vor revedea niciodată.

Capitolul XV

– Gulé ? N-o cunosc. Dar şi eu sunt frumoasă...

Malko demară. De vreo oră se învârtea pe Chausseestrasse, sperând s-o întâlnească pe informatoarea turcilor. O fată i-a spus că a zărit-o puţin mai devreme... În mod normal ar trebui să fie acolo...

Se întoarse pentru a doua oară pe străduţa întunecată, cu ziduri coşcovite, vechi de o jumătate de secol, şi trecu prin faţa câtorva galerii de pictură „alternativă", apoi parcurse drumul înapoi. Krisantem le întreba în turceşte pe alte târfe, dar nici ele nu ştiau nimic... În fine, când s-a hotărât să renunţe, un BMW se opri peste drum şi din el coborî Gulé, încălţată cu nişte cizme portocalii şi ciorapi argintii. Malko fu nevoit să se ducă mai departe ca să poată întoarce, din cauza aglomeraţiei.

După ce reuşi în sfârşit să întoarcă, zări o maşină veche ce opri în dreptul lui Gulé. După o scurtă discuţie, fata se urcă în spate.

– *Himmel*! înjură Malko.

– O urmărim? îi sugeră Elko Krisantem.

– Este inutil, spuse Malko, se va întoarce.

În principiu, nu avea să dureze foarte mult... Îşi văzură de drum. Cu cât se-ntuneca mai tare, cu-atât târfele deveneau mai rare... Pe la două spre ziuă, prin aceste locuri nu mai rămâneau decât poliţiştii care păzeau sinagoga. Malko trebui să se resemneze: Gulé îşi terminase treaba în noaptea asta. Înciudat, se întoarse la *Kempinski*. A mai pierdut o zi...

* * *

Întinsă pe o masă veche de operații, transformată acum special pentru tripou, Gulé avea încheieturile mâinilor și gleznele legate de picioarele masive ale mesei și încerca să-și învingă teroarea care o paralizase. Totul s-a năruit când oamenii serviciului de securitate al PKK au forțat-o să se urce în mașina lor, pe Chausseestrasse... Mai întâi a crezut că voiau numai să profite gratuit de farmecele ei. Se mai întâmpla uneori. Dar, în loc s-o ducă într-un loc izolat, au condus-o la Kreutzberg fără să-i dea nici o explicație.

Tripoul era închis pentru public. Zări în penumbră o siluetă masivă instalată într-un scaun rotitor.

Era Djamal Talanbani în persoană. Fuma. Cu indiferență, s-a ridicat și s-a îndreptat spre Gulé care a rămas fără grai. Cu voce mieroasă, îi spuse:

– În seara asta, cineva mi-a spus că ne trădezi. Sunt dezamăgit. Am făcut atâtea pentru tine.

De-abia îi putea zări ochii negri, dar îi cunoștea faima de om neîndurător. Avea mâinile mânjite cu sângele a sute de persoane. Nu cunoștea mila. Reuși să bălmăjească ceva ca să se apere, însă Talanbani a oprit-o cu un gest făcut cu țigara.

– Nu-ți mai pierde timpul. Soarta îți va fi mai blândă.

Cu aceleași gesturi calme, înfipse vârful țigării aprinse în gâtul lui Gulé și îndesă până se stinse de tot, fără să bage în seamă țipetele fetei. Apoi, Talanbani se îndepărtă fără să-i mai adreseze un cuvânt sau măcar să-i arunce o privire. PKK nu-și lăsase niciodată trădătorii în viață. De aceea mișcarea a supraviețuit asalturilor turcilor, ale iranienilor sau ale irakienilor. Gulé nu făcea excepție.

Djamal Talanbani se prăbuși pe scaunul Rolls-ului și aprinse altă țigară, mulțumindu-i în gând bărbatului care-i dăduse telefonul acela discret: lui Otto Lehr, căruia îi furniza în mod regulat informații despre iranieni și irakieni. Neamțul îl prevenise că avea legături cu americanii din CIA care lucrau cu serviciile turce – ce-i mai aprigi dușmani ai PKK.

* * *

Instalată la o masă în cafeneaua *Alibi*, Margot Zimmerman supraveghea clădirea care adăpostea cartierul general al PKK. De câteva zile, încerca să reînnoade unele prietenii mai vechi. Încă din 1979, Berlinul răsăritean a servit drept bază operațională pentru grupul lui Carlos. Acesta a stat mult timp la *Metropole* și în apartamentele particulare fără să se ascundă, mândru să-și etaleze celebritatea în fața teroriștilor mai neînsemnați care veneau să se „adape" în capitala Germaniei Democrate. Mulțumită membrilor din grupul său, veniți din RAF[1] sau din Rote Cellen[2], ca Margot Zimmerman, reușise să intre în contact cu toți extremiștii de stânga din Germania, care erau încântați să colaboreze cu un om atât de cunoscut.

Astfel, a avut acces la ascunzătorile lor, la rețelele logistice, și la simpatizanții acestora.

După căderea Zidului, toți acești extremiști s-au pierdut în marea masă de „Ossies", dar n-au uitat ce sunt de fapt. Unii dintre ei s-au „rupt" total, însă alții visează să servească din nou cauza pierdută a comunismului sau a terorismului palestinian.

Carlos, care întreținea raporturi excelente cu mai multe țări arabe, se înțelegea totuși mai bine cu serviciile irakiene, yemenite, libaneze și bineînțeles cu cele siriene. Nedeplasându-se decât cu pașapoarte diplomatice eliberate de Yemen, Irak, Siria sau Libia, se bucura de un mare prestigiu în rândurile teroriștilor cu mai puține pretenții. Printre ei se numărau câțiva kurzi din PKK, protejați de KGB și de Stasi. Într-o zi, marele senior Carlos a intervenit în favoarea unui militant din PKK, ce făcuse imprudența să șantajeze un agent al serviciilor secrete turce. L-a smuls din ghearele celor din *Volkpolizei*. Un anume Deniz Cicuret.

Margot Zimmerman s-a pus pe căutat pe cont propriu,

---

[1] *Rote Armee Fraktion.*
[2] *Celulele Roșii.*

„periind" cartierul Kreutzfeld, fără să-și facă mari speranțe. Acest fapt s-a petrecut prin 1982, când Deniz putea fi ori mort, ori reîntors în Kurdistan, ori dispărut. Totuși, răbdarea lui Margot Zimmerman a fost răsplătită. Într-un restaurant din *Kleine Ankara*, a reușit să descopere un băiat din același sat cu Deniz. Acesta își făcuse intrarea în PKK, după ce fusese grav rănit într-o acțiune clandestină și ținea acum un magazin de oglinzi pe Kreutzfeldstrasse.

Când o recunoscu pe Margot Zimmerman, dădu să-i sărute amândouă mâinile și îi ceru imediat vești despre Carlos.

– Nu este la Berlin, dar nu v-a uitat, îi răspunse Margot Zimmerman. Chiar m-a trimis la voi să-i faceți un serviciu.

– Îmi dau și viața pentru el, peroră kurdul.

Fostul *Peshmerga*[1] ascultă relatarea nemțoaicei și îi promise că încearcă să-l găsească pe Nabil Tafik, pe care Margot îl descrise ca pe un agent american. Un trădător. Nu era nevoie să-i spună mai mult. Obișnuit cu viața în clandestinitate, Deniz nu-i ceru să-i spună unde o poate găsi, ci îi dădu numărul lui de telefon.

Nu rămânea decât să aștepte.

Margot Zimmerman nu făcu prea mulți purici în acest cartier plin cu informatori ai BND sau ai *Verfassungsschutz*. Dacă ea dădea greș, Carlos nu mai avea pe nimeni de încredere pe care să-l trimită la Berlin. Bunăoară, Nabil Tafik trebuia găsit și eliminat. Toată securitatea grupului Carlos și în special a lui însuși depindea de acest lucru.

Șeful *Moukhabaratului* l-a convocat pe terorist avertizându-l că prezența lui la Damasc depindea de eliminarea lui Nabil Tafik...

Or, locurile unde se putea refugia Carlos pe viitor puteau fi numărate pe degetele de la o singură mână. Yemenul se învârtea pe orbita saudită, deci americană. S-au dus pașapoartele yemenite. Spre Irak, accesul era foarte dificil. Cuba, o insulă cu un regim care se clatină. Ghinion, unul dintre ultimii piloni de sprijin ai terorismului – Kim Ir Sen – președintele Coreei de Nord, a murit în urma unei crize de

[1] *Combatant kurd.*

inimă. Deci, trebuia cu tot dinadinsul să rămână în Siria, doar dacă nu căuta în vreun fel să se facă nevăzut. Dar asta ar avea consecințe dintre cele mai rele.

Nemțoaica tresări și puse repede mâna pe armă. Vechiul său prieten tocmai apăru pe trotuar și era destul de nervos.

– Să nu stăm aici, șopti el.

Se îndreptară spre scuar. Kurdul părea neliniștit.

– Ai aflat ceva ? îl întrebă Margot Zimmerman.

– Da, însă mi-e frică. Cred că are legătură și cu Djamal Talanbani, șeful nostru.

– Ascultă, bărbatul pe care-l caut e un trădător. Este un pericol și pentru PKK. Trebuie să-mi spui ce-ai descoperit.

Kurdul rămase tăcut. Atunci Margot Zimmerman scoase un teanc de bancnote din poșetă și i-l flutură prin față.

– Nimeni nu va afla vreodată că ai primit bani, spuse ea pe un ton convingător...

Deniz ținea deja bancnotele în mână. Le strecură în buzunar cu privirea înnebunită de groază. Știa foarte bine că nu avea cum să fugă cu banii fără să spună ceva când era vorba de o femeie ca Margot Zimmerman. Cu un singur glonț, l-ar fi răpus imediat...

– Este cineva care se ascunde la ultimul etaj, explică el cu glas pierit. Se află sub protecția personală a lui Djamal Talanbani. Nu vorbește nimeni despre el, dar cred că e persoana pe care o cauți. Un arab.

Margot Zimmeraman avea impresia că l-a apucat pe Dumnezeu de picioare.

– Mic de statură, cu părul pomădat și vorbește cu accent libanez ? întrebă ea.

Interlocutorul ei scutură din cap.

– Nu știu...

– Mai stă acolo?

– Cred că da.

– Descrie-mi interiorul clădirii.

El o ascultă și preciză că este păzită zi și noapte. Era imposibil de intrat prin față, dacă voia să-l caute pe „pensionarul" lui Talanbani. Trebuia folosită altă metodă, se gândi Margot Zimmerman. Îl luă pe kurd de braț.

– Nimeni nu va şti că tu mi-ai spus. Acum du-te!

Deniz se îndepărtă nu prea liniştit, însă tenculeţul de mărci îi încălzea puţin sufletul.

Margot Zimmerman intră într-o cabină telefonică „neutră" din Oranienplatz şi se aventură în plicticoasa misiune de a încerca să intre în legătură cu şeful ei. Acest lucru îi luă douăzeci de minute. Îi explică situaţia şi încheie:

– Nu rămâne decât un lucru de făcut: prietenii noştri să ia legătura cu Talanbani şi să-i interzică să-l mai protejeze pe ticălos. Pe urmă...

Pe urmă, nu-i mai rămânea decât să-l pândească pe Nabil Tafik când va fi obligat să iasă din văgăună. Apoi să-l ucidă ca pe un iepure care şi-a părăsit culcuşul.

* * *

– Ce sâni frumoşi ai! remarcă mustăciosul pe un ton mai degrabă glumeţ, stând aplecat peste pieptul gol al femeii.

Îi pipăi pieptul semeţ, iar lui Gulé i se făcu pielea de găină. Îl cunoştea ea pe ăsta. Era Tansu Celler. A fost nevoit să fugă din Turcia în urma unor masacre oribile din Kurdistan. Îi executase pe cei care dăduseră o mână de ajutor trupelor turceşti, ciopârţind în bucăţi femei, copii sau arzându-i de vii. Turcii au pus recompensă pe capul lui. În prezent, se odihnea la Berlin, conducând o antrepriză de construcţii, dar rămânând unul dintre executanţii preferaţi ai lui Talanbani. Era capabil să bage groaza în oameni care ştiau totuşi că vor muri. Şi asta era o artă.

– Te rog, nu-mi face rău, îl imploră femeia kurdă.

Tansu Celler se apropie atât de mult de ea, încât îi simţi firele de păr din mustaţă. Avea căluş în gură.

– O să-ţi decupez sânii ăştia frumoşi, o anunţă el cu acelaşi ton degajat.

Introduse o casetă într-un casetofon portabil marca Akaï, iar sunetul unei melodii orientale foarte ritmată se auzi în sala pustie. Au legat-o pe Gulé de un fotoliu masiv, aşezat în mijlocul unei cutii enorme, pentru ca sângele să nu pătrundă prin duşumea. A doua zi, sala de jocuri va fi deschisă ca de obicei.

Kurdul reveni, legănându-și șoldurile într-un dans oriental, în ritmul muzicii de pe casetă. Apoi, cu o mână sigură, decupă sânul lui Gulé, plimbând cu gesturi lente lama de bărbierit la baza lui, în lungul coastelor.

Urletul fetei, deși avea căluș în gură, răzbătu prin fereastră. Lama se împlântă cam trei sau patru centimetri, iar sângele începu să șiroiască pe abdomen în jos. Nu-i desprinse sânul complet, dar nici mult nu mai era...

Tansu Celler își admira opera cu o indiferență absolută. Gulé respira sacadat, pradă unei dureri imense. El se aplecă la urechea fetei.

– Cine te-a contactat? Și de ce?

Durerea îi ardea creierii. Tansu Celler puse din nou mâna pe sân, dar numai această atingere o înnebuni de groază.

– Oprește-te, oprește-te, îți spun tot!

El ezită puțin. Dacă i-ar fi tăiat de tot sânul, atunci chiar că l-ar fi luat în serios... Ea începu deja să vorbească, iar el fu nevoit s-o asculte... După ce termină, și după ce îi puse tot felul de întrebări, luă lama de ras și se duse în partea opusă a încăperii, lăsând-o pe Gulé să i se scurgă tot sângele din ea. Și așa nu valora mai mult decât o oaie înjunghiată în cinstea lui Aïd el-Khebir.

Ridică receptorul unui telefon aflat pe tejghea și formă numărul.

– Am ceva pentru șef, anunță el.

Omul s-a dus să-și anunțe șeful, apoi reveni la aparat.

– Vino!

Lăsând-o pe Gulé legată de fotoliu, coborî și se duse în locul unde Talanbani își ținea ședința. Străbătu un culoar murdar, cu gărzi înarmate, apoi fu condus într-o cămăruță plină de fum care mirosea a hașiș. Talanbani le dădu drumul bărbaților care îl însoțeau și îi zâmbi încurajator lui Tansu Celler.

– Și de data asta ai făcut treabă bună...

Tansu Celler surâse cu modestie și începu să povestească cu voce egală, ajutându-se de hârtia pe care mâzgălise câteva notițe. La rândul lui, Talanbani își notă câteva informații și îl opri cu un gest al mâinii:

– Bine. Termină-ți treaba și fă curățenie!

Îl însoți până la ușă și, cu afecțiune, îi dădu o palmă pe umăr. Atât timp cât PKK se baza pe bărbați ca el, înseamnă că era încă o forță.

Tansu Celler reveni în clădire fluierând. Mulțumită lui Talanbani, ducea o viață plăcută, avea bani și toate femeile pe care le dorea, putând să-și exercite pasiunea vieții sale: să tortureze și să ucidă fără să fie pedepsit. Firește că într-o bună zi, un glonț ar putea pune capăt tuturor acestor lucruri, dar Dumnezeu știe când se va întâmpla.

Sub fotoliu se întinse o baltă de sânge. Leșinată, cu bărbia în piept, Gulé zăcea pe jumătate golită de sânge. Tansu Celler se duse să aducă oamenii de pază din sala de biliard. Cei doi o dezlegară și o înfășurară într-o cuvertură, fără să-i provoace fetei nici o reacție. Aflându-se între durere și hemoragie, era pe jumătate moartă. Pentru mai multă siguranță, Tansu Celler legă „coletul", în timp ce amicul său aducea mașina. Oranienstrasse era pustie și nu le trebuiră decât câteva secunde să arunce trupul aproape lipsit de viață pe bancheta din spate.

Ajunseră pe cheiul lui Landwehr Kanal în câteva minute. În acest loc mărginit de clădiri în construcție se zărea o cărăruie ce șerpuia pe lângă malul apei. Opriră și traseră corpul afară.

De pe mal, nu se zărea cheiul. Scoaseră cuvertura. Gulé gemea abia auzit, revenindu-și din cauza frigului. Tansu Celler o aduse până la marginea canalului și îi rupse gâtul cu o lovitură rapidă a mâinii. Jetul de sânge se contopi cu apa neagră a canalului și, pentru câteva secunde, se zăriră numai cizmele portocalii.

O crimă care nu va afecta nici un pic pe Kripo, obișnuită fiind cu asemenea reglări de conturi între prostituatele kurde și cele de origine germană. O răfuială între intermediari...

Cine s-ar sinchisi de o fată al cărei cadavru a rămas neidentificat, care nu era de origine germană, și pe deasupra târfă...

* * *

Dimineața, cartierul turcilor forfotea de animație. Elko Krisantem hoinărise mai întâi prin piață, apoi o luă pe

Adalbertstrasse, oprindu-se într-un *Imbiss* ca să mănânce o *chawerna,* la fel ca zecile de turci fără căpătâi care cerşeau pe la colţuri. Un vecin îi ceru un foc şi mai sporovăiră puţin despre şomaj şi despre vreme.

În zadar îşi ciuli Elko Krisantem urechile.

După o jumătate de oră petrecută în acest chip, îşi dădu seama că nu va ajunge la nimic; atâta doar, că s-ar face remarcat. Mai avea ceva de făcut, un lucru pe care Malko nu i-l menţionase, dar cădea în sarcina lui. Se întoarse şi se opri în faţa harababurii ce domnea în magazinul Ocak, firmă ce se ocupa şi de import-export. Trotuarul era plin de picturi naive. Intră în magazin şi-i recunoscu pe mustăciosul care-l întâmpină prima dată. Cu zâmbetul cel mai sfios, Elko i se adresă turcului:

– Vreau s-o văd pe Gulé. Ţi-aminteşti de mine? Am mai venit şi ieri.

Vânzătorul îl privi blazat.

– Nu-i aici, spuse el. Poate că va trece. Aşteptaţi-o la cafeneaua *Alibi.* Dacă pot, v-o trimit.

La *Alibi,* Krisantem comandă o cafea turcească şi se aşeză pe terasă, admirând spectacolul străzii. A trecut o oră, şi nici urmă de Gulé. Pe la unsprezece, se hotărî să se întoarcă la magazin. Nu-i observă pe cei doi bărbaţi care îl urmăreau.

Unul dintre ei era Tansu Celler.

Capitolul XVI

Nabil Tafik simţi cum sângele îi circulă cu viteză prin vene când îi zări pe cei doi mustăcioşi aşteptând pe culoar. Avusese de-a face cu destui ucigaşi ca să nu-i recunoască de la prima vedere.

– Şeful vrea să te vadă, îl anunţă unul dintre kurzi.

– Unde?

– Te conducem noi. Te-aşteptăm jos.

Sirianul era gol până la brâu, înfăşurat doar cu un prosop. Bătăile inimii se mai domoliră puţin. Îi fusese o teamă teribilă. După ce se îmbrăcă, se gândi să-şi ia pistolul, dar ar putea fi luat drept un semn de neîncredere. În final se hotărî şi îl puse într-o sacoşă. Încă se mai simţea hăituit de oamenii care voiau să-l ucidă. Talanbani nu s-ar sinchisi dacă ar vedea că este înarmat, deşi kurzii sunt foarte susceptibili. „Călăuzele"îl aşteptau jos, în timp ce pălăvrăgeau cu alţi indivizi cu mutre bune de spânzurat. În clădire domnea întotdeauna o atmosferă ciudată.

Vremea era apăsătoare şi prevestitoare de furtună. O luară pe Adalbertstrasse, apoi merseră pe o străduţă îngustă, mărginită de dughene fără vitrine, în stil oriental. Cei doi emisari îl conduseră până la un negustor de ţesături. Doi gardieni vegheau la uşa din spate a magazinului, străduindu-se să-şi ascundă Kalaşnikovul. În această zonă, poliţia germană nu era bine venită. Nabil Tafik trebui să se aplece ca să intre în odaia în care domnea o atmosferă sufocantă, luminată de un singur bec ce atârna din tavan, ornată cu covoare şi cu perne.

Djamal Talanbani stătea pe jos, cu spatele sprijinit de perne, având dinainte o tavă din aramă pe care era aşezat un serviciu de ceai şi lângă el, un pistol-mitralieră Skorpio. Era una

dintre locuințele permanente – le schimba în fiecare zi – în care îi primea pe militanții din PKK. Un telefon negru de tip vechi era așezat pe o carpetă în fața lui. Fără să se ridice, îi întinse mâna lui Nabil Tafik, cu amabilitate puțin forțată.

– Frate! Mă bucur că te văd. Totul e bine? Te distrezi și tu vreun pic? adăugă el făcându-i cu ochiul.

Nabil Tafik îl asigură că totul merge bine, că nu știe cum să-i mulțumească marelui Djamal Talanbani pentru ospitalitate. Acesta îi curmă complimentele cu modestie și se lansă într-un discurs politic cam neclar, din care reieșea că Siria era aliata de drept și de neînlocuit a kurzilor. Uită să precizeze că sirienii îi exterminaseră pe ai lor cu o minuțiozitate care făcea ca purificarea etnică din Bosnia să pară o treabă de pur amatorism. Nabil Tafik aștepta urmarea neliniștit. Djamal Talanbani nu-l adusese până aici ca să-i vorbească despre vreme. Acest amplu preambul însemna că avea să-i transmită un mesaj foarte complicat. Trist, sirianul își luă inima în dinți:

– Știu că timpul tău este prețios, îndrăzni el, și nu vreau să ți-l răpesc. Această vizită mi-a luat o piatră de pe inimă.

Schiță gestul că vrea să se ridice, forțându-l astfel pe kurd să-și descarce sufletul. Cu un gest al mâinii, Talanbani îl opri. Zâmbetul îi dispăru de pe chip, atacând cu o voce aproape agresivă și plină de reproș:

– Frate Nabil, nu mi-ai spus ce-ai de-mpărțit cu șefii tăi...

Nabil Tafik simți că-i fuge pământul de sub picioare. Ticăloșii ăia din *Moukhabarat* l-au dat de gol! Mecanic, aruncă o privire în sacoșă. Dar nu insistă. Un pistolaș împotriva unui Kalașnikov era sinucidere curată. Îngână ceva uitându-se în jos, la covoraș, în realitate neobservându-l.

– N-am vrut să te plictisesc cu problemele mele. E ceva foarte personal.

– Firește! recunoscu kurdul. Dar știi câtă nevoie avem de ajutorul țării tale.

Nabil Tafik clătină din cap. Se simțea din ce în ce mai rău. Talanbani reluă imediat:

– Am primit un mesaj din Damasc. Speră să te duci să le dai niște explicații. Cum te știu de bună-credință, lucrurile se vor aranja în mod cert.

Nabil Tafik se forță să zâmbească. De cum va ieși din aeroport, îl vor face bucățele. Vru să afle mai multe:

– Cine ți-a transmis acest mesaj?

– Responsabilul de la Syrian Airlines din Berlin. De altminteri, a reținut un bilet pentru tine...

Bineînțeles, un bilet *one way*... O clipă, Nabil Tafik se întrebă dacă ticălosul ăsta bătrân nu-l va pune sub escortă până la Syrian Airlines. Adică direct până-n iad! L-ar fi ucis pe loc sau l-ar fi drogat. Chiar el supervizase cândva o operațiune de genul acesta. Iar omul s-ar afla imediat într-o cadă cu acid, urlând ca un apucat.

– Voi lua legătura cu el, promise Nabil Tafik.

Nu avea decât un singur gând: să iasă cât mai repede din cocioaba asta înăbușitoare. Din nou schiță gestul că vrea să se ridice. Dar de data asta, Talanbani nu se mai purtă cu mănuși.

– Din cauză că suntem prieteni vechi, te mai găzduiesc și în noaptea asta, îl anunță el. Dar mâine trebuie să pleci. Ești liber să te duci unde vrei. Eu nu pot să intru în conflict cu Damascul. Mă înțelegi...

Nabil Tafik înțelegea. Prea zguduit ca să răspundă, clătină doar din cap. Talanbani nu era o lepădătură. Putea să-l strângă de gât pe loc și să-i trimită corpul la Syrian Airlines. Dar ospitalitatea kurzilor era sfântă. Îndată ce va păși pe trotuar, pe Oranienstrasse, va fi în primejdie de moarte. Bunăoară, sirienii n-ar îndrăzni să vină să-l umfle de la Djamal Talanbani, dar odată ieșit afară...

De data asta chiar se ridică, iar șeful PKK nu-l mai reținu. Se trezi în stradă ca un bețivan. Nu numai că-și pierdea adăpostul, dar și ceilalți știau sigur unde se află. Aveau să-l omoare. Ideea de a fugi din Germania nu ținea. Cu niște ucigași de asemenea calibru pe urmele lui, nu ajungea nici măcar până la graniță. În plus, Carlos avea legături și în America Latină. De puțin timp, s-a asociat cu un traficant de arme care a trăit la Damasc, Djamel al-Kassar, și care avea sub control ucigași din diferite carteluri ale cocainei; ca să se ducă la vărul lui în Columbia era curată sinucidere...

Fără să-și dea seama, ajunse în fața ușii clădirii. Dar nu intră, ci continuă să meargă până în Oranienplatz și intră într-o

cabină telefonică. Convorbirea fu scurtă, apoi se grăbi să se întoarcă. În timp ce aștepta liftul, un lucru evident îi veni în minte: singurii care nu-l voiau mort erau dușmanii lui obișnuiți: cei de la CIA și de la Mossad. Fiindcă l-au forțat să trădeze, acum chiar o va face. Ca să-și salveze pielea.

* * *

Malko ardea de nerăbdare. Până diseară era paralizat, dar trebuia să se ducă la Kreutzberg. Trebuia cu tot dinadinsul s-o găsească pe Gulé. În final, îi propuse lui Krisantem:

– Du-te din nou la Ocak. Insistă!

Era un risc, dar nu avea ce face. Dispariția lui Gulé începuse să-l neliniștească... O luară spre Kottbusser-Tor, îl lăsă pe Elko Krisantem în cealaltă parte a lui S–Bahn, acesta continuându-și drumul pe jos... Angajatul de la Ocak, înotând prin încăperea ticsită și dezordonată, îl întâmpină cu răceală. Elko deveni curtenitor, explicându-i că Gulé i-a tras clapa. Interlocutorul său își lăsă socotelile și dispăru în spate. Elko îl auzi vorbind la telefon fără să înțeleagă ce spune, căci el nu vorbea limba kurdă. Celălalt apăru și-i spuse:

– Va veni să se întâlnească cu dumneavoastră în restaurantul *Osteria Uno,* pe Kreutzbergstrasse, din cartierul Kreutzberg, pe la ora nouă.

Ușurat, Elko plecă să-i dea vestea cea bună lui Malko, șterpelind în trecere toate ziarele turcești de la chioșc. În Austria erau greu de procurat... Malko se îndreptă spre Clayallee. Nu mai avea nici o veste de la Otto Lehr și nici nu aștepta, dar trebuia să transmită la CIA câte ceva. Fără Gulé, șansele de a-l găsi pe Nabil Tafik deveneau din ce în ce mai puține. Doar dacă acesta se mai afla în Berlin.

Trecu aproape o oră până străbătură orașul de la un cap la celălalt. Fitzroy Mac Coy, la fel de cordial ca-ntotdeauna, ascultă neclintit relatarea lui Malko, cu un zâmbet abia mijit, și conchise cu o undă de cinism în glas:

– Am știut tot timpul că Otto Lehr nu este un client prea ușor de mulțumit. De altfel, la BND toți îl urăsc și spun despre el lucruri înfiorătoare, care, probabil, sunt adevărate! Din

păcate, cunoaşteţi proverbul chinez care spune că nu contează ce culoare are pisica, de vreme ce tot mănâncă şoareci. Iar noi avem absolută nevoie de şoarecele care se numeşte Nabil Tafik...

Malko rămase fără grai, dar nu foarte surprins. Cinismul afişat cu amabilitate de Fitzroy Mac Coy era moneda curentă folosită de Serviciile de Informaţii care sugeau de la două oi odată: şantajul şi lăcomia. În aparenţă, Otto Lehr le întrupa pe amândouă.

– Mi-e teamă că o să mă facă să plătesc pentru izbucnirea mea, mărturisi Malko, am fost imprudent şi orb de furie. Ar fi trebuit să mai aştept, dar mă temeam să nu se răzbune pe Hildegarde Dietrich. Am păţit ceva asemănător mai demult, în Africa de Sud şi s-a terminat rău.

– Ştiu, făcu americanul. Cunosc dosarul. Dar nu vreau ca Otto Lehr să se distreze jucându-se de-a popa prostul. Dacă mă duc la BND să le povestesc totul colegilor lui, atunci să te ţii... Se află încă în perioada de moralizare... Dar avem totuşi ceva nou... Aparatele noastre de ascultare au interceptat nişte mesaje pe care nu le-am descifrat încă, între Berlin şi Damasc, ce par să aibă legătură cu „clientul" nostru. Avem timp să punem mâna pe Tafik înainte să apuce să-l gâtuie. Centrul nostru din Beirut a interceptat o convorbire telefonică dintre două servicii din Damasc care se refereau la el. Toată familia lui se află la zdup şi ziceau că-l vor lichida cât de curând. Se pare că fac mari presiuni.

– Dar tot nu ştim unde se află, observă Malko.

– La Berlin. Sunt aproape sigur. În orice caz, nu l-au dibuit încă. Nici pe el, nici documentele...

– Au scotocit casa din Grünewald?

Americanul zâmbi cu ironie.

– Trebuie să aveţi încredere în Otto Lehr, căci se găsesc în mod sigur la adăpost. Numai Tafik ne poate conduce la ele. Şi pe deasupra, am impresia că nici măcar BND-ul n-a găsit dosarul *Separat*.

– Nu mai contăm decât pe această Gulé, observă Malko. Dacă n-o vom găsi nici diseară, e semn rău...

Americanul îi aruncă o privire plină de uimire.

– Vă e teamă de ceva?

– Sunt doar îngrijorat, îl corectă Malko. Nu-mi place că nu ne-am întâlnit. Poate că a fost neatentă... Nu este decât o ipoteză pesimistă.

Chiar de la începutul acestei afaceri, toate presupunerile pesimiste s-au adeverit din păcate... Malko se ridică.

– Sunteţi acasă diseară?

– Da, vin nişte persoane importante de la Bonn.

– Sper să am veşti bune...

* * *

Pulsul lui Nabil Tafik se acceleră ca o rachetă cosmică atunci când auzi bătaia în uşă. Se furişă pe nesimţite şi întrebă:

– Cine e?

– Eu.

Era vocea Lydiei Voigt.

El întredeschise uşa. Tânăra îi surâse pe după ochelari; purta o rochie neagră mulată pe corp, sub care se putea ghici forma corsajului. Era incorigibilă. De-abia intră în cameră, că îşi lipi şoldurile de el, începându-şi dansul obişnuit, atingându-i părţile cele mai sensibile. În plus, fapt neobişnuit la ea, era parfumată cu o apă de toaletă cu un iz greu, care se asorta foarte bine cu ciorapii negri şi cu ceea ce mai ghicea el pe dedesubt...

– Aşteaptă, reuşi el să spună, respingându-i limba agilă ca a unui şarpe. Vino.

Nu voia să rămână în încăperea asta înţesată cu microfoane. După întrevederea cu Talanbani, nu-şi mai făcea nici o iluzie, s-a terminat cu repausul lui. Nu-i mai rămăsese decât o singură soluţie şi n-o putea rezolva doar cu ajutorul Lydiei. Femeia îl urmă ascultătoare până la scară. Tripoul de la etajul cinci era gol. Gorila care păzea îl cunoştea pe Tafik. Îl lăsă să intre însoţit de tânără. Aici nu erau microfoane...

Nabil Tafik se duse până în capătul sălii în formă de L, într-un colţ care nu se vedea din uşă.

– Am nevoie să-mi faci un serviciu, o anunţă el.

– Fac tot ce-mi ceri, iubitule, gânguri Lydia care se şi pregătise să-şi strecoare unghiile lungi pe sub cămaşă.

Bazinul i se ondula, proptindu-se de el. Era greu să se concentreze în asemenea condiţii. În plus, îi era teamă să nu fie surprinşi, de aceea era mereu atent la uşă.

– Trebuie să te duci la Hotelul *Kempinski,* îi spuse sirianul.

Ochii muzicienei avură o sclipire.

– Să ne întâlnim acolo?

– Nu. E ceva foarte serios, să ştii; ţi-am mai spus, am probleme grave. Cineva vrea să mă omoare. Singura persoană care mă poate ajuta stă la *Kempinski.* Trebuie să iei legătura cu ea.

– Cine este? Cum se numeşte?

– Nu-i ştiu numele. Doar numărul camerei: 430. E un bărbat blond, înalt, cu ochi aurii. Vorbeşte nemţeşte.

– Hm... făcu Lydia şmechereşte, mă faci să-mi lase gura apă.

Era gata să-i scoată din pantaloni membrul tare şi să înceapă să-l mânuiască cu mare grijă. Nabil Tafik trebui să se dea bătut. Ticăloasa asta îi golise creierul! Şi cu toate astea, trebuia să se concentreze. Viaţa lui era în pericol.

– Te duci şi-i spui că sunt pregătit să colaborez cu el. Condiţiile le pune el. Dar trebuie să vină să mă ia de aici mâine dimineaţă cât mai devreme. Mai spune-i că m-au găsit şi ceilalţi.

Lydia ascultă absorbită de preocuparea ei, gândindu-se la altceva, ochind masa de biliard de lângă ei.

– N-am făcut niciodată dragoste pe o masă de biliard, spuse ea excitată.

În clipa asta, Nabil ar fi ucis-o.

– Du-te imediat! o repezi el. Nu-ţi dai seama...

– După ce facem amor, spuse ea tranşant. Am poftă s-o simt în mine.

Reunind vorba cu fapta, ea se dădu înapoi, se săltă pe masa cea mai apropiată şi se lungi pe spate, cu picioarele sprijinite de margine, într-o poziţie foarte impudică. Nabil Tafik se încordă ca un cerb. În orice caz, tot ar fi fost obligat să treacă prin toate astea. Se apropie, îi mai înălţă un pic picioarele şi se afundă în ea dintr-o dată. Tânăra, încântată, gângurea de fericire şi se lăsă în voia lui.

Faptul se petrecu rapid. Având loc în această atmosferă bizară, ea explodă de plăcere în același timp cu amantul său, care se descărcă înăuntru, uitând pentru o clipă de problemele lui. Calmă, se dădu jos de pe masă și-l sărută în grabă.

– Plec, zise ea. Dar cum îți dau de știre?

– Nu-mi dai de știre. Tot ce trebuie este ca el să fie aici mâine dimineață... Altfel, riști să nu mă mai vezi niciodată.

* * *

În mai multe rânduri, Malko verifică dacă nu era urmărit. Această liniște nu-i prevestea nimic bun. Kreutzbergstrasse era situată în partea „convenabilă" a cartierului, mărginită de clădiri vechi, de pe la 1900 sau de copiile lor construite recent. Și el, și Elko erau înarmați. Tot nu primise nici o veste de la Otto Lehr. Nici la CIA nu a sunat. Malko avu doar o scurtă convorbire cu Hildegarde Dietrich care îi mulțumi încă o dată. Din păcate, ea nu avea cum să-l ajute. Moartea ofițerului de la MFS a trecut absolut neobservată.

– Aici este, îi spuse Elko Krisantem.

Osteria Uno era un bistrou italian situat foarte aproape de parc. Opriră mașina în față, intrară și descoperiră o tejghea imensă la care stăteau ciorchine fete ca niște manechine, perechi ce se țineau de mână, ospătărițe amabile și trei cântăreți într-un colț. Era ceea ce se cheamă un local „in"[1]. S-au așezat aproape de ușă, fiindcă de acolo puteau urmări spectacolul. Era un du-te-vino neîntrerupt. Cei care veneau aici în mod regulat, adică obișnuiții locului. Atmosfera era mai degrabă zgomotoasă, dar bucătăria se dovedi mediocră... Într-o oră, n-au avut ce face...

Aici numai cafeaua expres era bună. Hotărât lucru, italienii se pricep să prepare o astfel de cafea.

– Nu te-ai înșelat? îl întrebă Malko.

Nu era genul de local unde te puteai aștepta să dai peste o

---

[1] *La modă*

târfă kurdă. Era mai repede un loc unde se întâlneau intelectualii și manechinele, mai cu seamă că se găsea departe de cartierul turcilor.

– Sunt absolut sigur, stărui Elko.

– Bine, așteptăm până la nouă și jumătate, pe urmă ne ducem în Oranienstrasse, hotărî Malko.

Întoarse capul căci ușa tocmai se deschise. Nu era Gulé, ci un turc ras în cap, pe cât de gras, pe-atât de înalt, cu un buchet de trandafiri în mână. Te-ai fi așteptat mai repede să-l vezi cu un cuțit. Cu un zâmbet slugarnic, începu să facă turul meselor, oferindu-le perechilor florile lui.

Apoi dispăru precum a apărut... Impacientat, Malko o întrebă pe chelneriță:

– E normal așa ceva?

Ea izbucni în râs.

– Ah, da, vin în fiecare seară. Uneori sunt mai mulți. I-au alungat pe adevărații negustori de flori amenințându-i.

În mod cert, Berlinul era un oraș tare ciudat... Dar Gulé tot nu apărea...

* * *

Furioasă, Lydia Voigt se rățoi la un industriaș din München, care o confundase cu o târfă. Așezată într-un fotoliu în fața liftului, îl pândea pe bărbatul descris de amantul ei. Apartamentul cu numărul 430 era pustiu. Ascensorul era foarte greu de luat fiindcă funcționa cu cartela magnetică a camerei respective. Până acum nu văzuse pe nimeni care să semene cu blondul cu ochi aurii.

Sosise la ora nouă, după repetiție, cu S–Bahn, deoarece nu lua niciodată taxiul, fiind prea costisitor pentru ea. Rămase până la miezul nopții. Dintr-o dată, descoperi un aspect necunoscut în viața amantului său. Până acum nu s-a interesat decât de partea fizică a relației lor. Dar avea și o meserie despre care nu-i vorbise niciodată. Uitase de plicurile galbene pe care i le încredințase și care stăteau ascunse în fundul unui șifonier. Până acum, numai două lucruri contaseră în viața ei: muzica și amorul cu neobositul ei amant arab. Din cauza lui

începuse să facă gimnastică; dorea să-i simtă fesele dure atunci când făceau dragoste. Mulți ani avusese un vis al ei: să fie pe o corabie de pirați și să se lase sodomizată de tot echipajul. De unde-i venise ideea asta, nu știa... Reveni însă la realitate.

Excitată de ideea că i-ar fi plăcut să se-ntâmple ca-n vis, nu-l remarcă pe bărbatul care se grăbea spre lift decât din spate. Când acesta se întoarse, își dădu seama că s-a înșelat. O întrebă cu un ton puțin deșucheat:

– La ce etaj mergeți, *Fräulein?*

– Cobor, spuse Lydia sec.

Avea oroare să fie agățată de necunoscuți, deși nu purta niciodată chiloți.

* * *

Malko era deja la a treia cafea, când în restaurant intră alt vânzător de flori, cu o mutră la fel de bună de spânzurat ca și primul. Se îndreptă spre al doilea salon, dispărând din raza lor vizuală.

După două minute, își făcu apariția un alt nou-venit și se duse direct la automatul de țigări, lăsând ușa deschisă în urma lui. Malko zări atunci un al treilea turc neras, cu un aer mizerabil care se apropia de restaurant. Și el avea în mână un imens buchet de trandafiri.

Pulsul i se acceleră dintr-o dată: cel de-al șaselea simț îi spunea că îl paște un pericol. Se întâmpla ceva anormal. Se uită prin restaurant. Primul florar încerca să vândă un fir de trandafir unei tinere perechi ce stătea la o masă de lângă bar. Dar comportarea lui era stranie. Ținând buchetul în mâna stângă, vorbea încet, dar fără să-și privească interlocutorii, ci cu ochii ațintiți la masa lui Malko. Și, judecând după mutră, nu prea avea de gând să-i ofere trandafiri.

– Atenție, Elko! șuieră Malko.

Chiar în acel moment, al treilea vânzător de flori intra în restaurant. De cum închise ușa, aruncă imediat buchetul, dând la iveală un pistol-mitralieră Skorpio.

Capitolul XVII

Totul s-a petrecut fulgerător. Turcul care vindea flori în al doilea salon îi strigă ceva nou-venitului, iar cu brațul întins îi arătă masa la care stăteau Malko și Krisantem. Aruncând și el buchetul, smulse pistolul de la centură.

Malko avea deja în mână pistolul lui extraplat. Îl atacă mai întâi pe adversarul cel mai periculos: bărbatul înarmat cu Skorpio. Acesta primi trei gloanțe în piept, înainte să aibă timp să apese pe trăgaci. Totuși, reuși să lanseze o rafală care mătură barul, făcând țăndări sticlele, nimerind-o pe barmaniță în cap, iar pe un client în spate. Asasinul se făcuse deja nevăzut, ieșind repede pe ușă. Elko Krisantem se ridică în picioare, agitând vechiul lui pistol Astra. Și el, și primul kurd au tras în același timp.

Krisantem își cunoștea mai bine meseria... Glonțul lui îl nimeri pe kurd direct în gât, sfărâmându-i carotida. Lăsând pistolul din mână, prima lui grijă fu să oprească jetul de sânge care îi țâșnea din gât, golindu-l ca pe un porc înjunghiat. Valul roșiatic stropi cuplul care stătea la masă. Femeia se ridică urlând, cu fața plină de sânge. Clienții urlau și fugeau în toate părțile. Cu ambele mâini, kurdul își ținea strâns gâtul, încercând în zadar să oprească hemoragia; avea ochii sticloși și reuși să facă câțiva pași, prăbușindu-se apoi în genunchi lângă tejghea.

Se așternu imediat tăcera. Mirosul acru al prafului de pușcă înlocui pe dată miasmele plăcute ale bucatelor. Profitând de confuzia creată, Malko și Elko se făcură nevăzuți. Nimeni nu-și făcea probleme din cauza dispariției lor...

Ajunseră pe Kreutzbergstrasse, amestecându-se printre ceilalți clienți ai restaurantului și se îndreptară spre mașină. Dacă ar fi să aștepte poliția, ar trebui să dea prea multe explicații, iar fără protecția lui Otto Lehr, ar puta ieși rău de tot... De-abia ajunseră în capătul lui Kreutzbergstrasse, că și zăriră mașina alb cu verde, cu girofarul aprins, apropiindu-se cu toată viteza...

– Nu are rost să mai mergem în Oranienstrasse, conchise Malko.

Gulé ori era moartă, ori „prizonieră". În ambele cazuri, nu mai putea conta pe ajutorul ei... Pe de o parte, Malko se simțea ușurat că a scăpat încă o dată de la moarte, pe de alta, era descurajat. Și ultima pistă prin care ar fi reușit să-l găsească pe Nabil Tafik s-a dus pe apa sâmbetei...

În mijlocul lui Bülowstrasse, se opri lângă o cabină telefonică de culoare galbenă și-l sună pe Fitzroy Mac Coy.

– Urmăriți știrile de la televizor, îl sfătui el, o să vă intereseze.

Fiind pus sub ascultare, americanul nu putu să-i spună mai mult. Avea o senzație tare ciudată, așa cum se simțea de fiecare dată când scăpa cu viață. Acest atac violent a fost organizat de kurzii din PKK. Nu era prima oară când mitraliau un restaurant. Dacă nu ar fi venit necunoscutul care a cumpărat țigări, lui Malko i-ar fi lipsit cele câteva secunde care i-au salvat viața.

Se gândea ce s-ar fi întâmplat dacă-ar fi primit un glonț în cap... Nimic. Un șoc enorm, apoi neantul. Veșnicia. Se gândi la castelul din Liezen și la Alexandra. Poate că într-o bună zi, nu va mai avea norocul, nici reflexul, iar alții vor fi mai buni decât el. Atunci se va vorbi despre Malko Linge la trecut. Nu se obișnuise cu această idee. Avea un chef nebun să facă dragoste prin telefon cu Alexandra, căci avea de gând s-o sune la Liezen.

Lăsându-l pe Elko să parcheze Mercedesul, intră în holul pustiu al hotelului cu atenția mărită. Existau totuși puține șanse să fie așteptat de kurzi aici, dar era mai bine să fie prudent. În holul practic pustiu, remarcă imediat o femeie instalată într-un fotoliu aflat între portar și ascensoare.

Dacă se apropia, putea s-o vadă mai bine. Figura severă și ochelarii contrastau cu ținuta ei sexy. Purta o rochie neagră, dintr-o țesătură gofrată, foarte mulată, din care se iveau niște picioare strânse într-un ciorap negru, încălțată cu pantofi foarte decoltați.

Îl privea fix pe Malko neslăbindu-l din ochi nici o clipă. Trecu prin fața ei și chemă liftul. Când acesta sosi, abia deschise ușa, că femeia ajunse imediat lângă el...

Ciudat. Se dădu într-o parte ca s-o lase să treacă, observându-i dintr-o ochire crupa-i venusiană și dunga ciorapilor. Se întoarse și își încrucișă privirile cu ale ei.

– La ce etaj mergeți? o întrebă el.

– La patru.

Ca și el. Tulburat, apăsă butonul. Necunoscuta nu semăna deloc cu matroanele care frecventau *Kempinski*. Ce făcea singură în hol așa de târziu? Parfumul ei învălui toată cabina, alungând mirosul prafului de pușcă ce-i mai stăruia încă în nări.

Ajunși la etajul patru, el o lăsă să iasă prima. După ce ieși, se opri în loc, părând că așteaptă ceva. Malko nu avu încotro și trecu înaintea ei, nefiind în apele lui. După tot ce s-a întâmplat, nu mai avea chef să simtă pe cineva în spate.

Se întoarse când era aproape de ușă. Ea se afla la câțiva metri de el. Chiar în momentul în care introduse cartela magnetică să descuie, ea îi vorbi în sfârșit:

– Cred că pe dumneavoastră v-am așteptat, spuse ea cu glas blând.

– Pe mine? zise Malko surprins. De ce?

– Acesta este apartamentul 430?

– Da.

– Locuiți aici?

– Da.

– Îl cunoașteți pe Nabil Tafik?

Malko avu impresia că primește un pumn în stomac. Dorința vagă pe care a simțit-o pentru această necunoscută cu o comportare ciudată dispăru, lăsând loc unui sentiment de altă natură.

– Cine sunteți? o întrebă el.

– Prietena lui Nabil. Am un mesaj din partea lui.

– Cum m-ați recunoscut?

– Nabil v-a descris. Mi-a spus că locuiți la apartamentul 430. Am așteptat în hol de la ora nouă. N-am putut să vin mai devreme.

– *Mein Gott!* Exclamă Malko. Să intrăm repede.

Telefonul suna întruna. Ridică receptorul îndată ce închise ușa. Era Fitzroy Mac Coy.

– Au anunțat patru morți, îi spuse el. Doi dintre ei erau *hitmen*[1] din PKK, bănuiți deja și de comiterea altor crime, printre care se numără și unul urmărit de poliția turcă. Ceilalți doi erau nemți: o barmaniță și un client. Se va isca un mare tărăboi. Capetele rase s-au dezlănțuit împotriva turcilor. Ați avut mare noroc.

– Știu, spuse Malko. Dacă voi mai afla noutăți, vă voi suna eu.

Necunoscuta aștepta instalată într-un fotoliu, fumând un Lucky Strike. Se amuza din plin stând picior peste picior cu un surâs vag pe buze.

– Știți unde este Nabil Tafik? o întrebă el.

– Bineînțeles.

– Puteți să mă conduceți la el?

– De asta mă aflu aici, confirmă ea.

– Atunci, să mergem!

Ar fi fost prea frumos. Lydia Voigt îi stăvili entuziasmul.

– Nu acum. Trebuie să așteptăm până mâine dimineață.

– De ce? se neliniști Malko.

– Nu știu exact, mărturisi ea, așa mi-a spus. Trebuie să vă transmit două mesaje: că e gata să colaboreze cu dumneavoastră și că „ceilalți l-au găsit". Dar nu se teme de nimic până mâine dimineață.

– Unde este?

De data asta îi spuse, îi explică și legăturile lui cu sirienii și ultimele lor întâlniri. Acest lucru confirma ceea ce Malko știa deja. Intuiția lui Otto Lehr fusese bună. Nabil Tafik se ascundea bine mersi la kurzi, în cartierul general al lui Djamal Talanbani, unde nu risca nimic. Avea să fie o noapte lungă... Dar trebuia să capete unele dispoziții.

---

[1] *Ucigași*

– Sunt nevoit să plec, spuse el. Să mergem.

– Rămân aici, răspunse Lydia Voigt pe cât de suav, pe atât de hotărât. Vreau să mergem împreună mâine dimineață.

– Nici vorbă! E prea periculos.

– Ba da. Vreau să-l văd pe Nabil.

– Bine, admise Malko pentru că nu mai avea chef de discuții. În cazul acesta, așteptați-mă aici.

– Doar nu vreți să mergeți acolo? Nu trebuie!

– Nu, mă duc să dau un telefon.

– Dar aveți telefon aici, remarcă ea.

Cu siguranță că trăia pe altă planetă... Malko nu mai insistă.

– O să vă explic.

Ieși și trecu mai întâi pe la Krisantem cerându-i să stea de pază în hol și, dacă va fi cazul, s-o împiedice prin toate mijloacele pe Lydia Voigt să plece. Apoi ieși din *Kempinski* și se duse în cabina telefonică de pe Kurfürstendamm și-l sună pe Fitzroy Mac Coy.

– Sculați-vă din pat, îi ordonă Malko, și sunați-mă la 288 54 38. Este numărul unei cabine.

Americanul nu spuse nimic. După zece minute, telefonul din cabină sună. O târfă cu șort roșu se învârtea împrejurul cabinei ca un uliu. Malko îl puse la curent pe șeful de la CIA cu ultima bombă și încheie:

– Dacă și de data asta Dumnezeu ține cu noi, îl recuperez pe Nabil Tafik mâine dimineață. Tot mai doriți să-l duc la Liezen?

– Nu, zise Fitzroy Mac Coy. Este prea „fierbinte". N-am chef să vă plătesc castelul. Aduceți-l la mine, în Dahlem. Îl vom exfiltra la baza noastră din Frankfurt cu avionul, și de acolo, direct la Fermă.

În locul unde refugiații sunt storși ca niște lămâi, apoi sunt redați traiului normal, cu o identitate nouă și cu un pic mai mulți bani.

– Asta o să vă coste mai mult decât face vechiul meu castel, mărturisi Malko. Ce spuneți de zece milioane de dolari?

– Acum când știu că suma asta îl va îmbogăți pe canalia de Otto Lehr... Chiar dacă ar trebui să-i dau lui Nabil Tafik, *State*

Department tot va reuşi să se spele de rahat. N-au decât să trimită mai puţine lovele în Somalia sau în Ruanda. Dar cred că în momentul de faţă domnul Nabil Tafik nu are nici un motiv să se ţină „tare".

Dar firea lui nobilă îl împiedică pe Malko să mai insiste. Se întoarse la *Kempinski.*

Elko Krisantem veghea în holul liniştit. Nu se întâmplase nimic. Pe la ora şase se vor duce în Oranienstrasse. Malko se strecură în cameră. Lumina era tot aprinsă, iar Lydia Voigt adormise lungită în pat îmbrăcată, şi îşi pusese ochelarii pe noptieră. Se trezi când îl auzi pe Malko. Acesta îşi scoase vesta şi puse pistolul extraplat lângă ochelari. Lydia Voigt întinse mâna şi luă arma.

– Este adevărată?

Malko izbucni în râs. Îi dădu pistolul, iar ea îl cercetă... Îl ţinu mult timp în mână, şoptindu-i în timp ce i-l înapoia:

– Este prima oară când sunt amestecată într-o treabă ca asta. Am impresia că visez.

– Aoleu, e mai degrabă un coşmar! Acum trebuie să ne odihnim, spuse Malko.

Se lungi şi el pe pat şi închise ochii, fără să-i fie somn. Zgomotul împuşcăturilor îi mai stăruia încă în urechi.

Mai simţea şi acum valul de adrenalină care-i făcu să-i plesnească arterele de groază în faţa morţii. Frica viscerală care-l stăpâni preţ de câteva secunde se risipi lăsând loc înverşunării de a trăi.

Deschise ochii simţind privirea femeii aţintită asupra lui. Lydia îndoi piciorul drept, iar rochia îi alunecă dezvelindu-i coapsa şi lăsând să se vadă marginea ciorapului. Ea îl privea cu chipul răvăşit. Flacăra dorinţei îl învălui pe Malko atunci când privirea ei se oglindi în ochii lui, ca hipnotizată.

– Aveţi nişte ochi uimitori, îi spuse femeia cu o voce degajată. Exact ca aurul.

El îi atinse ciorapul cu mâna, simţind dincolo de nailon pielea fierbinte. Sângele îi pulsa în tâmple. Senzaţia morţii era departe. Îşi plimbă mâna mai sus, dând peste sexul neprotejat, iar curiozitatea puse stăpânire pe el. Lydia gemu, se lipi de el agitându-se şi gâfâind din ce în ce mai tare. Apoi, gura îi

alunecă pe trupul bărbatului, caldă, docilă, abilă. Tija deveni rigidă într-un timp foarte scurt, dispărând imediat în fundul gâtului. Era atât de plăcut, încât Malko îi prinse capul în mâini ca s-o ghideze mai bine. Lydia Voigt se străduia din răsputeri s-o cuprindă în întregime.

Simţind că ea e gata să explodeze, se desprinse încet şi o prăvăli pe spate, fără să-i scoată rochia de pe ea. Îngenunche deasupra ei şi, când simţi seva urcând, brusc, din străfundul rărunchilor, împinse cu toată puterea. Afundându-se ca-ntr-un sex, îi simţi omuşorul din gât. Atunci nu se mai putu abţine şi explodă.

Lydia Voigt înghiţi până la ultimul strop, fără să manifeste nici cel mai mic dezgust. Dintr-o dată, se simţi mai liniştit, mai relaxat. Tânăra se aşeză din nou în poziţia în care stătuse până atunci. Mâna îi dispăru între coapse şi închise ochii. Peste câteva momente, bazinul fu zguduit atât de violent, încât scoase un ţipăt scurt, iar mâna îi rămase inertă, lipită de pântece.

* * *

Afară era frumos, cerul limpede, mângâiat doar de vântul ce sufla din est, iar căldura devenise apăsătoare. Străzile Berlinului erau animate. Nemţii se culcau o dată cu găinile şi se trezeau devreme. Malko era la volan, iar Lydia Voigt în faţă, lângă el. Elko Krisantem stătea în spate. Ajungând în Kottbusser-Tor, Malko se opri în faţa lui S-Bahn.

– Lydia, zise el, tu nu trebuie să vii. Este prea periculos. Se pare că nu suntem singurii care-l aşteaptă pe prietenul tău.

Tonul lui o impresionă vizibil pe Lydia Voigt.

– Ce-o să faceţi cu el? îl întrebă ea.

– Îl ducem în siguranţă la şeful de post al CIA la Berlin.

– Îmi promiteţi că o să-mi telefonaţi imediat ce ajungeţi acolo?

– Vă jur, spuse Malko.

Cu părere de rău, Lydia Voigt coborî din maşină şi se îndreptă spre S-Bahn; la o oră atât de matinală, părea chiar necuviincioasă, îmbrăcată în ţinuta ei de gală. Malko demară

și, după cinci minute, se opri în fața clădirii pe Oranienstrasse, colț cu Oranienplatz, chiar vizavi de cafeneaua *Alibi*. Malko cercetă imobilul. Murea de nerăbdare să intre acolo, dar ar fi fost înconjurat imediat de oamenii din PKK. La ce bun să provoace un adevărat război dacă Nabil Tafik va ieși de bunăvoie? După atâtea peripeții...

Capitolul XVIII

Nabil Tafik nu dormise prea mult. Știa că putea conta sută la sută pe Lydia, însă nu era sigur dacă reușise să găsească echipa de la Mossad venită special să-l ia din Berlin. Dacă nu reușise, nu-i mai rămânea decât să se bazeze pe propriile-i forțe. Plecarea din Germania i se părea acum un țel foarte îndepărtat. Mai întâi, trebuia să scape din cartierul turcesc fără să fie ucis.

Cele câteva sute de metri care îl despărțeau de S-Bahn erau hotărâtoare. Luase deja o decizie. Dacă nu-l aștepta nimeni dintre cei de la Mossad, va încerca să se refugieze la BND, cerând azil politic. Americanii ar afla cu certitudine și l-ar recupera. Dar până acolo, trebuia să facă tot posibilul să supraviețuiască. Ar da toți banii pentru o vestă antiglonț și un pistol-mitralieră... Scoase încărcătorul armei sale Makarov și cercetă cartușele unul câte unul, ca nu cumva să se nimerească printre ele vreunul trucat. Nu mai avea încredere în Talanbani. Nu găsi nimic suspect și puse încărcătorul la loc. I se lipise cămașa de spate din cauza transpirației.

Lăsă tot ce cumpărase pentru traiul de aici. În orice caz, tot nu mai avea nevoie. De la fereastra camerei sale nu putea vedea pe Oranienstrasse, deci nu știa nimic. După ce își puse pistolul la centură, deschise ușa încăperii. Pe culoar nu se zărea nimeni. În fața ascensorului pregetă o clipă. Să-l ia sau nu? Se hotărî să coboare scările largi și o făcu fără zgomot. La această oră matinală, clădirea părea aproape goală, dar auzea voci la parter. Imobilul era păzit zi și noapte de oamenii lui Talanbani. Mașinal, începu să numere treptele: câte douăzeci de fiecare etaj. O adevărată coborâre în infern. Îi era tot mai

cald. Se gândea la familia lui, crezând că n-o va revedea niciodată... În afară de cazul în care cineva de la Mossad îl aștepta jos...

Ironia soartei. Atâția ani a condus grupuri teroriste împotriva americanilor și evreilor, iar acum tocmai aceștia îl salvau! Uimitoare răsturnare de situație! Înseamnă că îl vor cu tot dinadinsul pe Hafez el-Assad.

* * *

Margot Zimmerman se uita fix la mașina oprită în fața lor și îl recunoscu pe Malko. Înjură printre dinți și se întoarse spre însoțitorul său.

– Trebuie să-l aduci! *Sofort!*

– Să intru acolo?

– *Jawohl!*

Nu exista replică. Ea verifică laserul armei sale automate, iar Adolf Weimar ridică piedica pistolului-mitralieră SZ, pe care-l ascunse într-un sac din pânză. Coborâră în același timp și traversară, ajungând pe trotuar în câteva secunde, făcându-se nevăzuți în clădire. Trei mustăcioși pălăvrăgeau chiar în hol. Se opriră din discutat și-i examinară pe noii sosiți.

Margot le adresă un zâmbet încântător și trecu pe lângă ei. Nu vedea decât un singur lucru: ușa ascensorului. O deschise cu un gest sigur în momentul în care unul dintre kurzi se adresă celor doi:

– *He, wohin gehen sie?*[1]

Adolf Weimar se năpusti în cabină.

– Mergem la un prieten, strigă ea în clipa în care se pregătea să închidă ușa.

Apăsă pe butonul etajului șase și auzi în exterior strigăte, pași, mare zarvă. Ușa liftului fu zguduită cu violență. Ascensorul întârzia să se pună în mișcare...

Deodată se aruncă la pământ din instinct și strigă:

– Adolf, *achtung*!

Rafala se auzi după o fracțiune de secundă, fiind trasă pe

---

[1] *Unde mergeți?*

toată lățimea ușii. Oglinda învechită și rămasă fără luciu se făcu țăndări. Mai multe proiectile loviră peretele din spate al cabinei, iar aceasta se clătină. Auzi un țipăt înfundat din direcția lui Adolf Weimar. Ultimele focuri se pierdură deoarece fuseseră trase prea jos. Margot trase și ea la-ntâmplare două focuri cu arma sa.

– *Schnell*! M-au împușcat!

Adolf Weimar se sprijini de peretele din spate, alb ca varul. Sacul îi căzu pe podeaua liftului și își apăsă abdomenul cu ambele mâini. Sângele se scurgea printre degete, îmbibându-i pantalonii. Alunecă de-a lungul peretelui, mânjindu-l cu o dâră roșie.

Margot se ghemui lângă el examinându-i ochii. Muribunzii se cunosc după ochi. Weimar întoarse capul spre ea.

– Margot, cățeao, ajută-mă! Simt că o să crap. Du-mă la spital. Repede. Mi se scurge tot sângele. Mi-e rău, mi-e rău!

Gâfâia scoțând printre dinți rugămințile ca pe niște înjurături, în timp ce presa cu mâinile cureaua, ca și când așa și-ar fi păstrat viața în el.

Margot Zimmerman îndepărtă cu grijă cămașa și zări două găuri prin care țâșnea sângele în valuri. Într-adevăr, i se scurgea tot sângele. Nici la spital nu mai aveau ce să-i facă. Iar de transportat nici nu se punea problema. Ar fi bine dacă ar scăpa și ea teafără de-aici... Nu era prima dată când se afla într-o situație critică, dar aici nu se confrunta cu civili neînarmați, ci cu ucigași sălbatici.

Liftul urca foarte încet. Poate un pic mai repede decât urcau oamenii care o urmăreau.

– *Alles gut*! îi spuse ea lui Adolf Weimar. Mă duc să le dau câteva explicații. A fost o neînțelegere. O să te îngrijesc când mă întorc. Rămâi aici.

Ca și cum ar fi putut s-o ia la goană în halul în care era!

* * *

Împușcăturile s-au auzit slab și în Oranienstrasse. Malko deschise portiera Mercedesului cu umărul.

– *Himmel*! Trebuie să mergem acolo.

Era cel mai rău lucru pe care și-l putea imagina. Cine în cine trăgea? Înăuntru se vor confrunta cu kurzii și cu teroriștii. Dar nu putea să-i lase să-l masacreze pe Nabil Tafik.

Traversară strada alergând și pătrunseră în clădirea în care dispăruseră cei doi teroriști. Cu pistolul în mână, după ce trecură de ușa masivă, se opriră în loc.

Nu era nimeni. Holul era pustiu, podeaua plină de cioburi de oglinzi sparte până în fața liftului. De pe scări, străbătu până la ei o cavalcadă de zgomote venite de sus.

– Să mergem, spuse Malko.

* * *

Chircit, Adolf Weimar se uita la sângele care umplu podeaua liftului. Margot a ales deja: se va duce la etajul șase să-l lichideze pe Nabil Tafik, apoi va căuta să iasă cât mai repede din clădire. Și-a îndeplinit misiunea. Sau poate se dusese în vreo încăpere să negocieze? Kurzii din PKK nu le erau adversari. S-ar putea să se fi antrenat în aceeași tabără palestiniană, unde s-a antrenat și ea.

Fata respira adânc. Mai rămăseseră câteva secunde. Liftul se opri cu o zdruncinătură la etajul șase. Margot țâșni pe palier și se aplecă imediat peste balustradă. Kurzii erau între etajele trei și patru. Se întoarse. Adolf Weimar nici nu-și dăduse seama că liftul s-a oprit. Margot Zimmerman întinse brațul, acționă laserul, fixă raza pe urechea acestuia și apăsă pe trăgaci. O singură dată. Antrenamentul prevedea asemenea lucruri. Niciodată nu abandonau un tovarăș grav rănit de teamă să nu facă destăinuiri poliției, fapt ce ar pune în pericol organizația. Or, Adolf Weimar știa multe... Capul fu izbit de peretele metalic, apoi căzu cu bărbia în piept.

Margot Zimmerman alerga pe culoar. Nu avea la dispoziție decât câteva secunde. Deschise în fugă trei uși la rând, dar nu descoperi nimic. A patra era deja deschisă. Pe masă zăcea o valiză, iar pe pat un ziar arab: *Al Watan Al Arabi.*

– *Schwein*! scrâșni Margot.

Ar fi trebuit să se-ntâlnească! Acum ea se afla în capcană, iar Nabil Tafik sub protecția Mossadului... Furia parcă-i dădea

putere. Rece ca gheața, se duse să stea la pândă după colț. Auzea vocile adversarilor săi. La nivelul palierului apăru un cap ras. Kurdul nu observă raza laserului fixată pe capul lui.

Margot Zimmerman trase ca la antrenamente, ținându-și respirația, și îi zdrobi țeasta în patru cu glonțul ei special. Ajunse și următorul. Acesta avu noroc de un proiectil direct în piept. Nemțoaica rămase nemișcată, cu toți mușchii încordați. Al treilea kurd o aștepta la etajul inferior. Se avântă pe scări.

A fost o greșeală. Un individ în bluzon trase trei focuri cu pistolul. Margot nu avu timp să riposteze. Trase doar o dată cu Glock-ul său. Proiectilul intră în ochiul stâng și ieși prin ceafă, împreună cu o bucată de creier. Dintr-o dată se dezechilibră, cuprinsă de amețeală. O durere ascuțită îi străbătu pieptul, în timp ce o spumă roșiatică i se prelingea pe buze, simțind gustul sângelui în gură.

* * *

Împușcăturile au început la etaj în momentul în care Malko urca scările. Nu avu timp să ajungă prea departe, căci între parter și etajul unu, apăru un tip care cobora câte patru trepte odată, cu un pistol în mână. Zărindu-i pe Malko și pe Krisantem, ținti cu arma și trase în direcția lor. Din fericire, glonțul se înfipse în zidul pictat multicolor, mult mai sus de capetele lor.

– Tafik, nu mai trageți, urlă Malko, venim să vă luăm!

Nu a fost nevoie să spună mai mult. Nabil Tafik îl recunoscu. Cu ochii ieșiți din orbite și cu părul vâlvoi, sirianul semăna cu un iepure fugărit de o haită de câini. Punându-și pistolul înapoi în teacă, se agăță de Malko bolborosind:

– *Schnell, schnell*! Sunt sus, mă caută!

* * *

Margot Zimmerman avea o stare ciudată, era foarte fierbinte și slăbită. Își lăsă privirile în jos și văzu pata de sânge care se întindea pe bluză. Era prima oară când fusese rănită foarte grav. Mai făcu câțiva pași, se dezechilibră și se rostogoli

pe trepte, lovindu-se rău la rinichi. Vederea i se înceţoşă, răsuflarea devenise scurtă şi sacadată şi scuipa sânge.

Ghemuindu-se lângă perete, încercă să continue să coboare, spunându-şi că nu va ajunge niciodată jos. Făcu eforturi supraomeneşti ca să ajungă pe palierul de la etajul patru. Sprijinită de uşă, chemă liftul şi se prăbuşi în cabină. Acum juca marea carte. Dacă o aşteptau jos, totul se termina, dacă nu, mai avea o şansă să scape. Îi aruncă o ultimă privire lui Adolf Weimar, care rămăsese încovrigat pe podea.

* * *

Malko îl împinse pe Nabil Tafik în faţa lui, în timp ce Krisantem le acoperea spatele. Se opriră brusc. Maşina lor era înconjurată de mai mulţi mustăcioşi. Puţin mai încolo, Malko zări un Rolls Silver Shadow albastru închis, parcat lângă trotuar: Djamal Talanbani. Nu ştia din ce motiv oamenii lui i-au înconjurat maşina. Acesta nu ezită nici o secundă.

– Haideţi! îi strigă el lui Tafik.

Cei trei bărbaţi alergară pe trotuar. Ajunşi în dreptul Rolls-ului, Malko deschise brusc portiera din spate. Djamal Talanbani fuma liniştit o ţigară. Se pregăti să protesteze, iar şoferul se întoarse să vadă ce se-ntâmplă, însă Malko intrase deja şi apăsă pistolul în tâmpla responsabilului de la PKK. Acesta înţelese şi nu se mai mişcă.

– Elko, spune-i că dacă oamenii lui trag un singur foc de armă, îi golesc încărcătorul în burtă.

Krisantem traduse în turcă. Talanbani îi dădu un ordin şoferului care rămase cu mâinile pe volan. Oamenii lui urmăreau scena de departe foarte surprinşi... Kurdul îi spuse lui Malko într-o nemţească stâlcită:

– Cine sunteţi şi ce doriţi?

– Un simplu *lift*, răspunse Malko. Spuneţi-i şoferului să facă ce-i va spune prietenul meu. Elko, mergem la Mac Coy.

Krisantem transmise ordinul şoferului lângă care se aşeză. Stând lângă Malko, Nabil Tafik, puţin cam jenat, nu îndrăzni să se uite la kurdul mătăhălos. Acesta îi aruncă o privire de dispreţ.

– Așa-mi mulțumești tu mie? îi spuse în arabă. O să te bată Dumnezeu.

– N-am făcut nimic, protestă cu voce plângăreață sirianul. Eu plecam liniștit când au apărut ucigașii! Pe urmă au sosit și ei, adăugă în timp ce arăta spre Malko și Krisantem.

Rolls-ul ocoli Oranienplatz și o luă pe Tempelhofer Ufer. Aveau de mers mai bine de patruzeci și cinci de minute. Practic traversau Berlinul...

* * *

În hol nu mai era nimeni. Margot Zimmerman mai scuipa încă sânge, apoi se chinui să ajungă până la ușa de la intrare. Nabil Tafik era departe.

Ieși din clădire, ajunsă la capătul puterilor. Avea impresia că pieptul i se strânge și că respiră din ce în ce mai anevoios. Fiecare inspirație îi smulgea câte un geamăt. Oranienstrasse era pustie.

Bineînțeles că Nabil Tafik avusese timp să dispară. Se sprijini de zid ca să nu cadă. Nu putea să se ducă la spital. Ar fi descoperit-o imediat și s-ar fi trezit în închisoare pentru mulți ani. Deși mașina ei era parcată la câțiva metri, distanța i se părea imensă. Se întreba dacă va putea ajunge până acolo.

* * *

– Apropo, începu Malko întors către Djamal Talanbani, cine i-a anunțat pe teroriști că domnul Tafik stătea aici?

– Eu nu cunosc teroriști, răspunse Talanbani. Dumneavoastră m-ați răpit chiar acum; voi face plângere la poliție...

– Firește, făcu Malko, și le veți spune și despre Gulé, nu-i așa?

După fulgerul din privirile kurdului, înțelese că a lovit unde trebuia. Înțelegea câte ceva, deși îi mai scăpau încă multe amănunte. Talanbani își schimbase tabăra *in extremis*.:.

* * *

În clipa în care încerca să facă câțiva pași spre mașină, lângă trotuar se opri o limuzină. Era un Mercedes 560 negru cu geamuri atât de închise la culoare, încât se confundau cu caroseria. Din el coborî un bărbat – nu-l mai văzuse niciodată – și se îndreptă spre ea. Margot Zimmerman îi distinse vag figura turtită și umerii lați. O prinse de cot, o conduse până la mașină și o ajută să se așeze. În timp ce ocolea limuzina ca să se urce la volan, terorista se gândea cine ar putea fi necunoscutul care a apărut la țanc s-o salveze.

* * *

Nabil Tafik se întorcea întruna, vizibil terorizat.

– Nu vă fie teamă, îl liniști Malko, de-acum înainte sunteți sub protecția CIA.

Nabil Tafik se simți jignit.

– Cum? Nu sunteți de la Mossad?

– Nu. E vreo problemă?

– Oh, nu! răsuflă ușurat sirianul.

Rolls-ul se târa anevoie pe Ku'Damm. Cât timp nu reușeau să ajungă pe autostrada care mergea spre Potsdam, puteau să aștepte mult și bine.

Malko se uită în urmă. Nu-i urmărise nimeni din Kreutzberg până aici.

* * *

Margot Zimmerman se simțea atât de bine pe bancheta din piele moale, încât nu se mai gândea la nimic. Accesul de tuse îi zgudui plămânii și se rușină că a murdărit frumoasele canapele din piele cu spuma ei roșiatică.

Bărbatul o privea aparent nepăsător. Nu putu să nu bage de seamă pistolul negru prins la centură, trăsăturile livide și sângele de pe piept. Cu toate acestea, el nu păru mirat. În sfârșit, vorbi:

– Îl căutați pe unul Nabil Tafik, nu-i așa?

Acum nu o mai surprindea nimic; prea slăbită ca să vorbească, ea dădu din cap afirmativ. Bărbatul o privea cu neîncredere.

– Vă simțiți în stare să mai folosiți arma?

– *Ja*, murmură ea.

– Cred că-l putem ajunge dacă ne grăbim, spuse necunoscutul.

Cuprinsă de amețeală, Margot Zimmerman închise ochii. Limuzina era atât de confortabilă, încât abia simți când se îndepărtă de trotuar.

Capitolul XIX

După circulaţia infernală din Berlin Mitte, liniştea din Dahlem era odihnitoare. Presărat cu căsuţe cochete, acest cartier din sud-vestul Berlinului a fost întotdeauna considerat rezidenţial, mai ales de când americanii s-au stabilit aici. Tolănit pe pernele Rolls-ului lui Djamal Talanbani, Malko începu să se mai calmeze. În fine, a reuşit în această misiune cu un debut atât de trist. Îi revăzu fulgerător în minte pe cei doi poliţişti de la *Verfassungsschutz* seceraţi în barul *Kempinski,* la câţiva metri de el.

Cum putuse Margot Zimmerman să-i dea de urmă lui Nabil Tafik? Nu va afla poate niciodată, dar ea a cam dat greş până acum. Stând la locul lui, Djamal Talanbani fuma fără să scoată o vorbă. Se străduia să-şi ascundă furia.

Malko zări drumul liniştit unde locuia şeful staţiei CIA şi îi spuse lui Elko:

– Zi-i s-o ia la dreapta.

Şoferul ascultă. La treizeci de metri mai departe, se vedea poarta albă a vilei lui Fitzroy Mac Coy.

– Să oprească acolo, îi ordonă Malko.

Rolls-ul se opri în faţa casei. Malko se întoarse către Djamal Talanbani.

– Vă puteţi întoarce la Kreutzberg. Cred că este în interesul dumneavoastră să nu le spuneţi nimic prietenilor sirieni despre ajutorul involuntar pe care ni l-aţi dat. Altminteri, dumneavoastră veţi fi cel căutat.

Furibund, kurdul nu-i răspunse. Elko Krisantem coborî primul şi deschise portiera din spate. Nabil Tafik se dădu jos

urmat de Malko. De-abia închise portiera, că Djamal Talanbani răcni la şofer.

Silver Shadow demară ca un Ferrari, lăsând urme negre pe asfaltul aleii înguste. Întoarse brusc, atingând drumul cu capacele roţilor, apoi intră pe Clayallee. În mod vădit, fugarul n-avea de ales între şeful PKK şi Malko. Totuşi, odinioară, avusese şi prieteni kurzi cumsecade[1]...

Aerul era călduţ, liniştea absolută.

– Haideţi, spuse Malko îndreptându-se spre poarta albă.

Aproape că ajunsese la poartă, când auzi un ţipăt în urma lui. Simţind un ghem în stomac, se întoarse.

Nabil Tafik rămase nemişcat în mijlocul drumului, cu privirea aţintită spre pâlcul de copaci de pe marginea aleii. Zări o femeie care se sprijinea de un pom. Ţinea cu ambele mâini un pistol colţuros din care ţâşnea o rază luminoasă roşiatică al cărei capăt era fixat în pieptul lui Tafik. Se auzi o singură detunătură. Nabil Tafik se clătină şi îşi duse mâna la piept. Încercă să-şi ia pistolul de la centură, dar nu avu forţa necesară.

Malko şi Krisantem traseră în teroristă cu disperare şi furie. Trupul lui Margot Zimmerman, zdruncinat de impact, alunecă încetişor de-a lungul copacului de care stătea sprijinită şi căzu pe-o parte, fără să lase pistolul din mână şi din care mai ţâşneau încă razele laserului.

Fitzroy Mac Coy apăru ca un bezmetic după câteva clipe cu un Beretta 92 în mână, şi alergă la Nabil Tafik, lungit în mijlocul drumului. Malko îşi lipise urechea de gura sirianului.

– Trăieşte! spuse el. Trebuie să-l ducem repede la spital.

Îl ridicară toţi trei şi îl duseră în casă, întinzându-l pe canapeaua din biroul americanului. Acesta ridică receptorul şi formă numărul de la Salvare.

– Opriţi-vă, spuse Malko, nu mai este nevoie.

După ce tresări, sirianul încetă să mai respire, pradă unei hemoragii interne foarte grave.

Malko îi privi chipul liniştit pe care se citea şi furie şi o

---

[1] *Vezi SAS nr. 14:* Spânzuraţii din Bagdad *(Les Pendus de Bagdad)*

imensă ciudă. Toată această strădanie pentru nimica toată! De unde ştiuse Margot Zimmerman unde s-au dus ei?

Şeful staţiei CIA puse receptorul la loc şi se prăbuşi distrus în fotoliu.

– *God damn it!* izbucni el. Dacă v-aş fi aşteptat afară, aş fi reperat-o pe ticăloasa aia!

– Şi eu ar fi trebuit s-o observ, obiectă Malko. Nu este vina nimănui. Soarta.

Câteva minute contemplară în linişte corpul neînsufleţit al lui Nabil Tafik. Fără viaţă, părea mai slab şi mai pricăjit. CIA nu va afla nimic de la el niciodată. Cât despre documente, erau pierdute pentru toată lumea. Răvăşit, Malko se întreba încă cum de-i găsise Margot Zimmerman.

Cu un gest obosit, americanul luă haina şi acoperi faţa mortului.

– Individul ăsta ne-a chinuit până în ultima clipă, observă el. Când mă gândesc la eforturile pe care le-am făcut ca să-l recuperăm... Şi colac peste pupăză, a mai fost şi de acord! *Fucking bullshit!*

Malko nu avu chef să-i răspundă. Toţi morţii ăştia, pentru nimic! Toate strădaniile în zadar. Carlos o să doarmă liniştit în continuare.

Se auzi o bătaie în uşă. Secretara întredeschise şi îl anunţă:

– *Sir,* afară e maşina poliţiei. Vor să vorbească cu dumneavoastră. Pot să-i las să intre?

– Desigur, May, răspunse americanul. O să le cerem să ne scape de Tafik. Nu am chef să-l ţin la păstrare în biroul meu.

În clipa în care secretara închise uşa, lui Malko îi veni o idee sclipitoare. Şi totodată modalitatea prin care avea să-şi salveze misiunea.

– Aşteptaţi! zise el.

* * *

Sergentul poliţiei din Dahlem, îmbrăcat în vesta lui albă, se uita cu respect la Fitzroy Mac Coy, căci ştia că este un înalt demnitar al serviciilor speciale americane. După ce a fost

descoperit corpul lui Margot Zimmerman, telefonase la Kripo care-i spuse să se mulțumească cu un interogatoriu de rutină. BND fusese și el avertizat și procedă la fel.

Cadavrul lui Margot Zimmerman fusese îngrădit într-un perimetru de siguranță, păzit de mai mulți polițiști. Sergentul se așeză în salon și întrebă:

– *Herr* Mac Coy, spuneți-ne ce s-a petrecut de fapt?

– Este o treabă extrem de delicată, răspunse americanul. De câteva săptămâni, conducem o operațiune clandestină pentru recuperarea unui refugiat sirian care se ascundea în *Kleine Ankara,* în colaborare cu *Verfassungsschutz,* firește. În dimineața asta am putut să-l localizăm pe acest om, un anume Nabil Tafik, ofițer în Serviciul de Informații sirian, tocmai în cartierul Kreutzberg.

Din păcate, în momentul în care voiam să-l luăm cu noi, a fost atacat de doi teroriști neidentificați încă. Femeia se află afară. A avut loc un schimb de focuri și, datorită unui cetățean kurd, domnul Djamal Talanbani, un tip foarte cunoscut în comunitatea kurdă, care ne-a permis să folosim mașina lui, am reușit să-l aducem pe domnul Tafik până aici viu și nevătămat. Însă femeia ne-a urmărit și a încercat să-l omoare din nou în momentul în care ne pregăteam să intrăm. Am fost nevoiți să-i ținem piept și am rănit-o grav. Nu știm în ce stare se află.

– A murit, zise scurt polițistul.

Fitzroy Mac Coy clătină din cap cu tristețe.

– Foarte dureros. Acum domnul Tafik este în casa mea în deplină securitate. Mi-a cerut azil politic și nu mă-ndoiesc că *State Department* i-l va acorda.

Polițistul german își nota totul cu minuțiozitate. Nu mai auzise până acum asemenea poveste.

– Pot să beneficiez și de mărturia domnului Tafik? întrebă el.

Americanul îi zâmbi cu răceală.

– Pentru moment, mă tem că nu. Domnul Tafik a fost foarte șocat. Se odihnește, dar îi vom transmite rugămintea dumneavoastră.

Polițistul nu îndrăzni să mai insiste, știind foarte bine că BND sau *Verfassungsschutz* se va ocupa de această tristă afacere... Fitzroy Mac Coy îl conduse politicos până la ușă,

apoi îl invită pe Malko în biroul lui. Se prăvăli într-un fotoliu și își aprinse imediat o țigară. Fumul părea că-i apasă puțin nervii întinși la maximum. Trist, se întoarse spre Malko.

– *For Christ' Sake,* cred că va merge! Dacă va fi cazul, vom înlocui țiglele de pe acoperișul castelului dumneavoastră cu foiță de aur! Va fi cea mai grozavă lovitură din cariera mea!

Malko surâse cu modestie.

– *Va trebui* să meargă, sublinie el. Cu condiția să ne mișcăm foarte repede. Nabil Tafik nu rămâne conservat la nesfârșit. Mai întâi trebuie să-l punem în poziție șezând, căci dacă trece timpul, va fi prea târziu.

– De ce?

– Va fi țeapăn ca un cadavru, îi explică Malko. Nu avem decât două ore la dispoziție. Trebuie să acționăm imediat.

Pentru moment, sirianul era în pivniță, înfășurat într-o folie din plastic. Fizic, încă mai arăta bine, în afară de gaura din piept. Ca să pară viu, trebuia doar schimbată cămașa. Cu condiția să nu i se ceară să vorbească...

– Nimeni nu-și va da seama de șmecherie? întrebă americanul.

Ca toți colegii lui mai mari în branșă, se cam pierdea când era vorba să facă o șmecherie *adevărată* și „vicioasă". De exemplu, israelienii erau mai buni în sportul ăsta...

– Să recapitulăm, spuse Malko. Cine știe că Nabil Tafik *a murit?* Nimeni. În afară de secretara dumneavoastră. Sunteți sigur de ea?

– Ca de mine însumi! Mormânt.

– Perfect, conchise Malko. Chiar în dimineața asta, mai multe persoane l-au văzut pe Nabil Tafik în viață. Mă refer la cei care îl ascundeau, kurzii. Djamal Talanbani l-a văzut ultimul. Chiar dacă ar mai trăi Margot Zimmerman, nu ar putea susține că l-a omorât. Nu trebuie decât să fie văzut. Mai ales de presă. În așa fel încât mesajul să ajungă la sirieni.

– Presa? murmură americanul ca pentru sine, puțin înspăimântat. Dar este mort! Toți și-ar da seama imediat.

– N-am spus conferință de presă, îl corectă Malko. Gândiți-vă puțin. Ce-ați fi făcut dacă mai trăia?

– L-aș fi „exfiltrat" fuguța.

– Cum?

– Din casă, până la maşină, apoi cu avionul de la Temelhof până la Frankfurt. Pe urmă, nu mai era nici o problemă...

– Bine, aprobă Malko. La fel vom proceda şi noi. Îl vom pune pe Nabil Tafik într-o maşină. Legat cu centura de siguranţă şi datorită rigidităţii specifice unui cadavru, va sta locului. Bineînţeles că fotografii şi cameramanii îl vor prinde în trecere. Doar aţi mai întâlnit asemenea clişee, de-abia poţi recunoaşte figurile. Dar va fi suficient. Vom asigura o pază foarte bine pusă la punct, aşa cum am fi făcut-o dacă mai trăia. Trebuie să recurgem la tot circul ăsta. Să nu uităm de maşina aşezată de-a curmezişul în mijlocul drumului ca să-i blocheze pe urmăritori sau pe fotografi. Apoi veţi face o declaraţie de presă, scuzându-vă în faţa gazetarilor şi susţinând că viaţa lui Nabil Tafik este ameninţată de serviciile speciale siriene.

– Şi la aeroport? obiectă Mac Coy. Doar n-o să se urce singur în avion!

– Este suficient ca aparatul să fie foarte departe de ziarişti. Nu vor putea ajunge până la el. Îl vom căra în avion. Apoi nu ne mai rămâne decât să-l înmormântăm la Fermă.

– Voi avea nevoie de autorizaţii ca să îngrop un mort în Statele Unite... observă Mac Coy.

Malko nu se putu abţine şi izbucni:

– *Bullshit!* Nu e nevoie să cereţi nimic de la nimeni! O lovitură ca asta nu ţine dacă nu există o „fugă"... Dacă nici cu un avion aparţinând lui *Company* nu puteţi să transportaţi un cadavru, aţi face bine să vă lăsaţi de meserie!...

Americanul nu insistă.

– Trecem acum la alt punct, continuă Malko. De fapt, este cheia întregii afaceri. Evenimentul trebuie neapărat să apară în ziarele din seara asta. Aveţi o relaţie pe care să vă puteţi baza? Cineva care să scoată o istorie cu o „fugă" cu ajutorul BND-ului?

– Da, răspunse Mac Coy prompt.

– Perfect, aprobă Malko. Iată cum facem. Veţi alerta presa în aşa fel încât fotografii să fie pregătiţi în faţa porţii chiar din seara asta. Între timp, veţi aduce de la Frankfurt nişte „baby-

sitters" foarte „bine" care vor fi pe fază din clipa în care vor sosi în curte și pe stradă. Toate obloanele vor rămâne închise, fiindcă ne este frică de un atentat. Chemați un avion aparținând de *Company*, dar cu condiția ca echipajul să-i fie devotat numai ei. Nu amestecăm nici un străin în lovitura asta. Îl vom duce la Tempelhof sub escorta forțelor militare marine în civil. Mâine dimineață, plecăm de-aici cu mașina dumneavoastră, plus două de escortă. Peste tot trebuie să fie „baby-sitters" înarmați până în dinți. Apoi, direcția Tempelhof...

– Și documentele lui Nabil Tafik?

Malko clătină din cap.

– Sper că putem ține și noi doliul nostru, nu? Nu uitați că este vorba de o cacialma. Dacă Hafez el-Assad își dă seama că Nabil Tafik este în mâinile nostre, și încă *viu*, va fi gata să ne pună documentele la dispoziție și se va debarasa și de Carlos.

– Și Otto Lehr?

Malko nu-l omisese nici pe neamț.

– Mai întâi, ar trebui să-i mulțumiți!

– Pentru ce?

– Pentru că a fost primul care ne-a făcut să ne gândim la PKK. Acum sunteți în culmea fericirii că ați pus mâna pe sirianul dumneavoastră. Dar trebuie să vă arătați gratitudinea într-un mod mai elocvent și mai convingător: îi oferiți bani. Cât i-ați fi dat în caz că operațiunea ar fi reușit?

– Un milion de dolari.

– După dezvăluirile lui Hildegarde Dietrich, sunt aproape sigur că cele zece milioane de dolari care trebuiau să ajungă la Tafik prin intermediul lui Otto Lehr erau destinate în realitate acestuia. Să judecăm ca și cum n-am bănui nimic. Dați-i cele zece milioane de dolari.

Fitzroy Mac Coy rămase cu gura căscată.

– Credeți că e necesar?

– Absolut indispensabil, i-o reteză Malko. Nu trebuie să neglijăm nimic. În plus, povestiți-i cum l-am recuperat pe Tafik. Explicați-i cum ne-a contactat în mod direct prin prietena lui. Cum am venit să-l luăm. Despre prezența lui Margot Zimmerman și a complicelui ei. Cum am dat din nou peste ea

în fața casei dumneavoastră. Cum am avut timp s-o eliminăm. Iar dacă nu reușim să-l convingem cu toate aceste amănunte că Nabil Tafik este în mâinile noastre, atunci situația este într-adevăr disperată. Milionul de dolari i-ar risipi toate îndoielile, în cazul că ar mai avea.

Fitzroy Mac Coy nu avu timp să răspundă unor asemenea argumente de netăgăduit. Telefonul sună. Americanul ridică receptorul, rămânând pe fir câteva minute.

– De la Kripo, spuse el. Au descoperit patru cadavre în clădirea din Oranienstrasse. Trei kurzi, dintre care unul căutat de poliția turcă, un anume Tansu Celler, și un neamț cu pașaportul pe numele lui Adolf Weimar; colaboratorul lui Margot Zimmerman. Fordul Escort condus de el se află în stradă.

– Ciudat, observă Malko. Cum a ajuns Margot până aici?

– Este întrebarea pe care mi-a pus-o și polițistul adineauri, confirmă americanul. Nu a fost găsit nici un vehicul aparținând oamenilor din cartier. Și nici taxi n-a luat.

– Acum nu mai are nici o importanță, spuse Malko. Mă întorc la *Kempinski* împreună cu Elko. Dați toate dispozițiile necesare. Pe seară, vom acționa.

* * *

Malko tocmai termina de mâncat când telefonul sună. Era o voce de femeie, timidă și blândă, pe care o recunoscu imediat.

– Sunt Lydia Voigt, spuse tânăra muziciană, aș dori să aflu vești despre Nabil. A mers bine?

Malko uitase de amanta lui Nabil Tafik. Ea ar putea fi grăuntele de nisip care ar putea să blocheze tot mecanismul... Se gândi repede la ce ar afla ea din presă. Cea mai mică gafă i-ar stârni bănuieli. Cu o femeie îndrăgostită nu se știe niciodată... Planul pe care-l pusese la cale nu avea nici o hibă.

– A mers relativ bine. Am avut probleme serioase cu cei care voiau să-l elimine pe Nabil Tafik. Veți citi în ziare despre asta. Norocul lui că am fost acolo. Dar n-a pățit nimic și e în siguranță.

– Pot să vorbesc cu el?

Malko avu o ezitare.

– Bineînțeles, dar acum nu este aici. L-am pus la adăpost căci ne e teamă pentru viața lui. Se află sub protecția lui *Central Intelligence Agency* și nu i se mai poate întâmpla nimic...

Era unicul adevăr din toată tirada lui.

– Va putea să mă sune?

– Îi voi transmite mesajul, dar nu garantez nimic. Se află deja în plin „debriefing"... Dar va suna de îndată ce va putea.

– Ce-o să facă?

– Va pleca din Berlin. Unde se va duce, numai el vă va spune. Acum e-n mare zor.

– Înțeleg, admise Lydia Voigt. Vă dau numărul meu de telefon ca să-mi dați vești despre el: 6489002. Răspunde robotul. Sper că mă va suna, repetă ea cu sfială.

– Sunt sigur.

Închise. Simțea un amestec de ușurare și rușine. Lydia Voigt era mânată doar de sentimentele ei, iar el o mințise ca un ticălos. Meseria asta nu era ușoară...

* * *

Era ora douăsprezece. Sosise vremea știrilor pe ARD. Malko schimbă pe canalul unu. Un reporter cu microfonul în mână se afla în fața clădirii din Oranienstrasse, arătând telespectatorilor Fordul teroriștilor. Malko îi ascultă relatarea până când reporterul se apropie de un turc și-l intervievă. Numele acestuia apăru în josul ecranului: Cetin Gorgu, ospătar la cafeneaua *Alibi*. Povesti cum, în zorii zilei, o femeie rănită cu o armă în mână s-a urcat într-un Mercedes negru ce s-a îndepărtat în goană. Nu s-a gândit să-i rețină numărul de înmatriculare.

Malko nu-și crezu urechilor. Vasăzică, Otto Lehr era acela care a adus-o pe Margot Zimmerman la Dahlem! De ce? Cum de se afla acolo? Trebuie să fi ajuns imediat după ce a plecat el cu Rolls-ul lui Djamal Talanbani.

Iată cum a putut să-și desăvârșească opera Margot Zimmerman. Malko nu vedea decât o explicație: știind că a

pierdut cele zece milioane de dolari, Otto Lehr a vrut să se răzbune pe Mako din cauză că-l umilise în fața lui Hildegarde Dietrich.

Merita osteneala să se convingă de acest lucru. Închise televizorul și luă mașina pe care Elko Krisantem a recuperat-o din Oranienstrasse. S-a dus direct la sediul *Verfassungsschutz*.

* * *

Mercedesul negru 560 al lui Otto Lehr era parcat în curtea clădirii *Verfassungsschutz*, alături de alte vehicule. Malko se apropie. Din cauza geamurilor întunecate, era imposibil să distingă ceva în interior. Când s-a aplecat peste parbriz a distins urmele foarte vizibile care pătaseră pielea gri deschis... Erau pe banchetă și pe brațul ei. O voce în spatele lui îl făcu să tresară.

– Îl căutați pe *Herr* Lehr?

Se întoarse. Era șoferul lui Otto. Îi zâmbea.

– Îi admiram mașina, spuse Malko.

– *Ach!* Este mai bună decât un Rolls, se împăună șoferul. *Herr* Lehr e foarte mulțumit de ea. Astăzi însă, a avut o mică problemă la motor și nu a putut-o folosi. A plecat cu altă mașină.

– Mai trec eu, promise Malko, nu era nimic important.

Tulburat, se sui din nou la volan. Chiar Otto Lehr o ajutase pe Margot Zimmerman. Mai rămânea o întrebare crucială: oare asistase și la asasinat? Știa că Nabil Tafik a murit sau că este grav rănit?

Planul lui Malko depindea în întregime de răspunsul la această întrebare.

Capitolul XX

Malko conduse ca un automat până la vila lui Fitzroy Mac Coy, sfărâmându-și creierii să reconstituie în minte venirea lor aici. Mercedesul lui Otto Lehr nu era prin apropiere. Dar neamțul se putea ascunde pe undeva, ca și Margot Zimmerman. Puțin probabil, dar nu imposibil.

După ce ascultă relatarea lui Malko, șeful stației de la CIA se făcu negru de supărare.

– Îi sun pe omologii mei din BND, propuse el. De când așteaptă ei să-l înhațe de testicule pe Otto Lehr! Dacă ajuți o teroristă ca Margot Zimmerman, iei pe puțin zece ani de închisoare! Vom descoperi urmele de sânge din mașină. Mai e și martorul pe care l-ați văzut la televizor...

Era în culmea turbării. Malko îl liniști.

– Și dacă vorbește? Dacă spune că Nabil Tafik a murit? Tot planul nostru se va duce de râpă...

Fitzroy Mac Coy se calmă dintr-o dată. Avu timp să-și aprindă o țigară și să tragă adânc fumul în piept, apoi îl întrebă pe Malko cu o voce aparent liniștită:

– În cazul ăsta, întrevedeți vreo soluție?

Malko se uită fix la el.

– Aceeași ca și dumneavoastră...

Asta risca să fie cea mai sângeroasă întorsătură din istoria serviciilor de informații... Și cea mai încâlcită.

Americanul mai trase o dată din țigară, apoi spuse:

– Vă dați seama ce-mi propuneți?

Malko îi surâse cu răceală.

– Nu v-am propus nimic. Am ajuns amândoi la aceleași concluzii pentru siguranța totală a operațiunii noastre. Otto Lehr trebuie neutralizat.

Americanul rămase stană de piatră, semănând cu „J.R." mai mult ca niciodată.

– Nu el mă împiedică să dorm noaptea, e un putregai, un ticălos. M-a dus cu preșul. Nu știu ce rol a avut în dispariția lui Gulé, dar nu e imposibil să fi fost amestecat.

– Nici eu nu-l voi plânge, conchise Malko.

– Sunteți pregătit să-i trageți două gloanțe-n cap? îl întrebă fără menajamente americanul.

Sosise clipa adevărului. Toată lumea din CIA știa că Alteța Sa Serenisimă, prințul Malko Linge, nu este un ucigaș, dimpotrivă, îi mergea vestea că urăște violența. Dar mai sunt și lupte drepte. Nu era prima dată când Malko se confrunta cu o astfel de dilemă. La Beirut, a jucat și rolul justițiarului ca să-i lichideze pe asasinii lui William Buckley[1]. Știa că Fitzroy Mac Coy nu va mișca un deget ca să-l ajute să-și pună planul în aplicare. Era un funcționar al unui imens serviciu de informații și cu asta basta. În ceea ce-l privește, nu voia să-și murdărească mâinile.

Termină de fumat țigara și-i surâse cu nervozitate lui Malko.

– Nu vreau să vă influențez în nici un fel. Chiar dacă nu vom reuși, nu vă vom reproșa nimic. În măsura în care va fi posibil, *Company* vă va acoperi, doar cunoașteți miza acestei afaceri.

„În măsura în care va fi posibil"... Precis că nu se va duce să-l scoată de la Moabit. Malko se văzu singur. Nu mai insistă și ieși din biroul șefului de la CIA. Nu-și mai făcea nici o iluzie. Avea foarte puțin timp ca să ia o hotărâre. Chiar dacă Otto Lehr știa că Nabil Tafik murise și avea intenția să-i informeze pe sirieni, nu va mai avea timpul necesar să intre în legătură cu ei. Această manevră cerea puțin timp.

* * *

De două ore, Malko era frământat de dilema lui: cum să afle dacă Otto Lehr știa sau nu? Ca și cum o parașută se deschide sau nu. Fără nici un rezultat. Nu și-ar fi dat seama decât prea

---

[1] *Vezi SAS nr. 112:* Răzbunare la Beirut *(Vengeance à Beyrouth)*

târziu. Dacă șoferul îi spusese despre vizita lui Malko, atunci sigur a intrat în panică.

Fără să știe ce trebuia să facă, Malko se întoarse la mașină și se îndreptă spre sediul *Verfassungsschutz*. Era trecut de ora patru. Dintr-o privire, verifică dacă Mercedesul negru se mai afla în curte. Se întoarse în centru. Ajuns în Tempelhofer Ufer, zări imediat o limuzină mare, neagră, parcată pe chei, vizavi de locuința lui Otto Lehr.

Opri în spatele ei, incapabil să ia o decizie. Teoretic, totul era simplu: urca, suna și trăgea. La fel ca israelienii. Două focuri, două gloanțe. Cu pistolul lui extraplat cu amortizor, vecinii n-ar fi auzit nimic.

Dar nu coborî încă din mașină. A avut întotdeauna oroare să ucidă cu sânge rece. Dispunea de un mic răgaz. Ca să comunice cu sirienii, Otto Lehr n-ar fi folosit telefonul din apartament care era ascultat și de BKA și de BND, poate chiar și de propriul lui serviciu...

Căldura era sfâșietoare. Malko avea impresia că este o muscă moartă. Se uita la clădire, implorându-l pe Dumnezeu să-l îndrume pe calea cea bună.

* * *

Otto Lehr își turnă un pahar mare de coniac și roti multă vreme lichidul până să ia o înghițitură.

În apartamentul lui de la ultimul etaj era o căldură înăbușitoare, dar el nu o simțea, fiind adâncit în gândurile sale. Când a avut grijă de Margot Zimmerman, nu s-a lăsat condus de dragul câștigului. Nu o simpatiza nici pe ea, nici pe prietenii ei și nici cauza pe care o susținea ea. Cu-atât mai puțin pe kurzii din PKK sau pe Nabil Tafik. În ochii lui, toți aceștia nu erau decât niște insecte pe care le putea strivi fără nici o milă. El a acționat din pură răzbunare ca să estompeze umilința de a fi fost descoperit de CIA.

Pentru început, nu voise decât să asiste pur și simplu la lichidarea lui Nabil Tafik și la deruta totală în care se găsea CIA. Dar lucrurile nu s-au petrecut așa; asta din cauza lui Malko Linge care i-a dejucat planurile. Și, într-un fel, din cauza

șansei. Un reflex spontan îl determinase s-o ducă pe Margot Zimmerman direct la ținta la care ea singură a dat greș.

Ce-a făcut el este curată răutate. Dar nu s-a gândit la consecințele pe care le-ar putea avea gestul lui. În mai multe rânduri, a ajuns prea târziu. Mai întâi, când a descoperit petele de sânge. Șoferul lui era prea discret ca să pună întrebări, dar petele rămâneau tot acolo și nu erau ușor de îndepărtat...

Apoi, mai era reportajul de la televizor. Otto Lehr a avut un șoc atunci când a ascultat mărturia chelnerului de la cafeneaua *Alibi*. Acesta susținuse că nu-i luase numărul mașinii, dar poate că fusese o declarație impusă de Kripo ca să nu-l alerteze pe proprietarul Mercedesului, adică pe el. În Berlin erau doar câteva zeci de mașini de tipul acesta, iar el cunoștea metodele folosite de Kripo și de BKA. Făceau și pe dracu' în patru ca să găsească mașina...

Ultimul cui în coșciugul lui fusese vizita agentului CIA la *Verfassungsschutz* și interesul vădit pentru Mercedesul lui. Asta înseamnă că a fost identificat. Din păcate, urmarea este ușor de imaginat!

Central Intelligence Agency nu admitea trădarea. BND îl detesta din cauza metodelor puțin ortodoxe pe care le folosea, a traiului bun pe care-l ducea și a banilor la care se lăcomea. De data asta pe el îl voiau.

Însemna că la cei cincizeci și doi de ani ai lui se va duce la Moabit. Și încă pentru multă vreme. Firește, putea să fugă în străinătate, avea destui bani s-o facă. Libienii, sirienii ar plăti în aur pentru un om cu cunoștințele lui. Dar nu se vedea stabilit într-o țară islamică, fără alcool și cu femei învăluite în pânză. Era prea bătrân. Nu se vedea nici refugiat într-o țară din Lumea a Treia în curs de a se ridica anevoie deasupra pragului mizeriei absolute.

Își bău coniacul cu înghițituri mici, stând în fața ferestrei. Ca majoritatea locuințelor vechi din Germania, a lui era concepută în formă de U, ca o cazarmă, cu vedere spre apartamentele de vizavi, care dădeau în curte.

Telefonul sună, dar nu răspunse. Nu-l mai interesa. După ce își goli paharul, îl puse jos și deschise servieta. Revolverul nichelat, un Colt 357 Magnum nou-nouț, – cadou de la un

american – îi păru dintr-o dată foarte greu. Nu se prea pricepea la arme, deşi era vânător. Descărcă butoiaşul şi zări cartuşele strălucitoare. Zgomotul pe care-l făcea când punea încărcătorul la loc îi părea simpatic... Ezită câteva secunde, apoi aşeză arma lângă el, luă stiloul şi scrise cu litere mari de tipar pe o foaie de hârtie aflată în faţa lui: *Serviciul de Informaţii este o meserie pentru domni. Bismark.*

Luă din nou arma, se aşeză comod în fotoliu, fixă ţeava sub bărbie, având grijă să fie aşezată vertical şi apăsă pe trăgaci fără greş.

* * *

Din maşină, Malko auzi un zgomot înfundat. Tresări: venea din blocul lui Otto Lehr. Se năpusti în lift şi apăsă pe butonul pentru etajul cinci. Când ajunse, găsi culoarul pustiu. Uşa apartamentului lui Otto Lehr era închisă. Îşi lipi urechea de ea, dar nu desluşi nimic. Voci nervoase răzbăteau din celelalte apartamente care dădeau în curte. De la fereastra palierului, zări oameni la geamuri care arătau înspre apartamentul şefului de la *Verfassungsschutz*... Încercă în zadar să intre la Otto şi coborî în curte. O întrebă pe o femeie întâlnită la parter ce s-a întâmplat.

– Se pare că un locatar de la etajul cinci s-a sinucis, îi răspunse ea. Vecinii de vizavi l-au văzut. S-a împuşcat. Au chemat poliţia.

Nu termină bine ce avea de spus, că sirena maşinii de poliţie se făcu auzită. După câteva clipe, poliţiştii în uniforme verzi-albe au pătruns în clădire. Malko aşteptă puţin, apoi luă ascensorul.

Uşa apartamentului lui Otto Lehr era deschisă. Înăuntru se vedeau mai mulţi poliţişti. Malko intră, dar imediat îl luă în primire un poliţist care urlă:

– Ce doriţi?

– Sunt prieten cu Otto Lehr, spuse Malko, aveam întâlnire cu el.

– A murit, spuse poliţistul. Se pare că s-a sinucis.

Peste umărul acestuia, Malko zări ceea ce mai rămăsese

din Otto Lehr. Era plin de sânge și fragmente de creier peste tot, iar mirosul acru al prafului de pușcă îi pișca nările. Malko coborî gânditor. Niciodată nu va ști precis ce rol a avut neamțul, dar acum nu mai conta.

* * *

Fotografii stăteau ciorchine în fața porții albe de la vila șefului de stație a CIA cu sediul în Berlin și așteptau mult și bine. Totul a mers cum a fost prevăzut datorită relațiilor lui din presă. Mass-media din Germania nu vorbea decât despre afacerea Tafik, iar cameramanii de la ARD, ZDF, CNN își petrecuseră noaptea în fața casei lui Fitzroy Mac Coy. Vreo doisprezece militari în civil de la Marina militară, aduși de la Frankfurt, păzeau în fața casei, îndepărtând grupurile de gură-cască...

Povestea cu Nabil Tafik și a teroriștilor puși pe urmele lui ocupa toate paginile întâi ale cotidianelor germane. *Bild Zeitung* prezenta chiar fotografia sirianului luată de departe și cam neclară.

Pe la ora nouă, se simți o oarecare agitație prin casă. Au sosit două Mercedesuri înțesate cu gărzi de corp. Marinarii au devenit nervoși, încercând tot timpul să-i îndepărteze pe ziariști. Malko supraveghea întreaga operațiune ce se desfășura în interior. Se întoarse spre Fitzroy Mac Coy:

– A sosit timpul.

Doi marinari au deschis ușa, iar ceilalți au format un zid uman. Polițiștii mențineau ordinea. Primul Mercedes demară și ajunse în mijlocul aleii, apoi Buick-ul lui Fitzroy Mac Coy fu adus în fundul grădinii, condus de un șofer, cu garda de corp lângă el. Frână și opri după poartă. Flash-urile începură să clipească, camerele de televiziune bâzâiau. Cei care stăteau mai aproape au zărit doi bărbați care stăteau în spate: Mac Coy și un brunet mărunt, cu ochelari fumurii. Au avut timp să filmeze și să fotografieze până să intre mașina în viteză, urmată de cel de-al doilea Mercedes. Acesta opri în capătul lui Clayallee, blocând automobilele ziariștilor. Numai motocicliștii au reușit să treacă. Erau vreo șase. În acest moment, au intervenit celelalte două vehicule, reușind să-i mențină departe de limuzină...

Aceasta, escortată de mașinile de pază, se îndrepta spre Tempelhof. După douăzeci de minute, pătrunse direct pe pista păzită de poliția germană și se îndreptă spre aparatul care staționa la capătul celălalt al macadamului, un Lear Jet special pregătit pentru această operațiune. Un cordon format din mai mulți militari de la Marină interzicea trecerea. Mașina se opri în partea cealaltă a avionului, vizavi de terenurile virane. Pasagerii urcară la bord.

După cinci minute, aparatul începu să ruleze și se îndreptă spre pista de decolare.

* * *

Malko își făcea bagajele la *Kempinski*, când telefonul sună. Era de la recepție.

– Cineva vrea să vorbească cu dumneavoastră, îl anunță vocea. V-o dau la telefon.

În receptor se auzi vocea blândă a Lydiei Voigt.

– Mi-era teamă că n-o să vă mai găsesc, spuse ea, am văzut la televizor reportajul cu plecarea lui Nabil și am înțeles că n-a mai avut timp să mă sune. Sper că o va face curând.

– Desigur, îi promise Malko stânjenit.

– Nabil mi-a încredințat niște documente, continuă tânăra muziciană. Se pare că sunt foarte importante. N-a mai avut timp să vină după ele și m-am gândit că o să aibă nevoie. O să vă întâlniți cu el?

– Da.

– Pot să vi le dau?

Malko avu impresia că visează. Era prea frumos să fie adevărat. Nemaivăzut, nemaiauzit.

– Le aveți la dumneavoastră?

– Da, și sunt foarte grele.

– Urcați.

Când apăru, tânăra avea o sacoșă de piață plină cu plicuri mari galbene. În total, erau șapte; Malko le numără după ce le scoase. Toate erau lipite cu scotch. Se pare că Lydia Voigt uitase complet de simpatia pe care i-o purta lui Malko. Se uită la ceas și zise:

– Mă grăbesc, am repetiție. Îmi promiteți că-i veți aminti să mă sune?

– Vă promit, făcu Malko.

Scoase din sacoșă o scrisoare sigilată și i-o întinse.

– Puteți să-i dați și scrisoarea în același timp.

El o privi. Avea pe ea conturul roșu al buzelor ei în chip de sigiliu. O luă și o puse în buzunar.

– Credeți că se va mai întoarce la Berlin?

– Nu cred, spuse Malko. Va rămâne în America. Cel puțin pentru moment.

Se uită la cele șapte plicuri. Lydia zâmbi.

– Plec. Sărutați-l din partea mea. Sper că îi va merge bine.

– Cu siguranță.

De îndată ce rămase singur, deschise primul plic și examină rapid documentele. Cele mai multe erau în arabă, iar altele în germană. Avea în față istoricul legăturilor dintre Siria și grupul terorist al lui Carlos. Cu asta, iată că fantoma lui Nabil Tafik l-ar putea distruge pe atotputernicul Hafez el-Assad.

Luă scrisoarea încredințată de Lydia Voigt și o arse.

* * *

Instalat în bibliotecă împreună cu Alexandra, Malko dădu gata o sticlă întreagă de Taittinger Comtes de Champagne rosé din 1986, răcită exact cât trebuie. Luaseră cina tête à tête, iar șampania începuse să-i dea idei... În clipa în care atinse coapsa Alexandrei, pe ecranul televizorului apăru Carlos. Malko îl lăsase aprins, dar fără sonor.

De-abia apucă să-l vadă. Află că autoritățile sudaneze l-au predat pe Illitch Ramirez Sancez, zis Carlos, autorităților judiciare franceze. Cu câteva săptămâni în urmă, ajunsese în Sudan cu pașaport diplomatic irakian, fiind expulzat din Siria. Cariera lui de terorist luase sfârșit. Opri din nou sonorul ca să nu mai audă retrospectiva faptelor săvârșite de Carlos.

Și astfel epopeea lui berlineză n-a fost zadarnică. Lydia Voigt nu va primi niciodată vești de la amantul său, dar va pune dezamăgirea pe seama egoismului masculin. Otto Lehr a fost înlocuit cu un înalt funcționar din BND, sinuciderea lui

rămânând fără explicații. Nabil Tafik se odihnea sub un nume fals într-un cimitir din Virginia...

Alexandra luă sticla de Comtes de Champagne deja începută și o termină umplând cele două cupe de cristal.

În timp ce simțea în gură bulele gazoase ale șampaniei care-i pișcau în mod plăcut limba, Malko se întreba dacă, singur în celula lui, Carlos avea idee cui îi datorează sfârșitul fără glorie al îndelungatei lui cariere.

Redactor: *Adriana Lup*

Tehnoredactare computerizată: *Simona T. Vezeteu*

Redactor tehnic: *Nelu Georgescu*

Malko află că autoritățile sudaneze l-au predat pe Illitch Ramirez Sancez, zis Carlos, autorităților judiciare franceze. Cu câteva săptămâni în urmă ajunsese în Sudan cu pașaport diplomatic irakian, fiind expulzat din Siria. Cariera lui de terorist luase sfârșit.

.....

În timp ce simțea în gură bulele șampaniei care-i pișcau în mod plăcut limba, Malko se întreba dacă, singur în celula lui, Carlos avea idee cui îi datorează sfârșitul fără glorie al îndelungatei lui cariere.

La editura TINERAMA

au apărut în seria SAS:

- Embargo
- Samba pentru SAS
- Dispărut la Singapore
- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB
- În numele lui Alah
- Alertă, plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski

Preț 3 500 lei

ISBN 973-95440-5-3